

Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Σ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Ε΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙ 1974

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΙΣΑΡΩΝ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΩΡΕΑΝ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΩΡΕΑΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν του ἄλλοτε δοκιμάζει χαρὰν, λύπην, θανμασμόν, ἀγανάκτησιν κλπ., ἄλλοτε σκέπτεται πῶς νὰ ἐξεύρη τὰ οἰκονομικὰ μέσα, διὰ ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἀνάγκας, τὰς ὁποίας ἔχει ἐνθυμεῖται πρὸς τοῦτο πῶς εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἐξεῦρε τα ὑαγκαι-οῦνται χρήματα ἢ ἐπινοεῖ ἄλλους τρόπους καλυτέρας καὶ ταχύτερας λύσεως τοῦ προβλήματός του τούτου.

Οὕτω γεννῶνται εἰς τὴν ψυχὴν του διάφοροι καταστάσεις, διαφέρο-ροντα ἢ διαθέσεις, τὰς ὁποίας ἐκδηλῶνει διὰ λέξεων, κινήσεων, ἐνεργειῶν καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων ἢ γενικώτερον ἀ ν τ ι δ ρ ἄ σ ε ω ν. Αἱ ἐκδηλώσεις καὶ τὰ φαινόμενα αὐτά, προερχόμενα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου ἢ, ὡς συνήθως λέγομεν, ἐκ τοῦ πνεύματος ἢ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ὀνομάζονται ψυχικὰ φαινόμενα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ἐκ τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος προερχόμενα (πέψους, κυκλοφορίας), τὰ ὁποῖα λέγονται φυσιολογικά, καὶ πρὸς ἄλλα ἐν τῇ φύσει συμβαίνοντα (ἀστραπή, βροντή, βροχή κλπ.), τὰ ὁποῖα λέγονται φυσικὰ φαι-νόμενα.

Τὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου φαινόμενα καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τὰς ἰδικὰς του ἔχων ὑπ' ὄψει ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ μεταχειριζόμενος ἀντικειμενικὰς μεθόδους νὰ κατανοήσῃ τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τῶν συνανθρώπων του, ὥστε νὰ ἔχη ἄνεσιν εἰς τὴν μετ' αὐτῶν ἀναστροφὴν του, ἐνῶ συγχρόνως διὰ τῆς προσπαθείας του αὐτῆς καὶ τὸν ἑαυτὸν του καλύτερον γνωρίζει καὶ ἰκανώτερος καθίσταται εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἐκάστοτε παρουσιαζομένων πρὸς λύσιν προβλημάτων του.

Τὸν τρόπον τῆς τοιαύτης γνωριμίας τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διδάσκει ἡ ψυχολογία, ἡ ἐπιστήμη δηλ. ἡ ὁποία, ἐπὶ ἀντικειμενικῶν μεθόδων στηριζομένη, ἐρ-

μηνεύει τὰ ψυχικὰ φαινόμενα ἀνιχνεύουσα τὰ αἷτια τὰ ὁποῖα τὰ προκαλοῦν.

Ἄλλὰ τί εἶναι ψυχικὰ φαινόμενα; καὶ κατὰ τί ταῦτα διαφέρουν τῶν φυσικῶν;

Ἄν συγκρίνωμεν τὰ ψυχικὰ φαινόμενα πρὸς τὰ φυσικὰ, βλέπομεν ὅτι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν ψυχικῶν φαινομένων εἶναι ὅτι ταῦτα μαρτυροῦν τὴν ἐσωτερικὴν ἢ ψυχικὴν ἡμῶν κατάστασιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ φυσικὰ, τὰ ὁποῖα συντελοῦνται ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν παρουσίαν ἢ μὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκτὸς τῆς βασικῆς αὐτῆς διαφορᾶς τὰ ψυχικὰ φαινόμενα διακρίνονται τῶν φυσικῶν καὶ δι' ἄλλους λόγους, μάλιστα δὲ διότι:

α) τὰ φυσικὰ φαινόμενα τελοῦνται ἐν χώρῳ, ἐνῶ τὰ ψυχικὰ εἶναι ἀνεξάρτητα αὐτοῦ,

β) τὰ φυσικὰ φαινόμενα, ὡς π.χ. τὸ νεφελῶδες ἢ λαμπρὸν τῆς ἡμέρας, γεννῶνται εἰς ἡμᾶς ἐμμέσως διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐνῶ τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, ὡς ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ χαρὰ, ἡ λύπη, γεννῶνται ἀμέσως, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως αἰσθητηρίου τινός,

γ) τὰ φυσικὰ φαινόμενα, ὡς ἡ ἀνατολὴ καὶ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον συνεχῆ καὶ σταθερά, ἐνῶ τὰ ψυχικὰ διακόπτονται ἢ ἔμφανίζονται ἐκάστοτε ὑπὸ διάφορον ἔντασιν,

δ) αἱ εἰκόνες τῶν διαφορῶν ἀντικειμένων, (τοῦ ἀνθους, τῆς πεταλούδας κλπ.), αἵτινες σχηματίζονται ἐντὸς ἡμῶν, δὲν εἶναι ἀντίγραφα ἀποτυπούμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου διὰ τοῦ νευρικοῦ μας συστήματος καὶ δὴ τοῦ ἐγκεφάλου. Δὲν εἶναι οὔτε ἐρεθίσματα φυσικὰ ἢ χημικὰ, ἀλλ' εἶναι διάφορα τῆς ὕλης, πνευματικαὶ εἰκόνας.

Διὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους τὰ ψυχικὰ φαινόμενα εἶναι ὅπως δὴποτε ὅλως διάφορα τῶν φυσικῶν καὶ δὲν δύνανται ν' ἀναχθῶσιν εἰς φυσικὰ. Πηγὴ τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος φαινομένων δὲν εἶναι ὕλικόν τι, ὡς τὸ νευρικὸν σύστημα, ἀλλ' ἄλλη αἰτία πέραν τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ θέσις ἐπομένως τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὡς παραγωγῶς αἰτίας καὶ γεννήτορος τῶν ψυχικῶν φαινομένων, ὡς ἡ φυσιολογικὴ ψυχολογία διδάσκει, δὲν ἐδσταθεῖ. Ὁ ἐγκέφαλος εἶναι « *Conditio sine qua non* » (ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ), οὐχὶ ὁμοῦ καὶ ἡ « *Causa efficiens* » (παραγωγὸς αἰτία) τοῦ ψυχικοῦ βίου, ὅπως ἡ γραφὴ δὲν εἶναι προῖον τῆς γραφίδος, οὐδὲ ἡ βολὴ προῖον τοῦ πιστολίου. Δέον ἄρα νὰ θεωρηθῇ ὁ ἐγκέφαλος ὡς μέσον λειτουργίας τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων, οὐχὶ δὲ ὡς

παραγωγός δύναμις αὐτῶν. Ἡ πηγὴ καὶ ἡ αἰτία τῶν ψυχικῶν φαινομένων, ὡς περαιτέρω θὰ ἴδωμεν, εὐρίσκεται πέραν τῆς ὕλης τοῦ ἐγκεφάλου, καλεῖται δὲ αὕτη ψυχὴ ἢ πνεῦμα¹.

2. Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Α. Σύντομος ἱστορία τῆς Ψυχολογίας. Ἡ ψυχολογία ὡς ἐπιστῆμη ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους (384 - 322), ὅστις διὰ τοῦ «περὶ ψυχῆς» ἔργον αὐτοῦ ὡς καὶ τοῦ «περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν» διετύπωσεν, ἐπὶ τῇ βάσει ἐξυδερκεστάτων παρατηρήσεων, ἀρχὰς καὶ ἀληθείας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπανέρχεται ἡ σημερινὴ ψυχολογία μετὰ πάροdon πολλῶν αἰῶνων. Οὕτω π.χ. διετύπωσε τὸ πρόβλημα τῆς ψυχικῆς ἐνότητος ἢ ὁλότητος, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Πλάτων² πρὸ αὐτοῦ ἐκήρυξεν, εἰπὼν ὅτι ὑπάρχει κοινὴ αἴσθησις, κοινὸν αἰσθητήριον, ὁ Νους, ὅστις εἶναι τι σταθερῶς ἀναπτυσσόμενον καὶ ἐξελισσόμενον. Διὰ τοῦ κοινοῦ τούτου αἰσθητηρίου ὡς ἀπὸ ἀνωτάτης τιμῆς ἀρχῆς διέπονται καὶ συνεχόνται τὰ ψυχολογικὰ γεγονότα καὶ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἄλλως θὰ ἦσαν ἀσύνδετα μεταξύ των καὶ ἄνευ σημασίας.

Εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ψυχολογίας συνέβαλε μετὰ τὸν Ἀριστοτέλη ὁ Καρτέσιος (1580 - 1650) ἀναδιδάξας-τὰ περὶ ψυχῆς ὡς ἀύλο οὐσίαν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλήθειαν ἣτις καὶ σήμερον ἰσχύει.

Τῆς ψυχολογίας ὡς ἐμπειρικῆς ἐπιστῆμης θεμελιωταὶ ἐγένοντο ὁ Locke (Λὸκ 1632 - 1704) καὶ ὁ Leibnitz (Λάϊμπνιτς 1646 - 1716), βραδύτερον δὲ οἱ Ἄγγλοι Hartley (Χάρτλν 1705 - 1757) καὶ Pristley

1. Ψυχὴν λέγοντες νοοῦμεν τὸ σύνολον γενικῶς α) τῶν ἐκ γενετῆς τάσεων, ἐνστικτῶν, ὁρμῶν, διαθέσεων, διαφερόντων καὶ τῶν εὐχαρίστων ἢ δυσαρέστων καταστάσεων μας, β) τῶν λειτουργιῶν τῆς προσοχῆς, τῆς μνήμης, φαντασίας, διανοήσεως, τὰς ὁποίας ἰδιαιτέρως καλοῦμεν νοητικὰς ἢ πνευματικὰς λειτουργίας, καὶ γ) τὴν συνείδησιν, τὴν ἀπλὴν ἀφύπνισιν τοῦ πνεύματος καὶ τροφὴν αὐτοῦ πρὸς ἐνέργειαν. Κατὰ ταῦτα ὁ ὅρος ψυχὴ εἶναι γενικώτερος, ὁ δὲ ὅρος πνεῦμα στενώτερος, περιλαμβάνων μόνον τὰς ἀνωτέρω πνευματικὰς λειτουργίας. Τὴν ἀνωτάτην δὲ περιοχὴν τοῦ πνεύματος καλοῦμεν «Λόγον ἢ Νοῦν», δι' οὗ, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης καθώρισεν, «διανοεῖται καὶ ὑπολαμβάνει ἡ ψυχὴ».

2. Πλάτωνος Θεαιτ. 148D' «Δεινὸν γάρ που, ὦ παῖ, εἰ πολλαὶ τινες ἐν ἡμῖν, ὡσπερ ἐν Δουρείοις ἵπποις, ἐγκάθηται αἰσθήσεις ἀλλὰ μὴ εἰς μίαν τινα ἰδέαν, εἴτε ψυχὴν, ἢ ὅ,τι δεῖ καλεῖν πάντα ταῦτα ξυντείνει, ἢ διὰ τούτων οἶον ὀργάνων αἰσθανόμεθα ὅσα αἰσθητά».

(Πρίστλυ 1733 - 1804), εισηγηταί τῆς θεωρίας τοῦ συνειρμοῦ, τὴν ὁποίαν προήγαγον οἱ Stewart (Στιούαρτ 1753 - 1828) καὶ Brown (Μπράουν 1778 - 1820), ἰδρύσαντες τὴν συνειρμικὴν ψυχολογίαν.

Διὰ τοῦ Herbart (Χέρμπαρτ 1776 - 1841) ἡ ψυχολογία λαμβάνει καθαρῶς ἐπιστημονικὴν μορφήν, γίνεται δὲ ἡ βᾶσις τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης.

Τῇ ἐπιδράσει τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν διεμορφώθη βραδύτερον ἡ Πειραματικὴ ψυχολογία καὶ ἡ Ψυχοφυσικὴ διὰ τῶν Müller (Μύλλερ 1801 - 1858), Helmholtz (Χέλμχολτς 1821 - 1895), τοῦ Weber (Βέμπερ 1795 - 1878) καὶ τοῦ Fechner (Φέχνερ 1801 - 1887), ὅστις κατὰ τὸ 1860 ἐδημοσίευσεν τὸ ἔργον «Στοιχεῖα Ψυχοφυσικῆς», τέλος δὲ διὰ τοῦ μεγάλου ψυχολόγου Wundt (Βούντ 1832 - 1920), ὅστις τὸ 1876 ἐξέδωκε τὸ θεμελιῶδες ψυχολογικὸν σύγγραμμά του «Στοιχεῖα Πειραματικῆς Ψυχολογίας» καὶ ἴδρυσεν τὸ 1878 τὸ πρῶτον Ψυχολογικὸν Ἐργαστήριον ἐν Λειψία.

Ἐκτοτε ἡ ψυχολογία εὐρύτατα ἐκαλλιεργήθη καὶ εἰς ἄλλας χώρας τοῦ κόσμου, τὴν Εὐρώπην (Γαλλία, Γερμανία, Ἑλβετία κλπ.) διὰ τῶν Binet (Μπινέ 1856 - 1911), Jung (Γιόγκ 1875 - 1961), Claparède (Κλαπαρέντ 1873 - 1940) κ.ἄ., εἰς τὴν Ἰαπωνίαν διὰ τοῦ Ishihara (Ἰσιχάρα) κ.ἄ., κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ τῶν James (Τζέιμς 1842 - 1910), Thorndike (Θόρνταϊκ πατὴρ καὶ υἱὸς 1874 -) καὶ ἰδίως διὰ τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, παιδαγωγοῦ καὶ ψυχολόγου αὐτῆς John Dewey (Τζὼν Ντιούϊ 1860 - 1952), διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχολογία ἐγένετο ἡ βᾶσις τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ὅλης ἐν γένει ἀμερικανικῆς ζωῆς.

Ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχολογίας ἐν Ἑλλάδι χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ὁπότε ἐδιδάχθη αὕτη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, βραδύτερον δὲ καὶ εἰς τὸ τῆς Θεσσαλονίκης, ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Χ. Παπαδοπούλου ἀπὸ τοῦ 1878, Θ. Βορέα, Ν. Ἐξαρχοπούλου, Γ. Σακελλαρίου, Σπ. Καλλιᾶφα, οἵτινες πλὴν ἄλλων, συνέγραψαν καὶ πρωτότυπα ψυχολογικὰ συγγράμματα. Διὰ τῶν συγγραμμάτων των συνέβαλον ἐπίσης καὶ οἱ Γ. Παναγιωτίδης, Χ. Ἀνδρουτσός. Εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ψυχολογίαν ἀπὸ τοῦ 1922 εἰσῆχθησαν ἐν Ἑλλάδι πειραματικαὶ μέθοδοι ψυχολογίας ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Γ. Σακελλαρίου, ὅστις ἐδημοσίευσεν τὸ 1922 τὴν πρώτην ἑλληνικὴν Ψυχολογίαν, τὴν Ψυχολογίαν τοῦ Παιδός.

Συστηματικώτερον ἔτι ἢ ἐπιστημονικὴ ψυχολογία ἐκαλλιεργήθη διὰ τῆς ιδρύσεως.

α) τοῦ Πειραματικοῦ Σχολείου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἐργαστηρίου Πειραματικῆς Παιδαγωγικῆς, ιδρυθέντος τὸ 1923 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ν. Ἐξαρχοπούλου καὶ εὗρισκομένου νῦν ὑπὸ τῆν ἐποπτεῖαν τοῦ καθηγητοῦ Κ. Σπετσιέρη,

β) τοῦ Ψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ὑπὸ Γ. Σακελλαρίου (1925 - 1926) ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐσταθμίσθη ἡ πρώτη κλιμαξὸς πρὸς μέτρησιν τῆς εὐφυΐας ὑπὸ τοῦ ιδρυτοῦ τοῦ Ἐργαστηρίου τούτου,

γ) τοῦ Ψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ὑπὸ Θ. Βορέα (1926), βραδύτερον δὲ

δ) τοῦ Ψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ὑπὸ Γ. Σακελλαρίου (1937).

Τὰ ἐργαστήρια ταῦτα τῆς ψυχολογικῆς ἐπιστήμης σημαντικῶς συνέβαλον εἰς τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς ψυχολογίας ἐν Ἑλλάδι διὰ τῆς διεξαγωγῆς πρωτοτύπων ἐρευνῶν, τῆς δημοσιεύσεως ψυχολογικῶν ἔργων ἀφορώντων εἰς πάντας σχεδὸν τοὺς κλάδους τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς εἰς τὴν ἀγωγὴν, τὴν ὀρθὴν ἐπαγγελματικὴν κατεύθυνσιν τῶν νέων, τὴν ἐπιλογὴν καὶ κατάταξιν τῶν νεοσυλλέκτων εἰς τὸν στρατόν, τὸ ναυτικὸν καὶ δὴ τὴν ἀεροπορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ιδρύθη αὐτοτελὲς κέντρον ψυχολογικῶν ἐρευνῶν ὑπὸ τὸν τίτλον Κέντρον Ἐρευνῶν Βασιλικῆς Ἀεροπορίας (ΚΕΒΑ). Ὑπὸ τοῦ Κέντρον τούτου ἐξεδόθη ἡ Ἀεροπορικὴ ψυχολογία τοῦ Γ. Σακελλαρίου καὶ βραδύτερον ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἡ Διάγνωσις τῆς προσωπικότητος.

Β. Κλάδοι τῆς Ψυχολογίας. Ἡ ψυχολογία, στοιχεῖα τῆς ὁποίας παρέχονται εἰς τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο, εἶναι μικρὸν μόνον τμήμα τῆς ἐπιστημονικῆς ψυχολογίας, ἡ ὁποία ἐπεκτείνει τὴν ἐρευνάν της ὄχι μόνον εἰς τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν ἀκόμη, πολλὰ τῶν ὁποίων ποικιλοτρόπως ἀντιδρῶσιν εἰς τὰς ἐπιδράσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Ὡστε ἡ ψυχολογία διακρίνεται εἰς ψυχολογίαν τ ο ὕ ἀ ν θ ρ ὴ ο υ ,
τ ὠ ν ζ ῳ ὶ ω ν καὶ τ ὠ ν φ υ τ ῶ ν .

Τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀνθρώπου γενικῶς διακρίνομεν τοὺς ἐξῆς κλάδους

α) Κανονικήν ψυχολογίαν, ἤτοι ψυχολογίαν τῶν ὁμαλῶν ἀνθρώπων καὶ

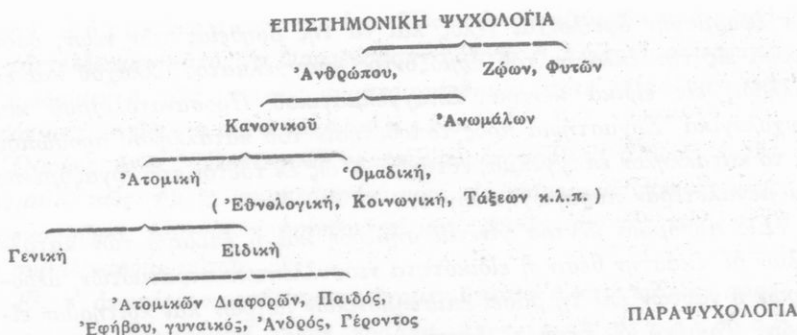
β) Ψυχολογίαν τῶν ἀνωμάλων. Αὕτη ἐξετάζει τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὴν ψυχρὴν σύνθεσιν ἀτόμων ἀναπήρων πνευματικῶς ἢ σωματικῶς ἢ κατ' ἀμφοτέρωθεν. Γενικώτερον δὲ ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων αἱ ἐκδηλώσεις οὐσιαστικῶς διαφέρουσι τῶν ἐκδηλώσεων τῶν κανονικῶν ἀνθρώπων, προσπαθοῦσα νὰ ἀνεύρη καὶ τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης καταστάσεως αὐτῶν καὶ νὰ ὑποδείξῃ τρόπους θεραπειᾶς αὐτῆς.

Ἡ Κανονικὴ ψυχολογία διακρίνεται περαιτέρω εἰς τὴν Ἀτομικὴν ψυχολογίαν, ἢ ὁποία ἐξετάζει τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀτόμου, καὶ τὴν Ὁμαδικὴν ψυχολογίαν, ἢ ὁποία ἐξετάζει τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου ὡς μέλους μιᾶς ὁμάδος, ὡς π.χ. τοῦ ἔθνους (Ἐθνολογικὴ ψυχολογία), τῆς κοινωρίας (Κοινωνικὴ ψυχολογία), τῶν κοινωνικῶν τάξεων (Ψυχολογία τῶν τάξεων) κλπ. Εἰς τὴν Ἀτομικὴν ψυχολογίαν ὑπάγονται ἐξ ἄλλου ἡ Γενικὴ ψυχολογία τοῦ ἐνηλίκου ἀνθρώπου, ἢ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς μελέτης παντὸς ἄλλου κλάδου, καὶ ἡ Εἰδική. Τῆς Εἰδικῆς ψυχολογίας κλάδοι εἶναι ἡ ψυχολογία τῶν Ἀτομικῶν διαφορῶν, ἢ ἀσχολουμένη μὲ τὴν διακρίβωσιν καὶ τὸν καθορισμὸν τῶν ψυχικῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν ἀτόμων, ἤτοι τοῦ χαρακτήρος, τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ ἐν γένει τρόπου ἐκδηλώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῶν κόσμου· ἐπίσης ἡ Ψυχολογία τοῦ Παιδός, ἢ ὁποία μελετᾷ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδίου, τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ μάθησις ἐπιδρῶσιν εἰς τὰς μορφὰς τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐμφάνισεως ἰδιαιτέρων λειτουργιῶν καὶ διαφορῶν, τὰ ὁποία διακρίνουσιν αὐτὸ σαφῶς ἀπὸ τοῦ ἐφήβου (ἡλικίας περίπου 13 — 20), τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὴν ἰδιαιτέραν ψυχρὴν σύνθεσιν τοῦ ὁποίου ἐξετάζει ἡ Ψυχολογία τοῦ Ἐφήβου.

Τῆς Ἀτομικῆς ψυχολογίας κλάδοι εἶναι καὶ ἡ Ψυχολογία τῆς Γυναίκος, τοῦ Ἄνδρος, τοῦ Γέροντος.

Τέλος κλάδος παρὰ τὴν ψυχολογίαν κείμενος καὶ μὴ εἰσέτι ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ψυχολογίαν εἶναι ὁ ἀσχολούμενος εἰς ψυχικὰ ζητήματα, τὰ ὁποία ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως δὲν εἶναι πλήρως ἡρμηγνυμένα, ὡς π.χ. ἡ τηλεπάθεια, ἡ τηλεκινήσις κλπ. Ὁ κλάδος οὗτος ὀνομάζεται Παραψυχολογία.

Οἱ κλάδοι τῆς ψυχολογίας σαφέστερον ἐμφαίνονται εἰς τὸ κατωτέρω διάγραμμα:

Γ. Ἀξία τῆς Ψυχολογίας. Ἡ ἀξία καὶ ἡ χρησιμότης τῆς ψυχολογίας σήμερον ἰδιαίτερος, ὅποτε αὕτη διὰ τῶν ἐφαρμογῶν της κατέκτησε ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς, εἶναι μεγίστη, διότι ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδιαίτερος τῶν πνευματικῶν ἐξ αὐτῶν, δυναμένη νὰ ἔλθῃ ἐπίκουρος·

α) τῆς **Ἠθικῆς**, πρὸς καλυτέραν κατανόησιν τῶν ἐλαττηρίων τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κατὰ καιροῦς, χώρας καὶ λαοῦ κρατουσῶν ἠθικῶν ἀντιλήψεων,

β) τῆς **Λογικῆς**, διδάσκουσα πῶς ἀποκτᾶται ἡ γνῶσις καὶ πῶς δυνάμεθα ὀρθῶς σκεπτόμενοι νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀλήθειαν,

γ) τῆς **Κοινωνιολογίας**, πρὸς ἀνέυρεσιν τῶν παθολογικῶν κυρίως φαινομένων τῆς κοινωνίας (ἐγκλημα, πτωχεία κ.ἄ.) καὶ ὑπόδειξις μέσων πρὸς θεραπείαν αὐτῶν,

δ) τῆς **Ίατρικῆς**, κυρίως πρὸς διάγνωσιν καὶ θεραπείαν ἀσθενειῶν ὀφειλομένων εἰς ψυχολογικὰ αἷτια καὶ κατανόησιν τῆς ψυχολογίας τῶν ἀσθενῶν ἐν γένει,

ε) τῆς **Φιλολογίας**, πρὸς περισσοτέραν ἐμβάθυνσιν καὶ καλυτέραν ἐρμηνείαν τῶν χαρακτήρων τῶν κλασσικῶν ἔργων τῆς ἐλληνικῆς καὶ ξένης φιλολογίας,

ς) τῆς **Παιδαγωγικῆς** κατ' ἐξοχίην, τῆς ὁποίας ἡ πρόοδος ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὰ διδάγματα καὶ τὰς ἐφαρμογὰς τῆς ψυχολογίας.

Εἰς τὴν ψυχολογίαν ὀφείλονται ἐπίσης καὶ αἱ πρόοδοι τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν τοποθέτησιν καὶ ἐπιλογήν τοῦ προσωπικοῦ των, τὴν διάθεσιν τῶν πρὸς πώλησιν ἐμπορευμάτων, τὴν ἔκθεσιν καὶ διαφήμησιν αὐτῶν κλπ. Εἰς τῆς ψυχολογίας

τήν εφαρμογήν ὀφείλονται τέλος καὶ τὰ τῆς βοήθειας τῶν νέων, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀρμόζοντος ἐπαγγέλματος ἀλλαγῆ καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἰς εἰδικὰ κέντρα Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ καὶ Ψυχολογικὰ Ἐργαστήρια πρὸς τοποθέτησιν τοῦ καταλλήλου προσώπου εἰς τὸ κατάλληλον ἐπάγγελμα, εὐτυχίαν δ' ὡς ἐκ τούτου τοῦ ἐργαζομένου καὶ μεγαλυτέραν παραγωγὴν ἔργου.

Εἰς παρόμοια κέντρα γίνεται σήμερον καὶ ἡ ἐπιλογή τῶν καταλλήλων δι' ἐκάστην θέσιν ἢ εἰδικότητα νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν, ἀεροπόρων ἢ ναυτῶν ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιστημονικῶν μέτρων καὶ κριτηρίων εἰδικῶν. Τοιαῦτα δ' ἦσαν τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης ἐπιλογῆς καὶ κατατάξεως τῶν στρατιωτῶν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ στρατοῦ, ὥστε δικαίως ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας κατὰ τὸ 1945 ὅτι «εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκτιμῆσῃ τις τὸν χρόνον, τὸ χρῆμα καὶ τὰς ψυχὰς, τὰς ὁποίας ἔσωσεν ἡ εφαρμογὴ τῆς ψυχολογίας κατὰ τὸν πόλεμον αὐτόν».

Διὰ τὴν χρησιμότητά της ταύτην ἡ ψυχολογία δικαίως ὠνομάσθη ἡ βάση τῶν πνευματικῶν ἐπιστημῶν.

3. ΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

Ἡ ἐπιστήμη, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς συμπεράσματα ἔχοντα κύρος ἀντικειμενικόν, μεταχειρίζεται εἰς τὴν ἔρευνάν της μεθόδους ἐπιστημονικὰς, ἐκλέγουσα μάλιστα ἐκείνας ἐξ αὐτῶν, αἵτινες εἶναι καταλληλότεραι διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων της καὶ ἀνάλογοι πρὸς τοὺς σκοπούς, τοὺς ὁποίους ἐκάστη ἐπιδιώκει.

Ἡ ψυχολογία πρὸς ἔρευναν τῶν ψυχικῶν φαινομένων παρατηρεῖ αὐτὰ ὡς μόνον τῶν φυσικῶς ἐμφανίζονται, ἢ προκαλεῖ τεχνητῶς τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν. Μεταχειρίζεται δηλ. δύο κυρίως μεθόδους, τὴν π α ρ α τ ῆ ρ η σ ι ν καὶ τὸ π ε ῖ ρ α μ α.

Ι. Παρατήρησις. Παρατήρησις εἶναι ἡ στροφὴ τοῦ νοῦ πρὸς ἐξέτασιν φαινομένου τινὸς καὶ ἐρμηνείαν αὐτοῦ, ἥτοι εὔρεσιν τῶν αἰτίων καὶ ἀρχῶν, αἵτινες διέπουσιν αὐτό.

Τῆς παρατηρήσεως διακρίνομεν δύο εἶδη α) τὴν αὐτοπαρατηρησίαν, β) τὴν ἑτεροπαρατηρησίαν ἢ ἀντικειμενικὴν παρατήρησιν.

α) *Αὐτοπαρατηρησία.* "Όταν ἀναλογιζώμεθα ποίας πράξεις ἐξετελέσαμεν κατὰ τὴν διαρρέουσαν ἡμέραν ἢ ποίας παρελείψαμεν νὰ πράξωμεν ἢ πῶς γενικῶς συμπεριφερόθημεν, τότε ἐξετάζομεν τὸν ἑαυτὸν μας, αὐτοπαρατηροῦμεθα.

Ὁμοίως ὅταν, θέλοντες νὰ ἐρμηνεύσωμεν πράξεις ἄλλων, ἀναλογιζώμεθα πῶς ἡμεῖς συμπεριφερόθημεν εἰς παρομοίας περιπτώσεις, ἐνδοσκοποῦμεν ἑαυτοὺς ἐρμηνεύοντες κατ' ἀναλογίαν τὰς πράξεις ἢ τὴν συμπεριφορὰν αὐτῶν.

Εἰς τ' ἀνωτέρω παραδείγματα ἔχομεν ἄμεσον ἢ κατ' εὐθείαν παρατήρησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡμῶν κόσμου, αὐτοπαρατηρησίαν, διὰ δύο διαφόρους σκοποὺς, ἥτοι γνώσιν τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μας ἀφ' ἐνός κατόπιν ἐνδοσκοπήσεως καὶ κριτικῆς τῶν ἰδίων ἡμῶν ἐκδηλώσεων καὶ πράξεων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφ' ἐτέρου κατόπιν συγκρίσεως τῶν πράξεων καὶ ἐκδηλώσεων αὐτῶν πρὸς τὰς ἰδικὰς μας καὶ κατ' ἀναλογίαν πρὸς αὐτάς. Ὡς ὁμως εἶναι φανερόν ἢ αὐτοπαρατηρησία ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν γνώσιν τοῦ ἑαυτοῦ μας, τῶν προτερημάτων καὶ τῶν ἐλαττωμάτων μας καὶ τῆς θέσεώς μας ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

β) *Ἐτεροπαρατηρησία.* Εἶναι ἡ παρατήρησις τῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Γίνεται δὲ αὕτη κατ' ἄτομον ἢ καθ' ὁμάδα, ἅπαξ εἴτε κατὰ συνέχειαν κατὰ τὴν αὐθόρμητον τῶν παρατηρουμένων ἐκδηλώσιν, εἴτε συστηματικῶς ἐπὶ τῇ βάσει ἐνός σχεδίου.

Δυνάμεθα π.χ. νὰ παρατηρήσωμεν τοὺς μαθητὰς ἐνός σχολείου, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν σωματικὴν, τὴν διανοητικὴν, τὴν κοινωνικὴν αὐτῶν ἐξέλιξιν κλπ. παρατηροῦντες τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῶν ἐν τῷ σχολείῳ, ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἀλλαχοῦ.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς μεθόδου ταύτης εἶναι ὅτι δὲν ἀπαιτεῖ συνήθως οὔτε ὄργανα οὔτε ἄμεσον συνεργασίαν ἐκ μέρους τοῦ ἐξεταζομένου ἀτόμου. Ἐχει ὁμως καὶ τὸ μειονέκτημα ὅτι συνάγομεν συμπεράσματα ἐμμέσως παρατηροῦντες τὰ ψυχικὰ φαινόμενα διὰ τῶν ἐκδηλώσεων μόνον, αἰτινες εἶναι ἀπλαῖ ἐνδείξεις τῆς καταστάσεως τῶν παρατηρουμένων.

II. Πειραματικὰ μέθοδοι. Ἐπειδὴ, πλὴν ἄλλων, τὰ πρὸς παρατήρησιν φαινόμενα δὲν παρουσιάζονται συνήθως, ὅταν ἡμεῖς θέλωμεν νὰ

Η ειδική ύψη του διαχωριστικού κρουσάκιου επιτρέπει εις τους παρατηρητάς να μελετούν τήν συμπεριφοράν των νηπίων χωρίς να είναι όρατοί από αυτά.

Παρατήρησις νηπίων.

τά παρατηρήσωμεν, διὰ τοῦτο προκαλοῦμεν ἡμεῖς τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν. Τοιοῦτοτρόπως δυνάμεθα νὰ ἐλέγξωμεν π.χ. τὴν ἐπίδρασιν τοῦ καφέ ἐπὶ πνευματικῶς ἐργαζομένων ἀτόμων λαμβάνοντες δύο ἰσοδυνάμους ομάδας, ὧν ἡ μία ἀτόμων μὴ χρησιμοποιούντων καφέ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας των, ἡ δ' ἄλλη χρησιμοποιούντων. Τοῦτο ἐπιτυγχάνομεν μετροῦντες τὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἄτομα ἐκάστης ομάδος θὰ αἰσθανθῶσι κόπωσιν ἐκ τῆς ἐργασίας των, καὶ συγκρίνοντες τὸ ἔργον τῶν δύο ομάδων, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπομονώσωμεν τοὺς ἄλλους παράγοντας.

Ἡ ὑπὸ τεχνητοῦς ὁρους τοιαύτη παρατήρησις ψυχικοῦ τινος φαινομένου καλεῖται *πείραμα*.

Πειραμάτων ἔχομεν δύο εἶδη· α) τὰ τελούμενα δι' ὀργάνων, β) τὰ τελούμενα διὰ κριτηρίων ἢ τέστ. Εἶναι δὲ τὰ τέστ μέτρα ἀντικειμενικὰ ὑπὸ εἰδικῶν ἐπιστημόνων καταρτισθέντα καὶ ἐπαρκῆ πρὸς διάγνωσιν φυσιολογικῶν ἢ πνευματικῶν χαρακτηριστικῶν, ἱκανοτήτων, πνευματικῶν λειτουργιῶν κλπ.

Καὶ διὰ μὲν τῶν δι' ὀργάνων τελουμένων πειραμάτων ἐρευνῶνται ἀπλοῦστερα σχετικῶς ψυχικὰ φαινόμενα, ὅπως τὰ αἰσθήματα, ὁ χρόνος τῆς ἀντιδράσεως κλπ., ἐνῶ διὰ τῶν τέστ καὶ ἀπλοῦστερα, ἀλλὰ καὶ συνθετώτερα φαινόμενα, ὡς ἡ εὐφυΐα, ἡ βούλησις, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς προσωπικότητος κ.τ.δ.

Καὶ κατὰ μὲν τὴν δι' ὀργάνων πειραματικὴν ἔρευναν ἐρευνᾶται ἐν μόνον ἄτομον, ἐνῶ κατὰ τὴν διὰ κριτηρίων καὶ ἐν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὁμαδικῶς.

Τὰ δι' ὀργάνων πειράματα διεξάγονται εἰς τὸ ἐργαστήριον ἢ εἰς πληροῦντας τοὺς ὁρους τοῦ ἐργαστηρίου χώρους, ἐνῶ τὰ διὰ τῶν τέστ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ εἰς ἐργοστάσια καὶ δπουδῆποτε εἶναι ἀνάγκη.

Πλὴν τῶν μεθόδων τούτων, εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἔρευναν γίνεται χρῆσις καὶ ἄλλων μεθόδων, ὡς εἶναι ἡ μέθοδος τῶν περιπτώσεων, τὸ ἐρωτηματολόγιον, ἡ ὑποκειμενικὴ ἐκτίμησις ἐνὸς φαινομένου παρὰ πολλῶν παρατηρητῶν καὶ ἄλλαι.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Ποῖον τὸ περιεχόμενον τῆς ψυχολογίας;
2. Γράψατε μερικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠθέλετε νὰ σᾶς ἐρμηνεύσῃ ἡ ψυχολογία.

3. Είναι ταυτόσημα τὰ ψυχικὰ καὶ τὰ φυσικὰ φαινόμενα ;
4. Λέγεται ὅτι εἰς τὸ πείραμα ὁ ἐπιστήμων « θέτει ἐρώτημα εἰς τὴν φύσιν », εἶναι τοῦτο ἀληθές ;
5. Τίνες οἱ σπουδαιότεροι ἐπιστήμονες οἱ συμβαλόντες εἰς τὴν πρόοδον τῆς ψυχολογίας ἐν τῇ ξένῃ ; ἐν Ἑλλάδι ;
6. Ἀναφέρατε τίνες οἱ κλάδοι τῆς ψυχολογίας.
7. Συγκρίνατε τὴν χρησιμότητα τῆς ψυχολογίας πρὸς ἄλλων ἐπιστημῶν τὴν χρησιμότητα.
8. Ποῖα τὰ προτερήματα καὶ ποῖα τὰ ἐλαττώματα ἐκάστης τῶν μεθόδων τῆς ψυχολογίας ;

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΩΣ ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΙ ΨΥΧΙΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΙ

Τὰ ψυχικά φαινόμενα εἶναι ὡς εἶδομεν·

α) ἡ εὐαρέσκεια, δυσαρέσκεια, χαρά, λύπη, φόβος καὶ ἄλλα συναισθήματα,

β) ἡ ἀντίληψις τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἀναμνήσεις διαφόρων γεγονότων, σκέψεις καὶ κρίσεις περὶ τῆς ἀξίας των, ἔτι δὲ

γ) ὄρμαί, ἐπιθυμίαι, βουλευτικαὶ ἐνέργειαι καταλήγουσαι εἰς πράξεις. Ταῦτα πάντα παλαιόθεν ἐπεκράτησε νὰ διακρίνωνται καὶ ν' ἀποδίδωνται ἀντιστοίχως εἰς τρεῖς διαφόρους καὶ ἀσχέτους πρὸς ἀλλήλας, ὡς ἐπιστεύετο, δυνάμεις τῆς ψυχῆς, ἤτοι τὸ *συναισθηματικὸν* (θυμοειδές), τὸ *γνωστικὸν* καὶ τὸ *βουλευτικὸν*.

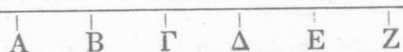
Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει εἰς τὴν πραγματικότητα· διότι, ὅταν ἐπιτελῶμεν μίαν πράξιν ἢ σκεπτόμεθα τὴν λύσιν ἑνὸς προβλήματος, τὰ φαινόμενα αὐτὰ καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ ψυχικοῦ βίου, ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται ταῦτα, δὲν χωρίζονται, ἀλλ' ἔχομεν καὶ τῶν τριῶν τούτων εἰδῶν τὴν συνύπαρξιν καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐνέργειαν, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὸ κατωτέρω παράδειγμα·

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι μαθήτριά τις πτωχὴ τῆς Α' τάξεως τοῦ γυμνασίου βλέπει τὰς συμμαθητριάς της συγκεντρωμένας καὶ ζωηρῶς συζητούσας. Σπεύδει πρὸς αὐτάς καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Πληροφορεῖται ὅτι ἡ καθηγήτριά των θ' ἀναθήσῃ εἰς συμμαθητριάς της τὴν ἀπαγγελίαν ποιημάτων κατὰ τὴν Ἐθνικὴν ἑορτήν, καὶ αἰσθάνεται ἐπιθυμίαν καὶ αὕτη ν' ἀπαγγεῖλῃ ποίημά τι, λαμβάνει δὲ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν. Μὴ ἔχουσα ὅμως κατάλληλον φέρεμα ἐμφανίσεως, πιεζομένη δὲ ἐκ τῆς ἀνάγκης ταύτης, ζητεῖ τοῦτο παρὰ τῶν πτωχῶν γονέων της,

οίτινες άτυχῶς άδυνατοῦν νά παράσχωσι τήν άξίαν τοῦ φορέματος. Ἡ άνάγκη καί ἡ επιθυμία τῆς κόρης, ἡ άναπαράστασις τῆς εὐχαριστήσεως, ἦν θά ἔχη άπαγγέλλουσα καί αὐτή με καινουργές φόρεμα, δέν αφήνουσιν αὐτήν ἡσυχον. Σκέπτεται πῶς νά ἐργασθῆ ἡ ίδια καί νά οικονομήσῃ τά χρήματα. Εὐρίσκει δέ τέλος μίαν πιθανήν λύσιν, νά μεταβῆ δηλ. καί νά ἐργασθῆ ἐπὶ 4 Σάββατα εἰς φιλικόν κατάστημα. Φοβεῖται ὅμως μήπως οἱ γονεῖς τῆς δέν ἐπιδοκιμάσωσι τήν πρᾶξιν τῆς ταύτην, άγωνιᾷ ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι δύναται νά χάσῃ τήν εὐκαιρίαν, τομᾷ ὅμως καί άνακοινοῖ τήν άπόφασίν τῆς, λαμβάνει τήν άδειαν, ἐργάζεται, κερδίζει τά χρήματα, άγοράζει τὸ φόρεμα καί ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ άκροατηρίου.

Πῶς ἡ πρᾶξις αὐτῆ ἐπετελέσθη ;

Ἐς παραστήσωμεν, σπουδῆς χάριν, διὰ διαγράμματος τὰς κατστάσεις καί ἐνεργείας ταύτας τῆς κόρης :

Ἡ κόρη εἰς τὸ Α εἶναι ἡσυχος άπασχολουμένη εἰς τὰ μαθήματα τῆς. Εἰς τὸ Β, άφηνισθέντος τοῦ πνεύματός τῆς λόγω τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐρεθισμοῦ, λαμβάνει συνείδησιν τῆς συγκεντρώσεως τῶν συμμαθητριῶν τῆς, σπεύδει ἐκ περιεργείας πρὸς τὸν άκουόμενον θόρυβον καί ζητεῖ νά μάθῃ καί νά άντιληφθῆ περὶ τίνος πρόκειται. Ἡ εἶδησις περὶ άπαγγελίας ποιήματος γενᾶ εἰς αὐτήν τήν ἄμιλλαν πρὸς τὰς συμμαθητρίδας τῆς, τήν φιλοδοξίαν νά παρουσιασθῆ καί αὐτῆ πρὸ τοῦ κοινού, συγχρόνως δὲ τήν επιθυμίαν νά ἐπιτύχῃ τοῦτο. Ἡ ἰδέα πόσον εὐτυχῆς θά ἦτο, ἐάν τὸ ἐπετύγχανε, διαταράσσει τὸ θυμικόν τῆς Γ. Ὁ πόθος πρὸς άπόκτησιν τοῦ φορέματος καί ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ἐπιδοκιμομένου σκοποῦ θέτει τήν μαθητρίαν εἰς σκέψεις. Συλλαμβάνει ὑποθέσεις καί σχέδια, ὑπολογίζει δυσκολίας Γ—Δ, λαμβάνει άπόφασιν Δ, άνακοινοῖ αὐτήν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Δ—Ε. Τέλος ἐργαζομένη οικονομεῖ τά χρήματα καί κερδίζει τὸ φόρεμα Ε—Ζ.

Κατὰ τήν άνωτέρω πρᾶξιν ἔχομεν διαφοροῦς τὸ εἶδος καί συνεχόμενας πνευματικᾶς λειτουργίας. Αἱ λειτουργίαι αὗται ἐπιτελοῦνται συνολικῶς καί ταυτοχρόνως ἢ κατ' ἐλάχιστον χρονικόν διάστημα άπέχουσαι μεταξύ των, ὡς άπαντήσεις εἰς τὸν ἐξωτερικόν ἐρεθισμὸν ὃ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἢ άφετηρία ὄλων τῶν λειτουργιῶν τούτων, διότι ἐξ αὐτοῦ προεκλήθησαν νέα ἐρεθίσματα ἐσωτερικά, ἐλατήρια καί τάσεις, αἵτινες κατευθυνόμεναι ὑπὸ ἐσωτερικῆς δυνάμεως τοῦ ἐ γ ὦ ἢ τῆς π ρ ο σ ω π ι κ ὸ

τ η τ ο ς τῆς κόρης, προεκάλεσαν ἀλληλοδιαδόχως καὶ σχεδὸν ἀμέσως καταστάσεις καὶ ἀπαντήσεις, ὧν ἑκάστη προηγουμένη ἐχρησίμειυεν ὡς ἐρέθισμα τῆς ἐπομένης.

Οὕτως, ἵνα σχηματικῶς ὀμιλήσωμεν, εἰς τὰ Β, ἔνθα ἡ κόρη ἐστράφη πρὸς τὰς συμμαθητρίδας τῆς λόγῳ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐρεθισμοῦ, ἔχομεν α) ἀκουστικὸν ἐρέθισμα ἢ αἰσθημα, β) λ ε ι τ ο υ ρ γ ί α ν τῆς συνειδήσεως, ἥτοι ἀφύπνισιν τοῦ πνεύματος, γ) σ τ ρ ο φ ῆ ν τοῦ πνεύματος πρὸς τὸν ἐρεθισμὸν, ἵνα μελετήσῃ αὐτὸ (προσοχή), δ) ἀ ν τ ί λ η ψ ι ν τῆς εἰδήσεως, ταυτοχρόνως δὲ ε) ἀ ν α τ α ρ α χ ῆ ν τοῦ ὅλου συναισθηματικοῦ κόσμου τῆς κόρης, ἔνεκα τῆς ὁποίας στ) γεννῶνται διαθέσεις καὶ τάσεις πρὸς ἐνέργειαν, ἥτοι δ ι α φ έ ρ ο ν, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ζ) εἰς τὸ Γ καὶ Δ, ἐφ' ὅσον ἡ κόρη ἔχει ἐκ φύσεως τὴν ἰκανότητα νὰ εὐρίσκη λύσεις εἰς τὰ ἑκάστοτε παρουσιαζόμενα προβλήματα τῆς, ἐφ' ὅσον τ.ἔ. εἶναι ε ὑ φ υ ῆ ς, συλλαμβάνει, η) ὡς ἐλέχθη, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς σχέδια (φαντασία), θ) κρίνει καὶ ὑπολογίζει τὴν ὀρθότητα καὶ καταλληλότητα των (νόησις, κρίσεις, συλλογισμοί), ι) ἐπίσης, ἐφ' ὅσον τὰ ἐλατήρια τὰ ὠθοῦντα αὐτὴν πρὸς δρᾶσιν εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρά, ἡ κόρη ια) ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι (βούλησις) νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὰ σχέδιά τῆς καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ποθοῦμενον.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν τῆς κόρης, καὶ γενικῶς εἰς πᾶσαν πρᾶξιν, ἔχομεν διαφόρους πνευματικὰς λειτουργίας, αἵτινες λόγῳ τῆς μαθήσεως, ἀσκήσεως καὶ πείρας τοῦ ἀτόμου σ υ ν ε κ φ α ί ν ο ν τ α ι καὶ σ υ ν ε π ι τ ε λ ο ῦ ν τ α ι, κατευθυνόμεναι εἰς τὴν συνεργασίαν ταύτην ὑπὸ δυνάμεώς τινος, τοῦ ἐ γ ῶ, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι δηλ. τὰ ψυχικὰ φαινόμενα ἐκδηλώσεις μιᾶς ἀδιαρέτου καὶ ἀδικαστάτου ἀτομικότητος, τῆς προσωπικότητος, περὶ ἧς θὰ ὀμιλήσωμεν κατωτέρω.

Ἡ ἀλήθεια αὕτη τῆς ἐνότητος ἀνεγνωρίσθη εἰς πάντα ἐν γένει τὰ πεδία τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης.

Εἰς τὴν Ἰατρικὴν π.χ. ἡ νόσος δὲν θεωρεῖται πλέον ὡς ἀποτέλεσμα ἀνωμάλου λειτουργίας ἐνὸς ὄργανου, ἀλλὰ σύμπτωμα ἐξασθενίσεως τοῦ ὅλου ψυχοφυσικοῦ ὀργανισμοῦ.

Παρὰ ταῦτα ὅμως ἡ ἐπὶ μέρους ἐξέτασις τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν εἶναι ἀπαραίτητος χάριν μεθοδικῆς μελέτης καὶ ἐπιστημονικῆς αὐτῶν γνώσεως, διότι διὰ τῆς ἀναλύσεως φωτίζεται ἡ συνοχὴ τῶν συνυφασμένων εἰς ἐν ὅλον πνευματικῶν λειτουργιῶν. Οὕτω πρὸς γνῶσιν

τῶν διαφόρων ἱκανοτήτων ἑνὸς ἀτόμου καὶ κατεύθυνσιν αὐτοῦ εἰς τὸ ἀρμόζον ἐπάγγελμα εἶναι ἀπαραίτητος διὰ πρακτικούς λόγους ἡ ἀνάλυσις τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ, ἡ ἐξέτασις μιᾶς ἐκάστης τῶν διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἀπαιτουμένων ἱκανοτήτων του κεχωρισμένως.

Α Σ Κ Η Σ Ε Ι Σ

1. Διατί δὲν εὐσταθεῖ ἡ εἰς τρεῖς κατηγορίας διάκρισις τῶν ψυχικῶν φαινομένων ;
2. Πῶς δικαιολογεῖται ἡ ἀναλυτικὴ ἐξέτασις τοῦ πνεύματος ;
3. Πῶς ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ πνεῦμα ἐργάζεται συνολικῶς ;

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΝ

1. **Ἔννοια τῆς συνειδήσεως.** Συνείδησις εἶναι λέξις παραγομένη ἐκ τοῦ σύνοιδα καὶ σημαίνει πλήρη κατανόησιν, σαφῆ γνῶσιν, ἐπίγνωσιν ἐνὸς πράγματος, ὡς εἰς τὸ παράδειγμα· ἔχω συνείδησιν τοῦ τί πράττω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀσυνειδήτως τ.ἔ. ἀνεπιγνώστως πράττειν.

Ἀπὸ ἠθικῆς ὅμως ἀπόψεως συνείδησις εἶναι ὁ ἐν ἡμῖν ἠθικὸς νόμος. Ὁ πράττων συμφώνως πρὸς αὐτόν, ὁ ἔχων δηλ. τὴν ἰκανότητα νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἠθικὴν ἀξίαν ἢ ἀπαξίαν πράξεώς τινος καὶ νὰ εἶναι εὐτυχῆς πράττων συμφώνως πρὸς τὴν συνείδησίν του, νὰ αἰσθάνεται δ' ἐνοχὴν παραβαίνων τὰς ἐπιταγὰς τῆς, λέγομεν ὅτι ἔχει συνείδησιν, εἶναι εὐσυνείδητος. Ἀντιστρόφως, ὁ παραβαίνων τὰς ἐπιταγὰς τῆς συνειδήσεως, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ἐν αὐτῷ ἐνοχὴν, εἶναι ἀσυνείδητος. Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ ἔννοια τῆς συνειδήσεως ἀπὸ γλωσσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως. Ἀλλὰ τίς ἡ ψυχολογικὴ ἔννοια αὐτῆς ;

Καθημερινῶς ἐκτελοῦμεν διαφόρους πράξεις καὶ ἐνεργείας. Ἐγειρόμεθα τὸ πρῶτ' ἀπὸ τῆς κλίνης μας, πλυνόμεθα, ἐνδύομεθα, προσευχόμεθα, ἀναχωροῦμεν διὰ τὴν ἐργασίαν μας καὶ ἀρχίζομεν αὐτήν.

Καὶ ὅταν μὲν ἡ ἐργασία συνίσταται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὠρισμένων ὁμοιομόρφων κινήσεων, ὡς π.χ. ὁ χειρισμὸς μικροῦ πιεστηρίου, ἐργαζόμεθα, χωρὶς νὰ σταματῶμεν ἢ νὰ σκεπτῶμεθα, ἀσυνείδητως. ἐκτὸς μόνον ἂν δυσκολία τις ἢ ἐμπόδιον παρουσιασθῇ, ὁπότε τὸ πνεῦμα ἀφυπνίζεται καὶ καταβάλλει προσπάθειαν νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν δυσκολίαν ἢ τὸ ἐμπόδιον. Ὅταν ὅμως ἡ ἐργασία μας εἶναι ὑπεύθυνος, ὁπότε ἀντιμετωπίζομεν διαρκῶς νέας καταστάσεις καὶ προβλήματα, τὸ δὲ πνεῦμα εὐρίσκειται ὡς ἐκ τούτου ἐν διαρκεῖ ἐγρηγόρσει καταβάλλον προσπάθειαν προσαρμογῆς εἰς τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας νέας καταστάσεις, τότε ἐργαζόμεθα ἐν συνείδητι.

Εἰς τ' ἀνωτέρω παραδείγματα βλέπομεν ὅτι, ὅταν πρᾶξις τις γίνεται ἐκ συνηθείας, δὲν ἔχομεν συνείδησιν αὐτῆς, ἀλλ' ἀσυνειδήτως καὶ

αυτομάτως αυτή τελείται όταν όμως νέον τι και διάφορον παρουσιάζεται, τὸ ἀναπαυόμενον ἢ ἀλλαχοῦ ἀπησυχολημένον πνεῦμα ἀφυπνίζεται και ἐπιζητεῖ νὰ υπερπηδήσῃ τὸ ἐμπόδιον ἢ νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν νέαν κατάστασιν. Συνειδησις ἄρα εἶναι ἡ ἀφύπνισις τοῦ πνεύματος ἐνεργούντος πρὸς προσαρμογὴν εἰς τινὰ ἀνάγκην.

Εὐνόητον εἶναι ὅτι εἰς τὰς καθ' ἑξίν τελουμένας πράξεις, ὡς και εἰς τὰς ἐξ ἐνστίκτου, τὰς ὑπαγορευόμενας τ.ἑ. ἐκ τῆς ἀνάγκης πρὸς τροφήν, ἐπικοινωνίαν κλπ., δὲν ὑπάρχει ἀφύπνισις τοῦ πνεύματος οὔτε στροφή αὐτοῦ πρὸς μελέτην αὐτῶν ἢ προσαρμογὴν εἰς αὐτάς.

Ἄλλὰ και τῶν μὴ συνειδητῶν τούτων φαινομένων τὰ μακρὰν τοῦ ἀφύπνισθέντος πνεύματος εὐρισκόμενα και ἀσαφῶς πως γινόμενα ἀντιληπτὰ λέγομεν ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὸ ὑ π ο σ υ ν ε ἰ δ η τ ο ν, ἐνῶ τὰ περισσότερον ἀπέχοντα ἢ πρὸ μακροῦ λησμονηθέντα και οὐδύλως γινόμενα ἀντιληπτὰ λέγομεν ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὸ ἀ σ υ ν ε ἰ δ η τ ο ν. Ὑπάρχουν ὁμως ἐξ ἄλλου ψυχικὰ στοιχεῖα εὐρισκόμενα πλησιέστατα πρὸς τὸ ἀφύπνισθὲν πνεῦμα, τὰ ὁποῖα δύνανται ἢ πρόκειται νὰ γίνουν συνειδητὰ ἢ μόλις παρεμερίσθησαν ὑπ' ἄλλων στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἔλαβον τὴν θέσιν των εἰς τὴν συνείδησιν. Ταῦτα λέγομεν ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὸ π ρ ο σ υ ν ε ἰ δ η τ ο ν.

Ἄλλ' ἐν και τὸ αὐτὸ ψυχικὸν φαινόμενον, π.χ. ἐμπειρία τις ἢ ἀνάμνησις, εἶναι δυνατὸν ἀλληλοδιαδόχως, ἄλλοτε μὲν νὰ εἶναι συνειδητόν, ἄλλοτε δὲ ἀσυνειδητόν.

2. Περιεχόμενον τοῦ ἀσυνειδήτου. Ἐὰν ἐξετάσωμεν ὁποῖα ἀναλογία ὑφίσταται μεταξύ τῶν καθημερινῶν συνειδητῶν και ἀσυνειδητῶν ἐνεργειῶν και ἐκδηλώσεων ἡμῶν, θὰ ἴδωμεν ὅτι μόνον τὸ 1/10 ἐξ αὐτῶν ἐκτελεῖται σ υ ν ε ἰ δ η τ ῶ ς, ἐνῶ τὰ 9/10 ἔχουσι καταστῆ ἕ ξ ε ἰ ς, ὅπως εἶναι ἡ ἕξις τῆς πλύσεως, ἐνδύσεως, φαγητοῦ, ὀμιλίας και παντὸς εἶδους τοιαύτης ἐνεργείας. Ὅλαι αὐταὶ αἱ πράξεις ἦσαν ἄλλοτε συνειδηταὶ και διὰ τῆς μαθήσεως, ἀγωγῆς και ἀσκήσεως μετεβλήθησαν εἰς ἀσυνειδήτους.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω καθ' ἑξίν γινομένων πράξεων, ἀσυνειδήτοι πιστεύεται ὅτι εἶναι και αἱ παντοῖαι ἐμπειρίαι, αἵτινες εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν ποτὲ συνειδηταὶ ὡς ἀναμνήσεις, ὡσαύτως δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον αἱ ἔμφυτοι διαθέσεις, ὄρμαι και ἐπιθυμίαι, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν ἐκδηλοῦνται σαφῶς. Ταῦτα πάντα εἶναι ἀσυνειδήτα και δρῶσι δυναμικῶς προκα-

λοῦντα διάφορα ψυχικά φαινόμενα, συναισθήματα, παραστάσεις και βουλητικά ἐνεργείας.

Ἰπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις τὸ ἀσυνειδήτον περιέχει περισσότερα και βασικώτερα ψυχικά στοιχεῖα, ἔχει μεγαλύτεραν δυναμικότητα και πρὸ παντὸς ἀποτελεῖ ἴδιον σύνολον ψυχικῶν ἐξεργασιῶν και λειτουργιῶν τῆς συνειδήσεως, διὰ τῆς ὁποίας δημιουργεῖται ἡ πρὸς τὰ ἔξω στροφή και ἀντίδρασις και προσαρμογή τοῦ ἀτόμου.

Κατὰ ταῦτα ἡ ψυχὴ, ἐνιαῖόν τι οὔσα, συνίσταται ἐκ δύο κυρίως περιοχῶν, τῆς συνειδήσεως και τοῦ ἀσυνειδήτου. Ἡ συνειδήσις δὲ και τὸ ἀσυνειδήτον (ὡς βεβαίως και τὸ ὑποσυνειδήτον) εὐρίσκονται ἐν συνεργασίᾳ, μολοντί δὲ ἔχουσιν ἀντιτιθεμένας ιδιότητες, συμπληροῦσιν ἄλληλα οὕτως, ὥστε ὅ,τι ἐλλείπει ἀπὸ τὴν συνειδήσιν νὰ εὐρίσκεται και νὰ ἀντισταθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἀσυνειδήτου και ἀντιστρόφως.

Τὸ περιεχόμενον τῆς συνειδήσεως και τοῦ ἀσυνειδήτου διατελεῖ συνήθως ἐν τινι ἰσορροπίᾳ. Πλὴν πολλάκις ἐπέρχεται διατάραξις τῆς ἰσορροπίας ταύτης. Διότι τὰ στοιχεῖα τοῦ ὑποσυνειδήτου και ἀσυνειδήτου τείνουσι νὰ ἀνέρχωνται εἰς τὴν συνειδήσιν ἐκ διαφόρων αἰτιῶν, θυμοῦ λ.χ., μέθης ἢ συγκρούσεως συμφερόντων, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος διάφορος παρουσιάζεται ἀποκαλύπτων τὰς ἐνδομύχους ἐν τῷ ἀσυνειδήτῳ διαθέσεις του.

Σημειωτέον ὅτι πλήρης ὁμοφωνία περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀσυνειδήτου δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ψυχολόγων μηδὲ τῶν ἐιδικῶς ἀσχολουμένων εἰς αὐτὴν — ψυχολόγων τοῦ Βάθους — ὧν κύριοι ἀντιπρόσωποι εἶναι ὁ Freud, Adler, Jung.

Α Σ Κ Η Σ Ε Ι Σ

1. Τί εἶναι συνειδήσις ἀπὸ ἠθικῆς και ψυχολογικῆς ἀπόψεως ;
2. Διακρίνατε μεταξὺ συνειδήσεως, ὑποσυνειδήτου και ἀσυνειδήτου.
3. Δύνασθε νὰ ὀνομάσετε ψυχικά φαινόμενα ἀπολύτως συνειδητὰ και ἄλλα ἀπολύτως ὑποσυνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ ; Ναι ἢ ὄχι και διατί ;
4. Τίς ἡ σπουδαιότης τοῦ ἀσυνειδήτου ;
5. Πῶς και ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀποκαλύπτει ὁ ἄνθρωπος τὸν πραγματικὸν ἑαυτὸν του ;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΑΠΟ ΝΟΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

Ι. ΠΡΟΣΟΧΗ

Εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον εἶδομεν ὅτι πάντα τὰ ψυχικὰ φαινόμενα καὶ αἱ λειτουργίαι αὐτῶν συνεκφαίνονται καὶ ὁμοῦ συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν οἰασθῆποτε πράξεως ἢ σκέψεως πρὸς κατάρτισιν σχεδίου τινός. Τὸ σύνολον δὲ αὐτῶν ὠνομάσαμεν προσωπικότητα. Εἶδομεν ἐπίσης ὅτι συνολικῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετάσωμεν τὸν ψυχικόν μας βίον καὶ τὰς ἐκδηλώσεις του. Διὰ πρακτικούς ὅμως λόγους εἴπομεν ὅτι θὰ ἐξετάσωμεν πρῶτον μεμονωμένως αὐτάς καὶ ἀκολούθως θὰ ἴδωμεν πῶς αὗται ὁμοῦ συνεργοῦσιν εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ πῶς ἡ ὕλη τοῦ ἀνθρώπου προσωπικότητος ὡς σύνολον ἀντιδρᾷ καὶ συμπεριφέρεται εἰς τὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἢ ἔσωθεν ἐνεργοῦντα ἐρεθίσματα.

Ἀρχίζομεν τὴν ἐξέτασιν ἀπὸ τὰς λειτουργίας ἐκείνας, αἵτινες συντελοῦσιν εἰς τὴν νόησιν καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Ἰνα νοήσωμεν καὶ γνωρίσωμεν ἐν ἀντικείμενον, χρειάζεται πρῶτον νὰ προσέξωμεν εἰς αὐτό, νὰ παρατηρήσωμεν καὶ ἀντιληφθῶμεν αὐτὸ καὶ νὰ ἐνθυμηθῶμεν ἄλλας ὁμοίας πρὸς αὐτὸ ἐντυπώσεις καὶ γνώσεις μας, αἱ ὅποια εἶναι δυνατὸν νὰ βοηθήσωσιν εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀντικειμένου.

1. Ἐννοια τῆς προσοχῆς. Εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα τῆς μαθητρίας τὸ ἀκουστικὸν ἐρεθίσμα τοῦ θορύβου τῶν μαθητριῶν ἐπιφέρει τὴν στροφὴν τοῦ ὄλου πνεύματος αὐτῆς πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ὁ θόρυβος, ἐξ οὗ αὕτη, λόγω τῶν ὑποκινούντων αὐτὴν ἐνστίκτων καὶ τοῦ φλέγοντος ἐνδιαφέροντός της, ἀσχολεῖται μὲ νέον δι' ἑαυτὴν πρόβλημα καὶ ἀνάγκην, καὶ λέγομεν τότε ὅτι ἡ μαθήτρια αὕτη προσέχει εἰς αὐτό.

Εἰς τὸ παράγγελμα ἀξιωματικοῦ ἢ γυμναστοῦ «προσοχή», παρατηροῦμεν εἰς τοὺς στρατιώτας ἢ μαθητὰς προπαρασκευὴν διαθέσεως καὶ προ-

θυμίας διά τι, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπακολουθήσῃ, ἀποδιώξιν δὲ παντὸς ἄλλου ἐρεθισμού καὶ στροφὴν σύντονον τοῦ νοῦ ὅλου εἰς τὸ παράγγελμα τοῦτο.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύο παραδειγμάτων γίνεται φανερόν ὅτι προσοχὴ εἶναι στροφή τοῦ νοῦ πρὸς ἐρέθισμα καὶ προετοιμασία τοῦ ὅλου ψυχοφυσικοῦ ὄργανισμοῦ πρὸς σπουδὴν τοῦ ἀντικειμένου, ἐξ οὗ ὁ ἐρεθισμὸς προέρχεται.

Ἡ προσήλωσις αὕτη τοῦ νοῦ εἰς τὸ ὑπὸ μελέτην ἀντικείμενον συνεπάγεται ἀφάρισιν ἀπὸ τῶν λοιπῶν στοιχείων τοῦ περιβάλλοντος, ἢ ὅποια εἶναι τόσον μεγαλυτέρα, ὅσον καὶ ἡ συγκέντρωσις τῆς προσοχῆς.

Ἀλλὰ πόσα εἶναι τὰ στοιχεῖα εἰς τὰ ὅποια θὰ ἠδύνατό τις ἐκάστοτε νὰ προσέξῃ, ὥστε νὰ γίνωσιν εἰς αὐτὸν ταῦτα συνειδητά; Ἐκ πειραματικῶν ἐρευνῶν εὐρέθη ὅτι παιδίον ἐξαετῆς ἀντιλαμβάνεται ἐκ πολλῶν παρουσιαζομένων στοιχείων μόνον δύο ἕως τρία, παιδίον δωδεκαετῆς τρία ἕως τέσσερα, ἔφηβος 14 ἐτῶν πέντε, καὶ ἐνήλικος πέντε ἕως ὀκτώ.

2. Εἶδη προσοχῆς. Ἐάν παιδίον ὀκταετῆς καὶ ἐνήλικος εἰσέλθωσιν εἰς δάσος τι ἢ τὸν Βασιλικὸν κῆπον, τὸ μὲν παιδίον προσελκύεται, προσέχει καὶ συζητεῖ περὶ παντός, ὅπερ βλέπει, ἀκούει ἢ ὄσφραίνεται, περὶ ὕλικῶν τ.ἔ. κ α τ' α ἴ σ θ η σ ι ν ἀντικειμένων. Ὁ ἐνήλικος ἐξ ἄλλου ἔχει μὲν συνείδησιν τοῦ περιβάλλοντος αὐτοῦ, ἀφοσιώνεται ὁμοῦ μᾶλλον εἰς σκέψεις, τὰς ὁποίας τοῦτο τῷ ὑποβάλλει.

Εἶναι δηλ. ἡ προσοχὴ, ὅσον ἀφορᾷ μὲν εἰς τὰ ἀντικείμενα πρὸς τὰ ὅποια ἀπευθύνεται, ὕ λ ι κ ῆ ς φ ύ σ ε ω ς ἢ κ α τ' α ἴ σ θ η σ ι ν καὶ π ν ε υ μ α τ ι κ ῆ ς φ ύ σ ε ω ς, ὡς εἶναι κατὰ μέγιστον μέρος ἡ προσοχὴ τοῦ ἐνηλίκου. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν καταβαλλομένη προσπάθειαν, ἐ ν ε ρ γ η τ ι κ ῆ ἢ ἐ κ ο υ σ ί α καὶ π α θ η τ ι κ ῆ ἢ α ὑ θ ὄ ρ μ η μ η τ ο ς. Ἐχομεν δ' ἐνεργητικὴν προσοχὴν, ἐφ' ὅσον καταβάλλομεν προσπάθειαν πρὸς συγκέντρωσιν, ὡς λ.χ. συμβαίνει κατὰ τὴν λύσιν ἐνὸς προβλήματος, αὐθόρμητον δέ, ὅταν, λόγῳ αἰφνιδίου κρότου διερχομένου π.χ. ἀεροπλάνου, στρεφώμεθα αὐθόρμητως πρὸς αὐτό.

3. Ἰδιότητες τῆς προσοχῆς. Ὅταν προσέχωμεν εἰς τι ἀντικείμενον, ἄλλοτε εἵμεθα ἐντονώτερον προσηλωμένοι εἰς αὐτὸ καὶ ἄλλοτε ἀσθενέστερον· ἄλλοτε συγκρατοῦμεν ἐπὶ περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον χρόνον τὴν προσοχὴν μας ἢ κατανέμομεν αὐτὴν προσέχοντες ταυτοχρόνως καὶ εἰς ἄλλα ἀντικείμενα.

Κατὰ ταῦτα εἰς τὴν προσοχὴν διακρίνομεν διαφόρους ιδιότητες. Αὐταὶ εἶναι α) ἡ ἔντασις, ιδιότης καθ' ἣν, ὅταν εἴμεθα προσηλωμένοι εἰς ἀντικείμενον τι καὶ σπουδάζωμεν αὐτό, δυσκόλως ἀποσπώμεθα ἀπὸ αὐτοῦ· οὕτως ἐξηγεῖται ἡ ἀφαίρεσις καὶ δὴ ἡ γνωστὴ τῶν μεγάλων ἐπιστημόνων, ὡς τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Ἀρχιμήδους (πρβλ. τὸ «Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραιτε»). Εἶναι δὲ ὡς πρὸς τὴν ἔντασιν ἡ προσοχὴ ἄλλοτε μὲν ἰσχυρά, ἄλλοτε δὲ ἄτονος, συντελούσης εἰς τοῦτο καὶ τῆς εὐφυΐας,

β) διὰ χυσις ἢ διακύμανσις τῆς προσοχῆς, ὅταν ἀντιθέτως δὲν προσέχωμεν σταθερῶς, ἀλλ' εὐκόλως ἐκτρεπώμεθα τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς,

γ) ἔκτασις, ιδιότης ἐμφαίνουσα τὸ ποσὸν τῶν στοιχείων, ἐφ' ᾗ ἡ προσοχὴ δύναται νὰ ἐπεκταθῇ,

δ) κατανόμη, καθ' ἣν τὸ ἄτομον κατανέμει ταυτοχρόνως τὴν προσοχὴν του εἰς πολλά, ὡς ὁ διευθυντὴς ὀρχήστρας. Οὕτως ἐλέγετο ὅτι ὁ Καῖσαρ ἠδύνατο ταυτοχρόνως νὰ ἀναγινώσκη σιγῇ καὶ νὰ γράφῃ καὶ νὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τέσσαρας ἕως ἑπτὰ γραφεῖς,

ε) διάρκεια, ἱκανότης δηλ. συγκεντρώσεως τῆς προσοχῆς εἰς ἀντικείμενον τι ἐπὶ ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον χρόνον,

στ) εὐκίνησις ἢ εὐστροφία, ἥτοι ἡ εὐκολία ἢ δυσκολία, μεθ' ἧς κινεῖται ἀλληλοδιαδόχως ἡ προσοχὴ ἐξ ἀντικειμένου τινὸς εἰς ἄλλο, ὡς παρατηρεῖται εἰς τὴν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν κίνησιν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τῆς μιᾶς σειρᾶς εἰς τὴν ἄλλην.

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν προσοχὴν δὲν προσέχομεν εἰς στοιχεῖα μεμονωμένα ἀλλ' εἰς σύνολα. Προκειμένου λ.χ. περὶ ἀναγνώσεως δὲν προσέχομεν εἰς ἕκαστον γράμμα χωριστά, ἀλλ' εἰς τὰς λέξεις ἢ φράσεις ἢ καὶ προτάσεις, διότι ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἐνδιαφέρει περισσότερο εἶναι ἡ σύλληψις τῆς ἐννοίας τοῦ ἀναγινωσκομένου, οὐχὶ δ' αἱ λέξεις καθ' ἑαυτάς, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον τὰ γράμματα. Εἶναι δὲ φανερόν ὅτι, ὅσον περισσότερο εἶναι τις ἡσκημένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, τόσον μεγαλύτερα καὶ τὰ σύνολα, τὰ ὁποῖα συλλαμβάνει, τόσον δὲ μικρότερος καὶ ὁ χρόνος, τὸν ὁποῖον διαθέτει τις διὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς τεμαχίου. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γίνεται ἄσκησις τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα πρὸς σύλληψιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρων στοιχείων κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν.

4. Ἀτομικαὶ διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν προσοχὴν. Οἱ ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται καὶ προσέχουν ἄλλοι μὲν εἰς ἀντικείμενα ὕλικά, ἄλλοι δ'

εις προβλήματα διανοητικά ἢ ἀναλύσεως ἐσωτερικῆς ἐμπειρίας. "Ἄλλοι ἐπίσης διαφέρουσιν ὡς πρὸς τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ιδιοτήτων τῆς προσοχῆς. "Ἄλλοι δηλ. συγκεντρῶνουν τὴν προσοχὴν των εἰς μικρὸν ἀριθμὸν στοιχείων, εἰς ἓν ἀντικείμενον (ἄνθος λ.χ.) ἀφήνοντες τὰ λοιπὰ στοιχεῖα εἰς τὸ περιθώριον. "Ἄλλοι ἀντιθέτως διαχέουσι τὴν προσοχὴν των ἀφαιρούμενοι, διότι δὲν δύναται ἕνεκα τῆς διαχύσεως τῆς ἐνεργείας των νὰ συγκεντρωθῶσι. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων εἰδῶν ἡ τύπων τῆς προσοχῆς εὐρίσκεται ὁ κατανέμων τύπος, ὅστις δύναται εἰς δύο ἢ καὶ περισσότερα στοιχεῖα ἢ ἀσχολίας νὰ ἀσχολῆται καὶ νὰ προσέχη. "Ὅλαι δ' αἱ ιδιότητες τῆς προσοχῆς δύναται ν' ἀποβῶσι χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, ἰδίᾳ δ' ἡ ἔντασις καὶ ἡ ἔκτασις τῆς προσοχῆς. Γνωρίζοντες τὸν τύπον τῆς προσοχῆς ἐνὸς ἀνθρώπου δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἐν κύριον γνώρισμα τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ.

Αἱ σπουδαῖαι αὗται διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ὀφείλονται οὐχὶ εἰς τὴν προσοχὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν κατεύθυνσιν αὐτῆς ἐκ βαθυτέρων προσωπικῶν διαθέσεων, διαφερόντων, ἰδιαίτερον κλίσεων, ἐξ ἐνστικτοῦ τάσεων, αἵτινες εἰς διάφορον βαθμὸν ὑφίστανται εἰς ἕκαστον ἀνθρώπων. Τὸ διαφέρον δὲ τοῦτο καὶ ὁ τύπος τῆς προσοχῆς ἐκάστου ἀτόμου πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει, ὅταν θέλωμεν νὰ διαγνώσωμεν τὴν προσωπικότητά του.

2. ΔΙΑΦΕΡΟΝ

1. Ἔννοια. Διαφέρον εἶναι διαρκῆς προσοχή, διεγειρομένη ὑπὸ εὐαρέστου συναισθήματος πρὸς ἰκανοποίησιν ἀνάγκης τινὸς τοῦ ἀνθρώπου.

"Ὅταν λέγωμεν « αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐργασίαν μου, διὰ τὴν μουσικὴν κλπ. », νοοῦμεν ὅτι μεταξὺ ἐμοῦ ὡς ὑποκειμένου καὶ τῆς μουσικῆς ὡς ἀντικειμένου ἔχει γεννηθῆ τοιαύτη σχέσις, ὥστε θεωρῶ τὴν μουσικὴν ἀναγκαίαν καὶ ἐπωφελῆ πρὸς ἰκανοποίησιν ἐσωτερικῆς μου ἀνάγκης καὶ κινεῖσθαι πρὸς πλήρωσιν αὐτῆς.

Τὸ διαφέρον γίνεται ἐλαττήριον βασικόν, τὸ ὅποῖον κινητοποιεῖ τὰς σκέψεις καὶ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου. "Ὅπου δὲ ὑπάρχει διαφέρον, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ προσπάθεια καὶ αὐτενέργεια καὶ εὐχαρίστησις ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐκεῖ καὶ αὐξήσις μαθήσεως. Καὶ τῶ ὄντι, ὡσάκις ἐπιχειρήσωμεν νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν συμπεριφορὰν μας καὶ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν κα-

τεύθουνσιν, ἣν ἔλαβεν ἡ σκέψις εἰς τινα στιγμήν, θὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπράξαμεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἐπειδὴ μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἄλλὰ τί συμβαίνει, ὅταν πολλά ταυτοχρόνως διαφέροντα ἐμφανίζονται εἰς μίαν κατάστασιν ἢ ἐρέθισμα; Ἀναμφιβόλως θὰ γίνῃ ἐπιλογή μεταξύ τούτων καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ ἰσχυρότερον, τὸ ἐντονώτερον διαφέρον.

Ἡ σημασία κατὰ ταῦτα τοῦ διαφέροντος εἶναι παμμεγίστη διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος, τὴν διδασκαλίαν ἐν τῷ σχολεῖῳ καὶ τὴν ὄλην ἐπίδρασιν τοῦ διδασκάλου ἐπὶ τὸν μαθητὴν.

2. Εἶδη διαφερόντων. Τὰ διαφέροντα διακρίνονται εἰς δια νοητικά, κοινωνικά, θρησκευτικά, καλλιτεχνικά καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν τὸ πρῶτον ἐμφανιζόμενα, τὰ καὶ εἰδικὰ καλούμενα, ὅσα εἶναι τὸ πρὸς ψυχικὴν ἀνεξαρτησίαν, τὸ πρὸς ἐκλογὴν ἐπαγγέλματος, τὸ πρὸς γάμον διαφέρον, τὸ πρὸς θρησκευτικὴν προσαρμογὴν, τὸ πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς διαφέρον.

Τὸ διαφέρον συνδέεται τὰ μέγιστα μετὰ τῆς προσοχῆς, δὲν εἶναι δὲ δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἐνεργητικὴ προσοχὴ ἄνευ διαφέροντος. Διακρίνεται δὲ τὸ διαφέρον εἰς ἄμεσον καὶ ἔμμεσον. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸ ἀντικείμενον τοῦ διαφέροντος καὶ τὸ τῆς προσοχῆς εἶναι ἀπ' ἀρχῆς τὸ αὐτό, ὡς π.χ. συμβαίνει, ὅταν τις ἐνδιαφερόμενος διὰ τὰ μαθηματικὰ προβλήματα μετὰ συντόνου προσοχῆς παρακολουθῇ αὐτά. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὁμοῦ τοῦ ἔμμεσου διαφέροντος τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς, ἂν καὶ διάφορον τοῦ γνησίου διαφέροντος, σχετίζεται μετ' αὐτοῦ λόγῳ ἐξαρτήσεως. Τοῦτο π.χ. συμβαίνει, ὅταν μαθητὴς τις μὴ ἔχων κλίσιν εἰς τὰ λατινικά, πιεζόμενος ὁμοῦ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις του, συγκεντροῦται ἐνεργητικῶς εἰς αὐτά. Καὶ κατὰ μὲν τὸ ἄμεσον διαφέρον ἄνευ κοπώσεως καὶ μετ' εὐχαριστήσεως ἀσχολεῖται καὶ προσέχει τὸ ἄτομον, ἐνῶ κατὰ τὸ ἔμμεσον λόγῳ τοῦ ὅτι ἔχει νὰ ὑπερνικήσῃ ἐμπόδια προερχόμενα ἐξ ἀδιαφόρου ἀντικειμένου, μετὰ πολλοῦ κόπου.

Διὰ νὰ γεννηθῇ ὁμοῦ διαφέρον, εἶναι ἀπαραίτητον τὸ πρόβλημα μετὰ τὸ ὅποιον τὸ ἄτομον ἀπασχολεῖται νὰ μὴ εἶναι οὔτε πολὺ δύσκολον, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ εὐκολον. Ἄνευ ἀντιστάσεων, ἄνευ δυσκολιῶν τινων ἐνέργεια καὶ δὴ αὐτενέργεια δὲν καταβάλλεται. Ἄν ἀφ' ἑτέρου ἢ ἀντίστασις εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ ὑπερβάλλεται, τότε καὶ τὸ διαφέρον

παύεται ἐκδηλούμενον καὶ ἡ προσπάθεια ἀπομένει ἄκαρπος, ἀποθάρ-
 ρυνσις δ' ἐπέρχεται καί, ὕπερ σπουδαιότερον, οὐδαμῶς ἢ πνευματικὴ
 ἀνάπτυξις τοῦ ἀτόμου εὐνοεῖται. Ἡ μάθησις ἐπομένως, ὡς περαιτέρω
 ἐν οἰκείῳ κεφαλαίῳ ἐκτενέστερον πραγματευόμεθα, εἶναι τελειότερα,
 ὅταν ὑπάρχη διαφέρον καὶ προθυμία ἐκ μέρους τοῦ σπουδαστοῦ, αἱ δὲ
 παρεμβαλλόμεναι κατ' αὐτὴν δυσκολίαι, ὅταν δὲν εἶναι ἀνυπέρβλητοι,
 ἐπιβοηθοῦσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ διαφέροντος, ἐπομένως δὲ καὶ εἰς
 τὴν καλυτέραν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς μαθήσεως.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Τίς ἡ σχέσηις τῆς προσοχῆς πρὸς τὴν συνείδησιν ;
2. Ποία ἡ σχέσηις τῆς προσοχῆς πρὸς τὸ διαφέρον ;
3. Διατὶ μαθητῆς τις ἐν τῇ τάξει, μολονότι δὲν κοιμᾶται, δὲν ἀκούει
 τί ἐν αὐτῇ λέγεται ;
4. Τίς ἡ σχέσηις τοῦ διαφέροντος καὶ τῆς καταβαλλομένης ὑπὸ μα-
 θητοῦ τινος προσπάθειάς πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος ;
5. Ποία ἡ σημασία τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ διαφέροντος διὰ τὴν ἀπό-
 κτησιν γνώσεων ;
6. Κατὰ τί διαφέρουν οἱ ἄνθρωποι ὡς πρὸς τὴν προσοχὴν ;
7. Πῶς δυνάμεθα ν' ἀναγνώσωμεν τάχιστα κείμενόν τι ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

1. ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

1. "Εννοια τοῦ αἰσθήματος. Οἱ ἄνθρωποι καὶ πάντες οἱ ὀργανισμοὶ εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν διαρκῆ τοῦ περιβάλλοντος ἐπίδρασιν ἐρεθιζόμενοι ὑπὸ φυσικῆς ἐνεργείας (τοῦ φωτός, τῆς θερμότητος, τοῦ ψύχους κλπ.). Εἰς τοὺς ἐρεθισμοὺς αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος ἀπαντᾷ, ἀ ν τ ι δ ρ ᾶ, κατὰ διαφόρους τρόπους. Διὰ τῆς τοιαύτης ἀντιδράσεως ἐπισυμβαίνουν εἰς τὴν ψυχὴν του διαφοροὶ ἐ ν τ υ π ὴ σ ε ι ς, καὶ ἐκ τούτου οὗτος ἐπιτελεῖ διαφορὸς ἐνεργείας, κινήσεις ἢ, ὡς λέγομεν εἰς τὴν ψυχολογίαν, ἀ ν τ ι δ ρ ᾶ σ ε ι ς. Τινὲς τῶν ἀντιδράσεων τούτων, ὡς ἡ κλεισις τῶν βλεφάρων, ἔνεκα πτώσεως ἐπ' αὐτῶν ξένου ἀντικειμένου, ἐπιτελοῦνται ἀσυνειδήτως (ἀντανακλαστικὴ κίνησις). "Οπου ὅμως ἀνάγκη τις ἢ πρόβλημα παρουσιάζεται, τότε αἱ ἀντιδράσεις ἐνεργοῦνται ἐνσυνειδήτως, διότι λειτουργεῖ ἡ συνείδησις, ἀφυπνιζομένου τοῦ πνεύματος καὶ στρεφομένου πρὸς γνῶσιν καὶ ἱκανοποίησιν τῆς ἀνάγκης ταύτης.

Αἱ ὡς ἄνω σχηματιζόμεναι ἐν ἡμῖν ἐντυπώσεις ἢ δὲν προσαρμόζονται εἰς τὸν ἐξ οὗ προέρχονται ἐρεθισμόν, εἶναι ἀκαθόριστοι, καὶ τότε ὀνομάζονται αἰ σ θ ῆ μ α τ α, ἢ τὸν ἀντίον προσαρμόζονται εἰς αὐτὸν καὶ τότε λέγονται ἀ ν τ ι λ ῆ ψ ε ι ς, συνεχόμεναι δ' ἐν ἡμῖν σχηματίζουσι τὰς π α ρ α σ τ ᾶ σ ε ι ς, περὶ τῶν ὁποίων γίνεται λόγος κατωτέρω.

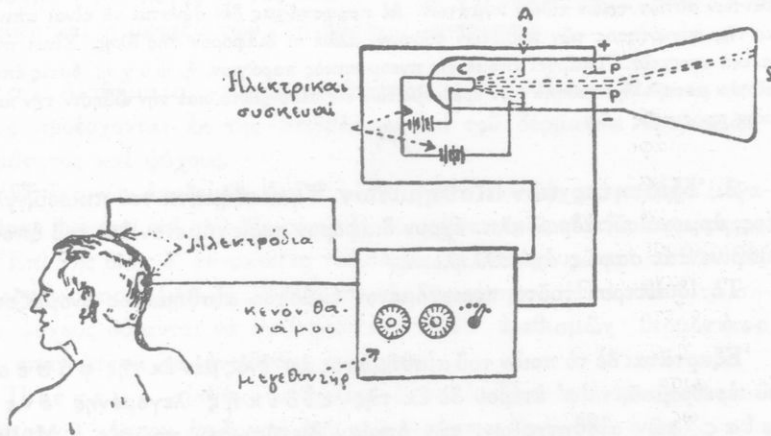
Τὰ αἷτια τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν γένεσιν τοῦ αἰσθήματος λέγονται ἐ ρ ε θ ι σ μ ο ἶ, διακρίνονται δὲ οὗτοι εἰς ἐξωτερικούς, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου προερχομένους, καὶ ἐσωτερικούς, ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου προερχομένους. Ἐπίσης εἰς ὁμολόγους ἐπιδρώντας εἰς ἓν μόνον αἰσθητήριον, ὡς τὰ ἠχητικὰ κύματα εἰς τὸ οὖς, καὶ εἰς ἔ τ ε ρ ο λ ὸ γ ο υ ς ἐπιδρώντας εἰς περισσότερα τοῦ ἐνὸς αἰσθητήρια, ὡς τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα τὸ ὁποῖον ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τῆς ἀφῆς κλπ.

Ἄλλὰ πῶς συντελεῖται ἡ μεταβολὴ αὐτῆ τῶν ἐρεθισμάτων εἰς αἰσθηματὰ ;

Εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην, κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ψυχολόγον,

Morgan, επικουροῦσι τὰ ἐσχάτως ἀνακαλυφθέντα ἐγκεφαλικά κύματα, τὰ ὅποια ἔχουν τὴν ἀρχὴν των εἰς τὰ νευρικά κέντρα τῆς φαϊᾶς οὐσίας τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ· παράγονται δὲ συνεχῶς, ἀνεξαρτήτως τῶν προβαλλομένων ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν ἐρεθισμῶν.

Ἡ συνεχὴς αὕτη ρυθμικὴ ἐνέργεια παρέχει βᾶσιν ἢ πηγὴν ἐρεθιστικότητος, ἥ ὅποια χρησιμεύει ὡς παράγων ἐπιλογῆς τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου προερχομένων ἐρεθισμῶν.

Ἐγγραφή τῶν ρυθμικῶν κυμάτων τοῦ ἐγκεφάλου
(ἠλεκτρεγκεφαλογράμματα).

Οὕτως ὁ ἐγκέφαλος δὲν εἶναι, ὡς πρότερον ἐπιστεύετο, εἶδος ἀδραννοῦς κέντρου, τὸ ὅποιον διεγείρεται μόνον διὰ τῆς ἐπενεργείας ἐρεθισμοῦ τινός ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν προερχομένου.

Σημείωσις. Τῶν ρυθμικῶν τούτων κυμάνσεων διακρίνομεν 3 εἶδη· α) βραδέα, β) ταχέα καὶ γ) ταχύτερα μὴ πάντοτε ὑπάρχοντα. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μορφήν τῶν κυμάτων τούτων ὑπάρχουν διαφοραὶ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων σχέσιν ἔχουσαι πρὸς τὰ χαρακτηριστικά τῆς προσωπικότητος ἐκάστου ἀτόμου, ἥτοι τὴν συναισθηματικὴν αὐτοῦ σταθερότητα, τὴν διαγωγὴν καὶ ἄλλα βασικά χαρακτηριστικά τῆς προσωπικότητος, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλοῦμεν περαιτέρω. Καταστάσεις ἀνησυχίας, συναισθηματικαὶ διεγέρσεις κλπ. τείνουσιν εἰς τὴν ἀύξησην τῆς συχνότητος τοῦ ρυθμοῦ αὐτῶν, ἐπιφέρουσαι τελείαν ἐξαφάνισιν ἢ πλήρη ἀρρυθμίαν. Ὡσαύτως ἐντατικὴ διανοητικὴ προσπάθεια καταβιβάζει τὸν ρυθμὸν αὐτῶν, ὅπερ σημαίνει,

κατά τόν Morgan, ὅτι τὰ ἐγκεφαλικά κύματα ἔχουν σχέσιν πρὸς τὰς ψυχικὰς λειτουργίας.

Δὲν πρέπει ὁμως νὰ ὑποθεθῆ, ὡς τινες ἐνόμισαν, ὅτι αἱ ἐξ ἐρεθισμῶν προκαλούμεναι νευρικαὶ διεγέρσεις, ὅταν φθάνουν τὰ ἐγκεφαλικά κέντρα, συναντῶσι τὰ κύματα αὐτὰ καὶ ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης γίνεται κινητικὴ τις ἄθesis πρὸς τοὺς μῦς, διότι ἡ εὐκόλος αὕτη ὑπόθεσις δὲν ἐρμηνεύει μῆτε πῶς ἐμφανίζονται τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, καὶ δὴ αἱ ἀνώτεροι πνευματικαὶ λειτουργίαι, προσοχή, μνήμη, φαντασία κλπ., μῆτε πῶς συνδέονται (συνείρονται) αἱ σχηματιζόμεναι εἰκόνες (παραστάσεις) τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, μῆτε πῶς συνολικῶς ὁ ὅλος ἐγκέφαλος λειτουργεῖ, μῆτε ὅτι αἱ σχηματιζόμεναι παραστάσεις εἶναι διάφορόν τι τῆς ὕλης καὶ τῶν ἀνακαλυφθέντων αὐτῶν τριῶν εἰδῶν κυμάτων. Αἱ παραστάσεις δὲν δύναται νὰ εἶναι σπινθη-ρες τῆς συχνότητος τῶν κυμάτων τούτων, ἀλλὰ τι διάφορον τῆς ὕλης. Εἶναι πνευματικὰ στοιχεῖα. Ὑπάρχει ἐπομένως πνευματικὸς παράγων, ἡ ψυχή, ὅστις ἐπιτελεῖ τὴν μεταβολὴν ταύτην τῶν ἐρεθισμάτων εἰς αἰσθήματα καὶ τὴν ἄθesis τὴν κινή-τικὴν πρὸς τοὺς μῦς.

2. Ἰδιότητες τῶν αἰσθημάτων. Τὰ αἰσθήματα τοῦ πικροῦ, γλυκέος, ἀρμονικοῦ, ἀδροῦ κλπ. ἔχουν διάφορον περιεχόμενον διὰ τοῦ ὁποῖου διακρίνονται σαφῶς ἀπ' ἀλλήλων.

Τὸ ἰδιαιτέρον τοῦτο περιεχόμενον ἐκάστου αἰσθήματος ὀνομάζεται **ποιόν**.

Ἐξαρτᾶται δὲ τὸ ποιόν τοῦ αἰσθήματος ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐρεθισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς εἰδικῆς λεγομένης ἐνεργείας τῶν αἰσθητηρίων, τὴν ὁποίαν διετύπωσεν πρῶτος ὁ Müller. Κατ' αὐτὴν διάφοροι ἐρεθισμοί, ὅπως π.χ. φῶς, πίεσις, ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, ὅταν ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ αἰσθητηρίου, παράγουν αἰσθήματα κατὰ ποῖον αἰσθήματα, ἀντιστρόφως δὲ ὁ αὐτὸς ἐρεθισμὸς ἐπὶ διάφορα αἰσθητήρια ἐπιδρῶν παράγει αἰσθήματα διάφορα κατὰ ποῖον.

Ἄλλὰ καὶ τὰ αὐτὰ κατὰ ποῖον αἰσθήματα εἶναι πολλάκις διάφορα ὡς πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ζωηρότητος αὐτῶν. Τὸ ἀκουστικὸν π.χ. αἰσθημα τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων καταρράκτου εἶναι ἐντονώτερον τοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον παράγεται ἐκ τοῦ παφλασμοῦ τῶν κυμάτων. Ὁ βαθμὸς οὗτος τῆς ζωηρότητος τοῦ αἰσθήματος καλεῖται **ἐντασις ἢ ἰσχὺς** τοῦ αἰσθήματος

3. Εἶδη αἰσθημάτων. Αἱ μέχρι σήμερον γνωσταὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην αἰσθήσεις εἶναι ἕνδεκα τὸν ἀριθμὸν, αἱ κάτωθι.

Ἡ ἀφή, καλουμένη καὶ κοινὴ ἢ γενικὴ αἰσθησις, εἰς τὴν ὁποίαν

υπάγονται αἱ αἰσθήσεις τοῦ δέρματος, ἤτοι τῆς πίεσεως, θερμότητας κρᾶσις καὶ πόνου, καὶ αἱ ἐσωτερικαὶ αἰσθήσεις, ἤτοι ἡ ὀργανική, ἡ τῆς κινήσεως καὶ ἡ τῆς ἰσορροπίας. Αἱ λοιπαὶ εἶναι αἱ γνωσταὶ αἰσθήσεις τῆς γεύσεως, τῆς ὀσφρήσεως, τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὀράσεως.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰσθήσεων ἡ μὲν γεῦσις, ὕσφησις καὶ γενικὴ αἰσθησις ἐξυπηρετοῦσι κυρίως τὴν θρέψιν καὶ αὐξησιν καὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ σώματος, ἐνῶ ἡ ὄρασις καὶ ἡ ἀκοή, συνεπικουρούσης καὶ τῆς γλώσσης (τοῦ λόγου), τὰς ἀνάγκας τῆς ψυχῆς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐλλείπη καὶ ἡ μεταξὺ τῶν δύο ομάδων συνεργασία.

α) Αἰσθήματα γενικῆς αἰσθήσεως. Τὰ αἰσθήματα θερμότητας πρὸς ἐρχονται ἐκ τῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐρεθισμῶν θερμότητος καὶ ψύχους.

Ἐξ ἐρευνῶν ἀπεδείχθη ὅτι τὸ αἰσθητήριον τοῦ ψύχους κατέχει μεγαλύτεραν ἔκτασιν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ τῆς θερμότητος.

Ἐπὶ τῆς ὅλης δ' ἐπιφανείας τοῦ δέρματος ὑπάρχουν περὶ τὰ 250.000 σημεῖα ψύχους, μόνον δὲ 30.000 σημεῖα θερμότητος. Ἐπὶ πλεόν τὰ σημεῖα ψύχους δύνανται νὰ διεγείρωνται καὶ δι' ἐρεθισμῶν θερμότητος, ἐνῶ σπανιότατα τὸ ἀντίθετον συμβαίνει.

Πίεσις αἰσθήματα ἔχομεν, ὅταν οἰονδήποτε ἀντικείμενον τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ δέρματος ἡμῶν δι' ἐπαφῆς πρὸς αὐτό, εἶναι δηλ. αἰσθήματα πίεσεως τὰ γεννώμενα ἐν ἡμῖν διὰ τῆς δι' ἐπαφῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τοῦ δέρματος παντοίων ἀντικειμένων.

Διὰ τῆς αἰσθήσεως ταύτης μαθαίνομεν ἂν τὰ ἀντικείμενα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου εἶναι λεῖα ἢ τραχέα, μαλακὰ ἢ σκληρά, ὀμαλὰ ἢ ἀνώμαλα, λαμβάνομεν δὲ γνῶσιν καὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν, τοῦ βάρους, τοῦ μεγέθους των καὶ ἄλλων ἰδιοτήτων.

Καὶ τῆς αἰσθήσεως ταύτης τὰ αἰσθητήρια νεῦρα εὐρίσκονται εἰς τὸ δέρμα, προσέτι δὲ καὶ εἰς τὸν βλεννογόνον τοῦ στόματος, τὸν φάρυγγα, τὰς ρινικὰς κοιλότητας, τὸν ἀκουστικὸν πόρον καὶ ἄλλα μέρη.

Ἄλλ' ἡ πίεσις δὲν εἶναι αἰσθητὴ εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, εἰ μὴ μόνον εἰς ὀρισμένα χωρία, τὰ λεγόμενα ἄπτικά, εἰς τὰ ὁποῖα καταλήγουσιν εἰδικὰ τῆς πίεσεως νεῦρα.

Ἡ δ' ἐντασις τῶν αἰσθημάτων πίεσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐντάσεως τῶν ἐρεθισμῶν καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς πιεζομένης ἐπιφανείας, οὔσα

ισχυροτέρα ἐπὶ μικρᾶς ἐπιφανείας, ὡς καὶ ἐκ τῆς διαφόρου αἰσθητικότητος τῆς πιεζομένης ἐπιφανείας.

Πόνο οὐ αἰσθήματα γεννῶνται ἐκ τῆς ἐπιδράσεως ἐρεθισμῶν ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων. Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν σημείων τοῦ πόνου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος ὑπελογίσθη εἰς 2 - 4 ἑκατμ., ἤτοι κατὰ μ.δ. εἰς 100 καθ' ἑκάστον κ. ἑκατμ.

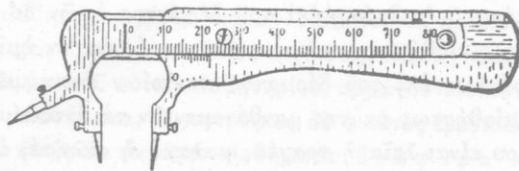
Ὅργανα τῆς αἰσθήσεως τοῦ πόνου θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Frey αἰ μεταξὺ τῶν ἐπιθηλιακῶν κυττάρων ἐλεύθεραι ἀπολήξεις τῶν νεύρων τοῦ δέρματος.

Ὁ ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων παραγόμενος πόνος εἶναι ὀξύτερος ἐπὶ παθολογικῶν καταστάσεων.

Διακρίνομεν δὲ καυστικὸν πόνον, νύσσοντα, τέμνοντα, ἀμβλὺν καὶ ἄλλα εἶδη.

Ἡ ἔντασις τοῦ πόνου εἶναι διάφορος εἰς τὰ διάφορα ἄτομα, ἐξαρτημένη ἐκ τῆς διεγερσιμότητος τῶν αἰσθητικῶν νεύρων, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐρεθιζομένων νευρικῶν ἰνῶν καὶ ἄλλων ὄρων. Ἡ προσδοκία καὶ ἡ προσοχὴ ἐπιτείνουσι αὐτόν, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ διάρκεια.

Τὴν ἐπὶ τοῦ δέρματος θέσιν τῶν ἀνωτέρω σημείων (τοπικὰ ὄρια) δυνάμεθα νὰ καθορίσωμεν διὰ τῶν αἰσθησιμέτρων, σπουδαιότερα τῶν ὁποίων εἶναι τοῦ Frey καὶ τοῦ Spearman.

Αἰσθησιόμετρον

Αἱ αἰσθήσεις τοῦ δέρματος εἶναι σπουδαιόταται διὰ τὸν ἄνθρωπον διότι δι' αὐτῶν λαμβάνομεν γνῶσιν διαφόρων καταστάσεων τοῦ ἰδίου ἡμῶν σώματος, ὡς καὶ τοῦ ἐκτὸς ἡμῶν κόσμου. Συμπληροῦσι δὲ αἱ αἰσθήσεις αὗται τὰς λοιπὰς, διότι δι' αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ μανθάνῃ πλείστας ιδιότητας τῶν πραγμάτων, ὧν ἀτελῆ θὰ εἶχε γνῶσιν ἄντιλαμβανόμενος αὐτὰ διὰ τῶν ἄλλων μόνον αἰσθήσεων.

Ὅργανικὰ αἰσθήματα εἶναι: α) τὰ αἰσθήματα τῆς πίεσης, δίσψης, κυκλοφορίας, ἀναπνοῆς καὶ ἄλλα σχέσιν ἔχοντα

μέ την συντήρησιν τοῦ σώματος καί τήν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, β) τὰ γενι-
κῆς εὐεξίας καί καχεξίας τοῦ σώματος.

Τὰ αἰσθήματα ταῦτα γίνονται ἀντιληπτά οὐχί δι' ἰδίων αἰσθητηρίων ὀργάνων, ἀλλά διὰ τοῦ μεταβολισμοῦ (ἀφομοιώσεως), κατασκευῆς τουτέστι χημικῶν ἐνώσεων πρὸς διατήρησιν τοῦ ὀργανισμοῦ, εἶναι δὲ σπουδαιότατα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς.

Κινητικὰ αἰσθήματα εἶναι τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς κάμψεως καί τάσεως τῶν μυῶν, τῶν τενόντων καί τῶν ἀρθρώσεων, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ εἰς τὴν κίνησιν τοῦ ὅλου σώματος (βάδισμα) ἢ μερῶν αὐτοῦ (κινήσεις τῶν βλεφάρων καί βολβῶν τῶν ὀφθαλμῶν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῶν σιαγόνων κατὰ τὴν μάσησιν, τῶν δακτύλων κατὰ τὴν σύλληψιν ἀντικειμένων κλπ.).

Τῶν αἰσθημάτων τούτων λαμβάνομεν γνῶσιν διὰ τῶν αἰσθητικῶν νεύρων, τὰ ὁποῖα ἀπολήγουσιν εἰς τοὺς τένοντας καί τὰς ἀρθρώσεις, βοηθούντων καί τῶν αἰσθητηρίων τῆς πιέσεως.

Εἶναι δὲ ἡ σπουδαιότης καί τῆς αἰσθήσεως ταύτης μεγάλη, διότι δι' αὐτῆς, βοήθουσης καί τῆς ἀφῆς, ἀντιλαμβανόμεθα τὴν θέσιν καί τῆς κινήσεως τῶν μελῶν τοῦ σώματος, δυνάμεθα δὲ νὰ τοποθετῶμεν καταλλήλως διάφορα ἀντικείμενα εἰς τὴν θέσιν των, νὰ χρησιμοποιῶμεν μετὰ δεξιότητος τὴν χεῖρα ἢ νὰ χειριζώμεθα ὄργανα ἀπαιτοῦντα λεπτὰς κινήσεις τῶν δακτύλων κ.ἄ. Διὸ ἐκ τῆς ἀρτίας λειτουργίας τῆς αἰσθήσεως ταύτης ἐξαρτᾶται ἡ δεξιότης περὶ τὴν ἰχνογραφίαν, χαρακτηριστὴν, πλαστικὴν, ὡς καί τὴν κατασκευὴν λεπτῶν κοσμημάτων κλπ., πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ λαμβάνεται σοβαρῶς ὑπ' ὄψει, προκειμένου ν' ἀκολουθήσῃ τις ἀνάλογον ἐπάγγελμα.

Εἰς τοὺς τυφλοὺς, ἀκόμη καί τοὺς ἐκ γενετῆς, ἡ αἰσθησις αὕτη εἶναι λίαν ἀνεπτυγμένη.

Τῶν αἰσθημάτων τῆς ἰσορροπίας ὄργανον εἶναι τὰ λιθοφόρα κυστίδια καί οἱ τρεῖς ἡμικύκλιοι σωλῆνες τοῦ ἐσωτάτου ὠτός, κείμενοι ἄνωθεν τῆς αἰθούσης καί ἐπὶ τριῶν καθέτων πρὸς ἄλληλα ἐπιπέδων διατεταγμένων κατὰ τὰς τρεῖς διαστάσεις τοῦ χώρου (ὕψος, πλάτος, μῆκος). Περιέχουν δ' οἱ ἡμικύκλιοι σωλῆνες ὑγρὸν τι, τὸν ἐνδόλον, ὅπερ κινούμενον κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἐπιπέδου, πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ κίνησις ἐρεθίζει αἰσθητικὰ τινὰ τριχωτὰ κύτταρα ταῦτα μεταδίδουν τὸν ἐρεθισμόν εἰς τὰ νεῦρα τῶν ἡμικυκλίων σωλῆνων, ἐκεῖνα δ' ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν προμήκη μυελὸν καί τὴν παρεγκεφαλίδαν, οὕτω δὲ παράγεται τὸ αἶσθημα τῆς ἰσορροπίας.

Γεννᾶται δὲ τὸ αἶσθημα τοῦτο οὐχὶ ἐκ τῆς κινήσεως καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀποτόμου μεταβολῆς τοῦ ρυθμοῦ τῆς κινήσεως ἢ τῆς διακοπῆς αὐτῆς.

Ἀφαίρεσις τῶν ἡμικυκλίων σωλήνων, ὡς πειραματικῶς ἐπὶ περιστερῶν, ἰχθύων καὶ βατράχων παρετηρήθη, ἐπιφέρει διατάραξιν τῆς ἰσορροπίας καὶ εὐκίνησιος.

Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ἡ μεγίστη σπουδαιότης τῆς αἰσθήσεως.

β) Γευστικὰ αἰσθήματα. Ταῦτα γεννῶνται ἐξ ἐρεθισμῶν προερχομένων ἐκ διαλυτῶν διὰ τοῦ σιέλου οὐσιῶν ἢ χυμῶν, σπουδαιότεραι τῶν ὁποίων εἶναι τὸ γ λ υ κ ὕ, τὸ ἄ λ μ υ ρ ὀ ν, τὸ π ι κ ρ ὀ ν καὶ τὸ ὀ ξ ὕ.

Αἰσθητήριον τῆς γεύσεως εἶναι ἡ γ λ ὤ σ σ α, ἡ ὕ π ε ρ ῶ α καὶ ἄλλα μέρη τοῦ στόματος.

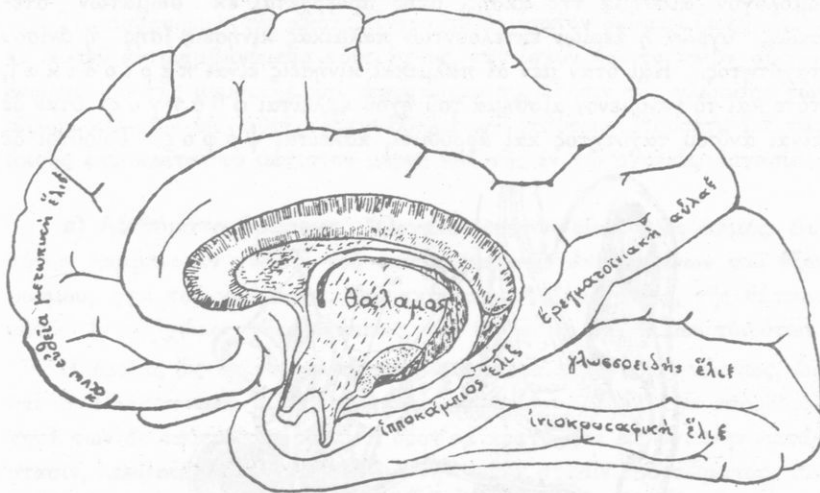
Αἱ ἀπολήξεις τοῦ γευστικοῦ νεύρου, δι' οὗ μεταβιβάζονται αἱ τελούμεναι χημικαὶ ἐπεξεργασίαι ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν χυμῶν, εἰσδύουσιν ἐντὸς ῥοειδῶν σωματίων, τῶν γ ε υ σ τ ι κ ῶ ν κ α λ ὕ κ ω ν, εὐρισκομένων ἐπὶ τῶν θηλῶν τῆς γλώσσης. Ἐξ αὐτῶν δὲ τὸ ἐρέθισμα μεταβιβάζεται εἰς τὸ γλωσσικὸν κέντρον, τὸ ὁποῖον πιστεύεται ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν ἱποκάμπειον ἑλίκαν καὶ οὕτω γεννᾶται τὸ γευστικὸν αἶσθημα.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ αἰσθήματος τῆς γεύσεως, τὸ ὁποῖον, ὡς καὶ ἡ ἀφῆ, εἶναι τὸ πλεόν βασικὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως σημαντικωτάτη, διότι βοηθεῖ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ εὐχαρίστου καὶ τοῦ δυσαρέστου περὶ τὰς τροφάς, ὥστε νὰ δύναται τις τὰς μὲν νὰ ἀποφεύγῃ, τὰς δὲ νὰ ἐπιδιώκῃ.

Ἐπάρχουσι δὲ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀτομικαὶ διαφοραὶ ὡς πρὸς τὸ γευστικὸν αἶσθημα προερχόμεναι ἐκ διαφόρων λόγων. Γενικῶς ὅμως πάντες οἱ ἄνθρωποι, πλην παθολογικῶν καταστάσεων καὶ τινων πνευματικῶς καθυστερημένων ἀτόμων, ἔχουσιν εἰς ἐπαρκῆ βαθμὸν ἀνεπτυγμένον τὸ αἶσθημα τοῦτο.

γ) Αἰσθήματα ὀσφρήσεως. Ταῦτα προέρχονται ἐξ ἐρεθισμῶν ἐπιφερομένων ἐπὶ τῆς ὀσφρητικῆς χώρας τοῦ βλεννογόνου ὑμένους, τῆς ρινός εὐρισκομένου παρὰ τὴν ρινικὴν κόγχην. Ἴνα δὲ ὀσμηρὰ τις οὐσία γίνῃ αἰσθητὴ διὰ τῆς ὀσφρήσεως, δεόν αὕτη νὰ ἐξαερῶνεται, ἵνα οὕτως αἱ ἐξ αὐτῆς πτητικαὶ οὐσίαι ἐρεθίζωσι τὸ ὀσφρητικὸν νεῦρον. Ἡ ὀσφρησις καὶ ἡ γεῦσις συνδέονται στενωτάτα τόσον, ὥστε πλεῖστα αἰσθήματα

ἀποδιδόμενα εἰς τὴν γεῦσιν ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὄσφρησιν. Οὕτω μουρου-
νέλαιον καταπινόμενον, ἐὰν κλείσωμεν τοὺς ράθυνας διὰ τῶν δακτύλων,
φαίνεται ὡς κοινὸν ἔλαιον. Ἔνεκα τούτου δὲ πρόσωπα, τὰ ὅποια χάνουσι
τὴν ὄσφρησιν, χάνουσι καὶ τὴν αἴσθησιν τῆς γεύσεως.

Ἔσω ἐπιφάνεια τοῦ δεξιοῦ ἡμισφαιρίου τοῦ ἔγκεφαλου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ζῷα εἶναι κατώτερος πολλῶν ἐξ
αὐτῶν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ὄσφρήσεως, διότι μόνον ἀναπνέων
ὄσφραίνεται ὁ ἄνθρωπος, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν συμβαίνει εἰς τὰ ζῷα.

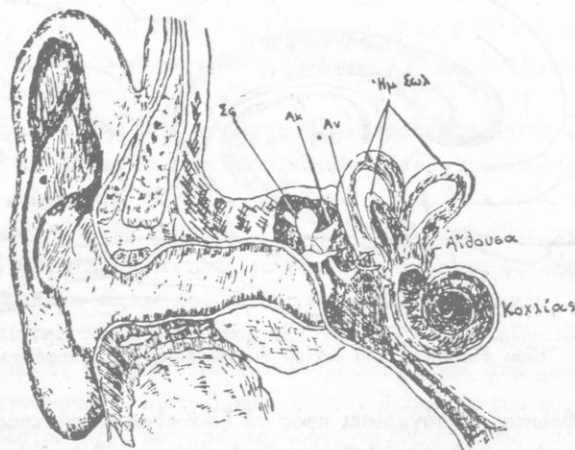
Γεννῶνται δὲ τὰ αἰσθήματα τῆς ὄσφρήσεως ὄχι μόνον ἐξ ἀμέσου
ἐπαφῆς, ἀλλὰ καὶ μακρόθεν, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἄριστοτέλης¹.

Διὰ τῆς ὄσφρήσεως ἐλέγχομεν τὸν εἰσπνεόμενον ἀέρα καὶ τὰς λαμ-
βανομένας τροφάς, διὰ τοῦτο αὕτη, ὡς καὶ ἡ γεῦσις, εἶναι σπουδαιο-
τάτη ὄχι μόνον διὰ τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ζωῆς

δ) Αἰσθήματα ἀκοῆς. Τῶν αἰσθημάτων ἀκοῆς αἰσθητήριον εἶ-
ναι τὸ οὖς. Τοῦτο διακρίνεται εἰς τὸ ἔξω οὖς, χρησιμεῖον εἰς τὴν

1. Ἄριστοτέλους· Περί αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν 44ε. «Καὶ ἰχθύες καὶ τὸ
τῶν ἐντόμων γένος πᾶν ἀκριβῶς καὶ πόρρωθεν αἰσθάνεται διὰ τὸ θρεπτικὸν εἶδος
τῆς ὁσμῆς, ἀπέχοντα πολὺ τῆς οἰκείας τροφῆς».

πρόσληψιν τῶν ἤχων, εἰς τὸ μέσον οὖς, χρησιμεῦον εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν ἤχων, καὶ εἰς τὸ ἔσω οὖς, ὅπερ συνιστάμενον ἐκ τῆς αἰθούσης, τοῦ κοχλίου καὶ τῶν ἡμικυκλίων σωλήνων συντελεῖ εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἤχου. Εἶναι δὲ ὁ ἤχος τὸ ὁμόλογον αἰσθημα τῆς ἀκοῆς, ὅπερ προέρχεται ἐκ σωμάτων στερεῶν, ὑγρῶν ἢ ἀερίων ἐκτελούντων παλμικὰς κινήσεις ἴσης ἢ ἀνίσου ταχύτητος. Καὶ ὅταν μὲν αἱ παλμικαὶ κινήσεις εἶναι περιοδικαί, τότε καὶ τὸ γενόμενον αἰσθημα τοῦ ἤχου καλεῖται φθόγγος· ὅταν δὲ εἶναι ἀνίσου ταχύτητος καὶ ἄρρυθμοι, καλεῖται ψόφος. Τοιοῦτοι δὲ

Τὸ ἀνθρώπινον οὖς.

ψόφοι εἶναι οἱ κρότοι, οἱ γδοῦποι, οἱ θόρυβοι, οἱ βόμβοι κλπ.

Εἰς ἕκαστον φθόγγον διακρίνομεν ὕψος, ἔντασιν ἢ ἰσχὺν καὶ ποιὸν ἢ χροιάν.

Ἐξαρτᾶται δὲ τὸ μὲν ὕψος τοῦ φθόγγου ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παλμικῶν κινήσεων κατὰ 1'', ἢ ἔντασις ἐκ τοῦ πλάτους τῶν παλμικῶν κινήσεων, προερχομένου ἐκ τῆς δυνάμεως, μεθ' ἧς πλήττεται τὸ δονούμενον σῶμα, ἢ δὲ χροιά ἐκ τῶν διαφόρων μορφῶν τῆς δονήσεως. Ἡ διαφορὰ τῆς μορφῆς τῆς δονήσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συνθέσεως τῶν φθόγγων, ἧτις εἶναι διάφορος εἰς τὰ διάφορα ὄργανα.

Ἡ ἰκανότης πρὸς ἐντοπισμὸν τοῦ ἤχου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σχετικῆς

έντάσεως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ ἐρεθισμὸς πλήττει ἀμφοτέρα τὰ ὄτα. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν θέλῃ νὰ προσανατολισθῆ πρὸς ἤχον τινα, στρέφει τὴν κεφαλὴν δεξιὰ, ἀριστερά, ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, ὥστε ὁ ἤχος νὰ πλήττῃ μὲ τὴν αὐτὴν σχετικῶς έντασιν ἀμφοτέρα τὰ ὄτα.

Τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς εἶναι σπουδαιότατον διὰ τὴν ζωὴν, διότι δι' αὐτοῦ ἀντιλαμβάνομεθα τοὺς ἤχους, τὴν ἰσχύν καὶ τὸ ποιὸν αὐτῶν, ἀπολαύομεν τῆς μουσικῆς καὶ ἀποκτῶμεν συνείδησιν τῆς γλώσσης τῶν ἄλλων καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐξαγγελλομένων σκέψεων. Προσέτι διὰ τῆς ἀκοῆς ἐπιτελεῖται τὸ μέγιστον μέρος καὶ τῆς ἐν τῷ σχολεῖῳ ἐργασίας.

ε) Αἰσθήματα ὁράσεως. Ὅργανον τούτων εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς. Δι' αὐτῶν λαμβάνομεν γινῶσιν τοῦ φωτὸς καὶ τῶν ἀντικειμένων τοῦ ἔξω κόσμου, ἤτοι τοῦ χρώματος, τοῦ σχήματος, τοῦ μεγέθους, τῆς θέσεως αὐτῶν ἐν τῷ χώρῳ, τῆς ἐκτάσεως, τῆς κινήσεως καὶ ἄλλων τοιούτων.

Ἡ ὄρασις ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἡ κυριωτέρα πηγὴ τῆς γνώσεως, ὡς καὶ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης καθώρισαν¹. Διὰ τὴν σπουδαιότητά των δὲ ταύτην οἱ ὀφθαλμοὶ δέον νὰ κρατῶνται εἰς ὑγιεινὴν κατάστασιν, λαμβανομένης προνοίας διὰ τὴν ὀρθὴν στάσιν τοῦ σώματος, τὸν κατάλληλον φωτισμὸν κατὰ τὴν ἐργασίαν, ἐν γένει δὲ τὴν ἀποφυγὴν κοπώσεώς των.

Τὰ αἰσθήματα τῆς ὁράσεως ἢ ὀπτικά αἰσθήματα προκαλοῦνται, κατὰ τὴν ἀρχουσαν ἐν τῇ φυσικῇ θεωρίᾳ, δι' ἠλεκτρικῶν ἐνεργειῶν προερχομένων ἐξ ἐλαχίστων ἠλεκτρομαγνητικῶν ἀτόμων, τῶν ἡ λ ε κ τ ρ ι ὀ ν τ ω ν, τὰ ὁποῖα κινοῦνται μετὰ μεγίστης ταχύτητος εἰς τὰ καιόμενα καὶ φωτεινὰ σώματα (ἥλιον, πῦρ, τεχνητὸν φῶς) καὶ προκαλοῦσιν οὕτως ἠλεκτρικὰ κύματα, ἅτινα διαδίδονται μετὰ καταπληκτικῶς μεγάλης ταχύτητος εἰς τὸν χώρον καὶ παράγουσιν τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτὸς.

Τὰ ἠλεκτρικὰ ταῦτα κύματα εἰσερχόμενα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἡμῶν

1. Πλάτωνος: Τιμαῖος 47α: «ὄψις κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, ὅτι τῶν νῦν λόγων περὶ τοῦ παντὸς λεγομένων οὐδεὶς ἂν ποτε ἐρρήθη μήτε ἄστρα μήτε ἥλιον μήτε οὐρανὸν ἰδόντων».

Ἀριστοτέλους: Μετὰ τὰ φυσικὰ 980α: «Πάντες οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὁρῶνται φύσει· σημείον δέ, ἡ τῶν αἰσθήσεων ἀγάπησις καὶ γὰρ χωρὶς τῆς χρείας ἀγαπῶνται δι' ἑαυτὰς καὶ μάλιστα τῶν ἄλλων ἢ διὰ τῶν ὀμμάτων».

διέρχονται διὰ τοῦ βολβοῦ αὐτοῦ κατὰ νόμους ὠρισμένους, προσπίπτου-
σιν ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ βολβοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος
καὶ δὴ εἰς τὴν κεντρικὴν ζώνην αὐτοῦ, τὴν ὠχρὰν κηλῖδα, ὅπου αἱ
ἀπολήξεις τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, τὸ ὁποῖον διεγερόμενον μεταφέρει τὰ
ἐρεθίσματα εἰς τὸ ἐν τῇ ἰνιακῇ χώρᾳ τοῦ ἐγκεφάλου ὀπτικὸν κέντρον
καὶ οὕτω γεννᾶται τὸ ὀπτικὸν αἶσθημα.

Εἶδη ὀπτικῶν αἰσθημάτων. Ὑπάρχουν, ὡς γνωστόν,
δύο συστήματα ὀπτικῶν αἰσθημάτων, τοῦ ἄχρου καὶ τῶν χρωμάτων

Εἶδη τοῦ ἄχρου εἶναι τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν, ὡς καὶ αἱ με-
ταξὺ αὐτῶν διαβαθμίσεις τοῦ φαιοῦ.

Ἐκ τῆς ἀναλύσεως τοῦ λευκοῦ φωτὸς παράγονται ἐξ ἄλλου τὰ γνω-
στὰ 7 χρώματα τοῦ φάσματος, ἦτοι τὸ ἐρυθρόν, χρυσοειδέες, κί-
τρινον, πράσινον, κυανοῦν, βαθύ κυανοῦν, ἰώδες.

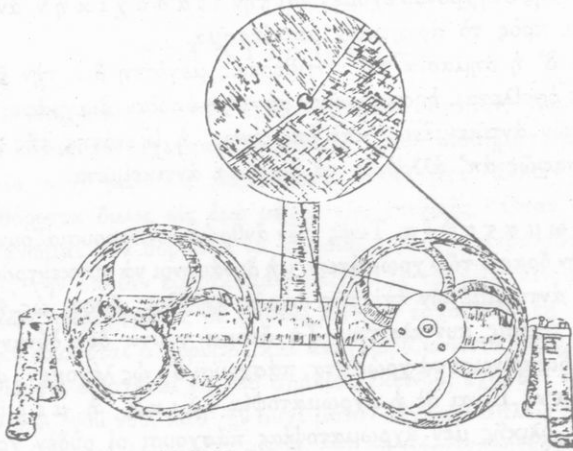
Ὀφείλεται δὲ ἡ αἴσθησις τοῦ ἄχρου καὶ τῶν χρωμάτων εἰς τῆς ἐν
τῷ ἀμφιβληστροειδεῖ ὑπαρξιν τριῶν διαφορῶν ὀπτικῶν οὐσιῶν, ὧν ἡ
μὲν μία συντελεῖ εἰς τὴν αἴσθησιν τοῦ μέλανος — λευκοῦ, ἡ δὲ τοῦ
ἐρυθροῦ — πρασίνοῦ, καὶ ἡ ἄλλη τοῦ κιτρινοῦ — κυανοῦ.

Τὰ τέσσαρα χρώματα, ἦτοι τὸ ἐρυθρόν, τὸ πράσινον, τὸ κίτρινον,
τὸ κυανοῦν, θεωροῦνται θεμελιώδη, διότι τὰ λοιπὰ εἶναι μείξεις καὶ
ἀποχρώσεις αὐτῶν, π.χ. ἐκ τῆς μείξεως τοῦ ἐρυθροῦ καὶ τοῦ κυανοῦ
προέρχονται τὸ ἰώδες, τοῦ ἐρυθροῦ καὶ κιτρινοῦ τὸ χρυσοειδὲς κ.ο.κ. Ἐάν
ὅμως ἀναμείξωμεν κίτρινον καὶ κυανοῦν ἢ ἐρυθρόν καὶ πράσινον κατ'
ἴσην ἀναλογία, ταῦτα ἐξουδετεροῦνται δίδοντα τὸ λευκὸν χρῶμα, διὰ
τοῦτο δὲ καὶ καλοῦνται ταῦτα συμπληρωματικά.

Ἡ μείξις τῶν χρωμάτων, σπουδῆς χάριν, γίνεται διὰ διαφορῶν με-
θόδων, ἀπλουστέρα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ τῶν ἐγχρώμων δίσκων τοῦ
Maxwell ταχέως περιστρεφομένων ἐπὶ χειροκινήτων ἢ ἠλεκτροκινή-
των περιστροφῶν, ὡς ἐκ τῶν μαθημάτων τῆς φυσικῆς εἶναι γνω-
στόν.

Ἰδιότητες τῶν χρωμάτων. Αἱ ιδιότητες τῶν χρωμά-
των εἶναι τρεῖς, τὸ ποῖόν ἢ ὁτόνος διὰ τοῦ ὁποῖου ἕκαστον χρῶ-
μα διακρίνεται σαφῶς ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἡ λαμπρότης, ἦτοι ὁ βαθμὸς
τῆς ζωηρότητος ἐκάστου χρώματος, καὶ ἡ πυκνότης, ἦτοι ὁ βαθμὸς
τῆς καθαρότητος αὐτῶν.

Ἀντίθεσις καὶ μετεϊκάσματα. Ἐὰν ἐπ' ἐλάχιστον χρόνον ἀτενίσωμεν τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ, στρέψωμεν δ' ἐν συνεχείᾳ τοὺς ὀφθαλμούς μας ἐπὶ λευκῆς ἢ φαιᾶς ἐπιφανείας, θὰ ἴδωμεν σχηματιζομένους ἐρυθροὺς δίσκους.

Δίσκος Maxwell.

Τοῦτο συμβαίνει, διότι τὸ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἐρεθισμοῦ παραχθὲν αἰσθημα δὲν ἐξαφανίζεται μετὰ τὴν παῦσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ παραμένει ἐπ' ὀλίγον ἀκόμη χρόνον. Τὸ φαινόμενον τοῦτο, προκειμένου περὶ φωτεινῶν ἢ ἐγχρῶμων ἀντικειμένων, ὡς εἰς τὸ παράδειγμα, λέγεται μετεϊκάσμα.

Καὶ ἐὰν μὲν τὸ μετεϊκασμα εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ φωτεινὸν ἢ ἐγχρωμον ἀντικείμενον, καλεῖται θετικόν, ἐὰν δὲ ἔχη τὸ συμπληρωματικὸν αὐτοῦ χρῶμα, καλεῖται ἀρνητικόν. Τὰ ἀρνητικὰ μετεϊκάσματα γεννῶνται, ὅταν ὁ ἐρεθισμὸς ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ περισσότερον χρόνον (15'' - 30'') ἢ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν θετικῶν.

Συγγενὲς πρὸς τὸ μετεϊκασμα εἶναι καὶ τὸ φαινόμενον τῆς ἀντιθέσεως.

Ἄν τις π.χ. παρατηρήσῃ τετράγωνον χρώματος πρασίνου, τοποθετημένον ἐπὶ φαιᾶς ἐπιφανείας, θὰ ἴδῃ περὶ τὸ τετράγωνον ἐρυθρωπὸν πλάσιον· ἂν τὸ τετράγωνον εἶναι κυανοῦ χρώματος, θὰ σχηματισθῇ

πέριξ αὐτοῦ κίτρινον πλαίσιον κ.ο.κ., τὸ φαινόμενον τοῦτο, καθ' ὃ τὰ διάφορα χρώματα ἔχουν τὴν τάσιν νὰ προκαλοῦν πέριξ αὐτῶν τὰ συμπληρωματικὰ αὐτῶν χρώματα, καλεῖται σὺ γ χ ρ ο ν ο ς ἀντίθεσις. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς ἐρμηνεύεται καὶ τὸ γεγονός, ὅτι χρώματατιθέμενα πλησίον ἄλλων φαίνονται φωτεινότερα καὶ ἀντιστρόφως.

Πλὴν τῆς συγχρόνου ἔχομεν καὶ τὴν δ ι α δ ο χ ι κ ῆ ν ἀντίθεσιν, ἣτις ταυτίζεται πρὸς τὸ ἀρνητικὸν μετείκασμη.

Εἶναι δ' ἡ σημασία τῆς ἀντιθέσεως μεγίστη διὰ τὴν ὄρασιν, διότι εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ σαφήνεια, μὲ τὴν ὁποίαν διαγράφεται τὸ περίγραμμα τῶν ἀντικειμένων, καὶ ἐπομένως, ἡ ἱκανότης τῆς ὁράσεως νὰ διακρίνη σαφῶς ἀπ' ἀλλήλων τὰ διάφορα ἀντικείμενα.

² Ἀ χ ρ ω μ α τ ο ψ ί α. Τινὲς τῶν ἀνθρώπων παρουσιάζουν ἀνωμαλίαν ὡς πρὸς τὴν ὄρασιν τῶν χρωμάτων, μὴ δυνάμενοι νὰ συγκεντρώσωσι τὰ εἰδῶλα τῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τῆς ὠρχᾶς κηλίδος, ὅπου, ὡς ἤδη ἐλέχθη, ἡ ἀκριβὴς ὄρασις συντελεῖται. Τὰ ἄτομα ταῦτα δὲν δύνανται, ὡς ἐκ τούτου, νὰ διακρίνωσι τὰ χρώματα, πάσχουσι δ', ὡς λέγομεν, ἀπὸ ἀ χ ρ ω μ α τ ο ψ ί α ν. Εἶναι δὲ ἡ ἀχρωματοψία ὀ λ ι κ ῆ ἢ μ ε ρ ι κ ῆ.

Καὶ ἐξ ὀλικῆς μὲν ἀχρωματοψίας πάσχουσι οἱ οὐδὲν χρῶμα ἀντιλαμβανόμενοι, ἐκ μερικῆς δὲ οἱ ἀδυνατοῦντες ν' ἀντιληφθοῦν ὠρισμένα μόνον χρώματα. Εἶναι δὲ ἡ μερικὴ ἀχρωματοψία 3 εἰδῶν·

α) ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν δύναται τις ν' ἀντιληφθῆ ἀκριβῶς τὸ ἐρυθρὸν (ἀχρωματοψία ἐρυθροῦ) ἢ τὸ πράσινον (ἀχρωματοψία τοῦ πρασίνου),

β) ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν πλήρως τις ἀδυνατεῖ νὰ διακρίνη τὸ ἐρυθρὸν, τὸ πράσινον ἢ καὶ τὸ ἰώδες ἐνίοτε. Ἡ μερικὴ αὕτη ἀχρωματοψία εἶναι γνωστὴ ὡς δ α λ τ ω ν ι σ μ ὄ ς, ἀπὸ τοῦ φυσιοδίφου Dalton, ὅστις πάσχων ἀπὸ ἀχρωματοψίαν τοῦ ἐρυθροῦ περιέγραψεν αὐτὴν σαφῶς,

γ) ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλλεῖπει ἐντελῶς ἡ αἴσθησις τοῦ κίτρινου ἢ κυανοῦ. Ἡ μερικὴ αὕτη ἀχρωματοψία εἶναι σπανιωτέρα.

Τὴν ἀχρωματοψίαν ἐλέγχομεν διὰ πολλῶν μεθόδων, κυρίως ὁμως διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Nagel. Κατ' αὐτὴν δίδονται εἰς τοὺς ἐξεταζομένους πίνακες φέροντες ἐν κύκλῳ στίγματα ἔγχρωμα, ἐρυθρά, πράσινα, κίτρινα, φαιά, ζητεῖται δὲ παρ' αὐτῶν νὰ δεῖξουν ποῖοι ἐκ τῶν κύκλων ἔχουν στίγματα πράσινα, ποῖοι ἐρυθρά κ.ο.κ.

Ὁ ἔλεγχος τῆς ἀχρωματοψίας ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὸν

βίον τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι δ' ἀπαραίτητος, προκειμένου ἰδίως νὰ κατευθύνῃ τις νέους εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ μέλλοντος ἐπαγγέλματός των, διότι ἄτομα πάσχοντα ἀπὸ ἀχρωματοψίαν ὀλικτὴν ἢ μερικὴν τοῦ πρασίνου ἢ ἐρυθροῦ ἰδιαιτέρως δὲν δύνανται ν' ἀκολουθήσουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀδηγοῦ αὐτοκινήτου ἢ σιδηροδρόμου, κυβερνήτου πλοίου κ.τ.δ.

2 ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ

Ὅταν εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀκούω θόρυβον, χωρὶς νὰ διακρίνω πόθεν οὗτος προέρχεται, ἔχω ἀπλῶς μόνον αἰσθήματα ἀκουστικά, δηλ. στοιχεῖα οὐχὶ βεβαίως μεμονωμένα ἀλλὰ μετ' ἄλλων συνδεδευσμένα, ἀκαθόριστα ὅμως εἰς ἐμὲ μέχρι τῆς στιγμῆς. Ὅταν ὅμως μετ' ὀλίγον αἰσθάνωμαι τὸν θόρυβον νὰ πλησιάζῃ ὅλον ἐν περισσώτερον πρὸς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι, ἀκούω δὲ τροχοὺς κινουμένους ἐπὶ σιδηροτροχιῶν, στρεφόμενος δὲ βλέπω καπνὸν ἐρχόμενον ἐκ τῆς κατευθύνσεως, ὅθεν ἀκούεται ὁ θόρυβος, καὶ ἀναγνωρίζω μετὰ βεβαιότητος ὅτι ἀμαξοστοιχία τις διέρχεται ἐκ τοῦ σημείου ἐκείνου, ἔχω ἀ ν τ ἰ λ η ψ ι ν, λειτουργίαν δηλ. τοῦ νοῦ, καθ' ἣν οὐχὶ μόνον δέχομαι ἀπλῶς ἐντυπώσεις, ἀλλ' ἀναγνωρίζω καὶ ἐρμηνεύω αὐτὰς ἐπὶ τῇ βάσει προτέρας πείρας.

Ὅθεν ἀντίληψις εἶναι προσαρμογὴ εἰς τὸν κόσμον τῶν γνώσεών μου ὁμάδος αἰσθημάτων καὶ ἐρμηνεία αὐτῶν ἀναλόγως πρὸς τὴν ὅλην ψυχοσύνθεσίν μου¹ ἢ γενικώτερον ἄμεσος γνώσις τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς κόσμου τῇ συνεργασίᾳ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων.

Πολλάκις ὄχι μόνον αἱ γνώσεις καὶ ἡ ψυχοσύνθεσις ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγγὺς περιβάλλον συντελεῖ εἰς τὴν ἀντίληψιν ἀντικειμένου ἢ φαινομένου τινός. Ὅταν π.χ. ἐπισκεπτόμεθα διὰ πρώτην φοράν πόλιν τινὰ ἢ χώραν, εὐρισκόμεθα δὲ πρὸ ἀντικειμένων ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀντιλαμβανόμεθα τὰ περὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντος εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκονται.

1. Αἴσθημα καὶ ἀντίληψις. Συγκρίνοντες τὸ αἴσθημα πρὸς τὴν

1. Ἐν ἀντικείμενον ἢ φαινόμενον π.χ. καταρράκτης ἢ τοπίον, ἄροτρον χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ γεωργοῦ, δι' ἕνα ποιητὴν εἶναι ἀφορμὴ ποιήματος, δι' ἕνα ζωγράφον εἰκόνας, δι' ἕνα φυσικὸν δύναμις παραγωγῆς ἔργου, δι' ἕνα ἄπλου ἑατην ἀφορμὴ ποικίλων σκέψεων καὶ παραστάσεων κ.λ.π.

ἀντίληψιν παρατηροῦμεν ὅτι τὸ αἶσθημα εἶναι ἡ πρώτη συνειδητὴ ἀπάντησις εἰς ἐρεθισμὸν τινα, ἐνῶ ἡ ἀντίληψις δευτέρα ἀπάντησις ἀκολουθοῦσα εἰς τὸ αἶσθημα καὶ συμπληροῦσα τὴν ἐκ τῆς πρώτης ἀπαντήσεως σχηματισθεῖσαν ἐν ἡμῖν εἰκόνα.

Αἱ ἀντίληψεις ἐξ ἄλλου περιλαμβάνουσιν ὁμάδα αἰσθημάτων, διότι δὲν ἔχομεν ἀπλῶς ἀντίληψιν χρώματος ἢ φωτός κλπ., ἀλλὰ ἀντικείμενα φωτεινὰ ἢ ἐγχρωμα, φαινόμενα διεγείροντα περισσότερο τοῦ ἐνὸς αἰσθητήρια, ὡς ἡ θεὰ τῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων τοῦ καταρράκτου, πρωϊνὸς περίπατος εἰς τὸ δάσος κ.τ.δ.

Εἶναι δηλ. ἡ ἀντίληψις α) σύνθετον προῖον πολλῶν αἰσθημάτων καὶ παραστάσεων, ἐνῶ τὸ αἶσθημα εἶναι ἀπλοῦν γεγονός, β) ἡ ἀντίληψις ὡς συνθετωτέρα πνευματικὴ λειτουργία δὲν ἐμφανίζεται εἰς τὸν ἄνθρωπον εὐθύς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, ὡς συμβαίνει μὲ τὸ αἶσθημα, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ καὶ διὰ τῆς προσκτωμένης πείρας.

Τοῦτο δύναται τις ν' ἀντιληφθῆ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ νηπίου, τὸ ὅποιον μόνον μεθ' ὀλοκλήρους ἐβδομάδας ἀντιλαμβάνεται τὰ πράγματα παρὰ τοὺς ἀπείρους ἐρεθισμοὺς καὶ αἰσθητάτα, τὰ ὅποια εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἔχει.

2. Εἶδη ἀντιλήψεων. Ἀντιλήψεων ἔχομεν δύο εἶδη· α) τὰς ἐξωτερικὰς ἢ κατ' αἶσθησιν ἀντιλήψεις, τῶν ἐξωτερικῶν τουτέστιν ἀντικειμένων, τραπέζης, αὐτοκινήτου, τοποθεσίας κλπ., αἵτινες πάλιν διακρίνονται εἰς ὀπτικὰς, ἀπτικὰς κλπ. ἀναλόγως τοῦ αἰσθητηρίου ἐξ οὗ προέρχονται, β) τὴν ἐσωτερικὴν ἢ τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰ ἐν ἡμῖν ψυχικὰ φαινόμενα, ἧτοι χαρᾶς, λύπης, θυμοῦ, διαταραχῆς ἢ ἡρεμίας ἐσωτερικῆς κλπ.

3. Ἀντίληψις καὶ συνθετικὴ ἐνέργεια τοῦ πνεύματος. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων, ἰδίᾳ δ' ἐκ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἐννοίας τῆς ἀντιλήψεως ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρόντος κεφαλαίου, καθίσταται φανερόν ὅτι ἡ ἀντίληψις δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ μέρους αἰσθημάτων, ὡς ἡ ψυχολογία τῶν στοιχείων ἄλλοτε ἐδίδασκε, ἀλλ' εἶναι προῖον συνθετικῆς ἐπενεργείας πολλῶν παραγόντων, τ.ἔ. κατ' αἶσθησιν ἀντιλήψεων, προηγουμένης πείρας καὶ ἰδιαίτερας ψυχοσυνθέσεως ἐκάστου ἀτόμου.

Τοῦτο πειραματικῶς δύναται ν' ἀποδειχθῆ διὰ παροχῆς τοῦ αὐτοῦ

ἐρεθισμοῦ, π.χ. εἰκόνων τῶν 4 ἐποχῶν τοῦ ἔτους, εἰς πρόσωπα διαφόρου μορφώσεως, φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ ψυχοσυνθέσεως συνοδευομένου ὑπὸ τῆς ἐρωτήσεως· ποία ἡ ἐντύπωσίς σας ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτῆς; Γράψατε.

4. Αἱ ἀπὸ τῶν αἰσθητηρίων πλάναι. α) Παράισθησις καὶ ψευδαίσθησις. Θὰ σὰς ἔχη πολλάκις συμβῆ, ὅταν εὐρίσκεσθε ἐν ἀναμονῇ προσώπου τινος καὶ ἔχετε ἐστραμμένον τὸ βλέμμα σας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν, ὅθεν συνήθως ἔρχεται, νὰ νομίζετε ἔτι ἀναγνωρίζετε μακρόθεν τὸ ἀναμενόμενον πρόσωπον εἰς οἰονδήποτε ἄνθρωπον τοῦ αὐτοῦ φύλου, ἐρχόμενον ἐκεῖθεν. Τοῦτο συμβαίνει, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκεσθε εἰς τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν, ὥστε νὰ ταυτίσετε τὰς νέας ἐντυπώσεις πρὸς τὰς ἤδη γνωστὰς ὑμῖν παραστάσεις καὶ νὰ σχηματίζετε οὕτως ἐσφαλμένας ἀντιλήψεις.

Εἰς ἄλλας πάλιν περιπτώσεις ὁ ἄνθρωπος εὐρισκόμενος ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ἐντυπώσεως, ἰδιαιτέρως δ' ἔταν ὁ ἐσωτερικὸς αὐτοῦ κόσμος εἶναι τεταραγμένος ἀναλόγως τῆς αἰτίας, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν ψυχικὴν ταραχὴν, ἔχει ἀντίληψιν ἀντικειμένων ἢ γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀποδίδει εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον χωρὶς πράγματι νὰ ὑπάρχωσιν ἐν αὐτῷ.

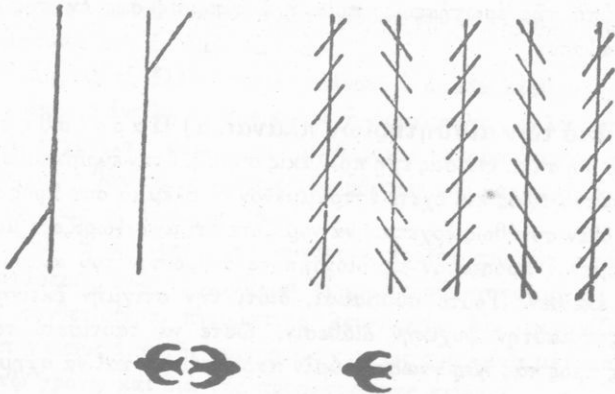
Οὕτω π.χ. περιπατῶν καθ' ὁδὸν ἀντιλαμβάνεται τοὺς ὄπισθεν αὐτοῦ ἐρχομένους ὡς καταδιώκοντας αὐτόν ἢ διερχόμενος ἐκ νεκροταφείου βλέπει φαντάσματα ἀπειλοῦντα αὐτόν.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐρεθισμὸς κατ' αἴσθησιν προκαλεῖ ἀντίληψιν ὅλως ἄσχετον πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἔχομεν τὸ φαινόμενον τῆς παραίσθησεως.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρισκόμενοι ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ἐντυπώσεως προβάλλομεν αὐτὴν πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἐκλαμβάνομεν αὐτὴν ὡς κατ' αἴσθησιν εἰκόνα, ἔχομεν τὸ φαινόμενον τῆς ψευδαίσθησεως.

β) Γεωμετρικαὶ πλάναι. Πρὸς τὰς παραισθήσεις συνδέονται καὶ αἱ γνωστόταται γεωμετρικαὶ πλάναι, καθ' ἃς μῆκη γραμμῶν, γωνιῶν μεγέθη καὶ ἀναλογίαι μορφῶν δύνανται πειραματικῶς νὰ μεταβάλλ-

λωνται, ὥστε νὰ παράγωσι μεγαλυτέρους ἢ μικροτέρους βαθμούς ἀπάτης.

Γεωμετρικαὶ πλάναι.

5. Ἀντίληψις χώρου καὶ χρόνου. Ἐπειδὴ ἡ ἀντίληψις τῶν ἀντικειμένων καὶ φαινομένων δὲν εἶναι δυνατὸν ἄλλως νὰ νοηθῇ εἰμὴ μόνον ἐντὸς χώρου καὶ χρόνου, διότι τὰ μὲν ἀντικείμενα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου πάντα κατέχουσι χῶρον, τὰ δὲ φαινόμενα τελοῦνται ἐν χρόνῳ, ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν ἐν ὀλίγοις τὰ περὶ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ χ ὄ ρ ο υ καὶ τοῦ χ ρ ὀ ν ο υ.

1) Ἡ ἀντίληψις τοῦ χώρου. Τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος καὶ ὁ ὄγκος τῶν ἀντικειμένων, ἡ ἔκτασις, ἡ κίνησις καὶ ἡ κατεύθυνσις αὐτῶν εἶναι ἰδιότητες τοῦ χώρου, ἡ δ' ἀντίληψις αὐτῶν ἐπιτελεῖται, ὡς ἤδη ἐλέχθη, κυρίως α) διὰ τῆς γενικῆς αἰσθήσεως, καὶ β) διὰ τῆς ὄρασεως, ἐλάχιστα δὲ καὶ διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων.

Καὶ περὶ μὲν τῆς ἀντιλήψεως τοῦ χώρου διὰ τῆς γενικῆς αἰσθήσεως εἴπομεν προηγουμένως ὁμιλοῦντες περὶ τῶν αἰσθήσεων. Πῶς ὅμως ἡ ὄρασις συμβάλλει εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ χώρου;

Ὁ ὀφθαλμὸς δὲν εἶναι μόνον ὄργανον ὀ π τ ι κ ὀ ν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ὄργανον κ ι ν ῆ σ ε ω ς, κινεῖται δηλ. καὶ δὴ κυκλοτερώς, τῇ βοήθειᾳ 3 ζευγῶν μυῶν καὶ βοηθεῖ εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς μορφῆς τῶν ἀντικειμένων καὶ τοῦ τρισδιάστατου αὐτῶν, τῆς ἐκτάσεως, τῆς ἀποστάσεως, τοῦ βάθους.

Ἀντίληψις τῆς ἀποστάσεως. Εἰς τοῦτο συμβάλλει ἡ λεγομένη προσαρμοστικά τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἥτοι ἡ ἰκανότης αὐτοῦ νὰ βλέπῃ μὲ πᾶσαν δυνατήν ἀκριβείαν ὄχι μόνον τὰ πλησίον, ἀλλὰ καὶ τὰ μακρὰν αὐτοῦ ἀντικείμενα, παρακολουθεῖ δὲ ταῦτα κινούμενα διὰ συμμέτρου μεταβολῆς καὶ κυρτότητος τοῦ φακοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἀντίληψις τοῦ βάθους. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὸν ἀμφιβληστροειδῆ σχηματίζονται μόνον ἐπίπεδοι εἰκόνες. Πῶς συμβαίνει ὁμοίως νὰ ἔχωμεν ἀντίληψιν τῶν τριῶν διαστάσεων ἢ τοῦ βάθους αὐτῶν;

Ἐκτεταμένη ἔρευνα ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπεκάλυψεν ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι καὶ δῆ·

α) ἡ ἀμφωπία, διὰ τῶν δύο δηλ. ὀφθαλμῶν ὄρασις. Κατὰ τὴν ὄρασιν ταύτην τῶν ἀντικειμένων δὲν σχηματίζονται εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντελῶς ὅμοιαι εἰκόνες, ἀλλὰ κατὰ τι διάφοροι, ἀμφωπικὴ παράλλαξις. Τοῦτο συμβαίνει, διότι ἕκαστος τῶν ὀφθαλμῶν βλέπει τὸ ἀντικείμενον ἀπὸ διαφόρου θέσεως καὶ δὴ ὁ ἀριστερὸς τὸ ἀριστερόν, ὁ δὲ δεξιὸς τὸ δεξιὸν αὐτοῦ μέρος.

β) ἡ ἐπιβράχυνσις τῆς προοπτικῆς, ἥτοι τῶν ἄκρων τῶν προσθίων ἐπιφανειῶν τῶν ὄρωμένων ἀντικειμένων,

γ) ἡ ἐλάττωσις εἰς μέγεθος τῆς εἰκόνος ἐν τῷ ἀμφιβληστροειδεῖ, ἐφ' ὅσον μεγεθύνεται ἡ ἀπόστασις,

δ) ἡ ἐπίβασις, λόγῳ τῆς ὁποίας τὰ μακρότερον ἀπὸ τοῦ παρατηρητοῦ εὐρισκόμενα ἀντικείμενα, φαίνονται ὅτι καλύπτονται ἐν μέρει ὑπὸ τῶν πλησιέστερον αὐτοῦ εὐρισκομένων,

ε) ἡ φωτοσκιὰ, ἐναλλαγὴ σκιᾶς καὶ φωτός, πολλὴν χρῆσιν τῆς ὁποίας κάμνουν οἱ καλλιτέχνη καὶ δὴ οἱ ζωγράφοι πρὸς παράστασιν τοῦ βάθους τῶν ἀντικειμένων ἐπὶ ἐπεπέδου ἐπιφανείας, ὡς εἶναι οἱ ζωγραφικοὶ πίνακες.

Ἡ σπουδαιότης τῆς ἀντιλήψεως τοῦ χώρου. Ἡ ἀντίληψις τοῦ χώρου εἶναι τι ἀπαραίτητον εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἀρμονικὴν προσαρμογὴν αὐτοῦ εἰς τὸν περιβάλλοντα αὐτὸν αἰσθητὸν κόσμον καὶ τὴν ἀσφάλειαν καὶ ἀκραιβάτητα τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἀρχεῖ νὰ ἀναλογισθῇ τις τί θὰ συνέβαινε, ἂν οἱ ἄνθρωποι, ἰδίᾳ δὲ οἱ ὁδηγοὶ τῶν διαφορῶν ὀχημάτων, δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ὑπολογίσωσι τὴν ἀπόστασιν ἄλλου τινὸς τροχοφόρου ἐρχομένου ἐκ τῆς ἀντιθέτου φορᾶς ἢ ἐμποδίου σοβαροῦ, τὸ

ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ παρακάμψωσι. Ὁ κόσμος θὰ μετεβάλλετο εἰς κόλασιν ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων δυστυχημάτων, τῶν ὁποίων καθημερινῶς θὰ ἐγενόμεθα μάρτυρες.

Ἄλλὰ καὶ ἡ γνῶσις τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ χώρου, εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὸν ἐπαγγελματικὸν προσανατολισμὸν τῶν νέων, διότι ἐπαγγέλματα, ὡς τοῦ σχεδιαστοῦ, τοῦ ἀρχιτέκτονος κ.ἄ. ἀπαιτοῦσι, πλὴν ἄλλων, νὰ ἔχη τις περισσότερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν ἰκανότητα πρὸς ἀντίληψιν τῶν ἐπιφανειῶν καὶ τοῦ βάθους τῶν ἀντικειμένων.

2) Ἡ ἀντίληψις τοῦ χρόνου. «Ὁὐκ ἔστιν ἄνευ κινήσεως καὶ μεταβολῆς χρόνος» εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης. Καὶ πάλιν «τότε φαμέν γεγονέναι χρόνον, ὅταν τοῦ προτέρου καὶ τοῦ ὑστέρου ἐν τῇ κινήσει αἰσθησιν λάβωμεν».

Ἐκ τῆς κινήσεως ἢ τῆς μεταβολῆς τ.ἔ. τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τοῦ ἡλίου, τῶν ἀστέρων, τῆς σελήνης, τῆς διαδοχῆς νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἔχομεν ἀντίληψιν τοῦ χρόνου.

Ἐπίσης ἐκ τῆς διαδοχῆς ἐν ἡμῖν διαφόρων γεγονότων τοῦ βίου π.χ. τῆς πρώτης εἰσόδου εἰς τὸ σχολεῖον, τῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας ἀπεκτησαμεν εἰς αὐτό, τῆς προσπαθείας μας πρὸς ἄνοδον, τῆς σχολικῆς μας ζωῆς εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ ἔξω αὐτοῦ, ἐκδρομῶν, ταξιδιῶν, κλπ. ἔχομεν ἀντίληψιν τοῦ χρόνου.

Τοῦ χρόνου ἄρα ἡ ἀντίληψις σχηματίζεται διὰ τῆς κινήσεως καὶ μεταβολῆς, διότι διὰ τοῦ ἀπολύτως κενοῦ χρόνου, ἄνευ ἐσωτερικῆς μεταβολῆς καὶ διαδοχῆς ἐντυπώσεων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἀντίληψιν, ὡς συμβαίνει κατὰ τὸν βαθύν ὕπνον.

Ἄλλὰ μόνη ἡ μεταβολὴ καὶ ἡ διαδοχὴ δὲν εἶναι ἀρκετὴ. Διὰ νὰ ἔχωμεν ἀντίληψιν χρόνου εἶναι ἀνάγκη αἱ εἰκόνες τῶν μεταβαλλομένων πραγμάτων νὰ παριστῶνται σαφῶς ἐν τῇ συνειδήσει ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς διαδοχῆς καθ' ὠρισμένην τάξιν ἄλλως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἀντίληψιν χρόνου, ὡς συμβαίνει εἰς ὠρισμένα ψυχοπαθῆ ἄτομα.

Χρόνου διακρίνομεν δύο εἶδη, ὑποκειμενικὸν καὶ ἀντικειμενικόν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος δὲν εἶναι δυνατὸν ἀκριβῶς νὰ μετρηθῇ. Ὁ δεῦτερος ὅμως μετρεῖται ἀκριβῶς διὰ τῶν παντὸς εἶδους χρονομέτρων.

Συμβολὴ τῶν αἰσθησέσεων καὶ ἄλλων ψυχικῶν λειτουργιῶν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ χρόνου. Εἰς

τὴν ἀντίληψιν τοῦ χ ρ ό ν ο υ ὡς καὶ εἰς τὴν τοῦ χ ώ ρ ο υ συμβάλλουσιν, ὡς εἶναι εὐνόητον, πᾶσαι αἱ αἰσθήσεις, ἀλλὰ πλὴν τούτων καὶ αἱ ἀνώταται πνευματικαὶ λειτουργίαι καὶ δὴ ἡ μνήμη, ἡ ὁποία ἀναπλάσσει τὸ παρελθὸν καὶ συνδέει αὐτὸ πρὸς τὸ παρόν, ἡ φαντασία, ἡ ὁποία βοηθεῖ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ ἀπείρου, ἀλλὰ καὶ τὸ συναίσθημα καὶ ἡ βούλησις καὶ ἡ ὅλη ψυχικὴ διάθεσις.

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς καθημερινῆς πείρας ὅτι, ὅταν ὑπάρχη ἐναλλαγὴ ἐντυπώσεων καὶ μάλιστα εὐαρέστων, ὡς συμβαίνει, ὅταν ἔχωμεν μίαν εὐχάριστον ἀπασχόλησιν ἢ ταξιδεύωμεν, διὰ νὰ γνωρίσωμεν νέας πόλεις ἢ χώρας, ὁ χρόνος φαίνεται ὅτι ρέει ταχύτερον· καὶ τοῦτο διότι ἡ τοιαύτη εὐάρεστος ἐναλλαγὴ πολλῶν νέων ἐντυπώσεων ἐλκύει τὴν προσοχὴν καὶ γεννᾷ τὸ διαφέρον.

Τὸναντίον ὁ χρόνος φαίνεται μακρὸς, ὅταν τὰ συνήθη μόνον γεγονότα τῆς καθημερινῆς ζωῆς διαδέχωνται ἀλλήλα κατὰ τὴν αὐτὴν ὁμοίμορφον τάξιν, ἢ ἂν οὐδεμίαν ἀπασχόλησιν ἔχη ὁ ἄνθρωπος, ὅποτε γεννᾶται τὸ συναίσθημα τῆς ἀνίας. Ἐπίσης μακρὸς φαίνεται ὁ χρόνος εἰς περιπτώσεις προσδοκίας καὶ δὴ κατὰ τὰς τελευταίας αὐτῆς στιγμᾶς, εἰς περιπτώσιν πόνου καὶ ἄλλας παρομοίας, ὅποτε ἡ προσοχὴ στρέφεται ἔξ ὀλοκλήρου πρὸς τὸ προσδοκώμενον ἢ τὸν πόνον.

Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν λέγομεν πολλάκις εἰς τὸν αἰσθανόμενον π ό ν ο ν «μὴ σκέπτεσαι αὐτὸ διαρκῶς» ἢ καταβάλλομεν οἱ ἴδιοι προσπάθειαν νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν.

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἀνάμνησιν μακρὰ φαίνονται τὰ διαστήματα, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν γνῶσιν πολλῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως βραχύτατα ἐκεῖνα, κατὰ τὰ ὁποῖα ὀλίγα ἢ οὐδὲν ἐμάθομεν.

6. Παρατηρητικότητα. Ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ τῆς ἀντιλήψεως καὶ γενικῶς ἐκ τῶν περὶ αὐτῆς λεχθέντων δύναται τις νὰ κατανοήσῃ ὅτι, διὰ νὰ ἔχη ἀντίληψιν, διὰ ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ ἐρμηνεύῃ τ.ἔ. τὰς λαμβανόμενας ἐντυπώσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προτέρας αὐτοῦ πείρας, ἀπαιτεῖται ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ ἡ λειτουργία τῆς προσοχῆς, ἀπαιτεῖται δηλ. προσεκτικὴ παρατήρησις καὶ συσχετίσις τῶν νέων ἐντυπώσεων πρὸς τὰ ἤδη ἐν ἡμῖν ὑπάρχοντα στοιχεῖα.

Ἡ ἰκανότης αὕτη, σημαντικωτάτη διὰ τὴν ὀρθὴν γνῶσιν τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς κόσμου, καλεῖται π α ρ α τ η ρ η τ ι κ ό τ η ς.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν πάντες εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἀνεπτυγμένην

τὴν ἱκανότητα ταύτην καὶ δι' ἄλλους λόγους, ὡς ἡ εὐφυΐα, τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον, ἡ ἡλικία, τὸ φύλον, ἀλλὰ καὶ διότι τινὲς ἐξ αὐτῶν δὲν ἀσχοῦνται ἐπαρκῶς εἰς τὸ παρατηρεῖν.

Ἐκ γενομένων ἐρευνῶν διεπιστώθη ὅτι ἡ παρατηρητικότητα

- 1) αὐξάνει σὺν τῇ ἡλικίᾳ, οὐχὶ ὅμως μὲ τὸν αὐτὸν δι' ἅλα τὰ ἄτομα ρυθμὸν, ἐξαρτωμένη καὶ ἐκ τῆς βαθμίδος τῆς εὐφυΐας αὐτῶν,
- 2) εἶναι περισσότερον ἀνεπτυγμένη εἰς τὰ ἄρρενα ἢ τὰ θήλεα,
- 3) δύναται ν' αὐξηθῇ διὰ τῆς ἀσκήσεως.

Συμβάλλουν δὲ εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς παρατηρητικότητος

α) ὁ ἔθισμός ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας εἰς παρατήρησιν καὶ περιγραφήν τῶν παρατηρουμένων,

β) ἡ διόρθωσις ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀτόμου τῶν ὑπ' αὐτοῦ περιγραφέντων πρὸς ἔλεγχον τῆς παρατηρητικότητός του,

γ) ἡ συστηματικὴ παρατήρησις π.χ. τοῦ ὄλου πρῶτον καὶ τῶν ἐπὶ μέρους κκτόπιν μιᾶς εἰκόνας,

δ) ἡ διεγερσις τοῦ διαφέροντος, δεδομένου ὅτι τοῦτο δημιουργεῖ ἀρίστως προϋποθέσεις διὰ τὴν παρατήρησιν,

ε) ἡ χρῆσις τῆς ἰχνογραφίας καὶ πλαστικῆς, διότι δι' αὐτῶν, προσπαθῶν τις νὰ ἀποδώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβέστερον ἀντικείμενα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, προσέχει περισσότερον εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτῶν.

Ἄτομικαὶ διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν παρατηρητικότητα ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὄχι μόνον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀποδόσεως τῶν λεπτομερειῶν ἢ τοῦ συνόλου ἀντικειμένου τινός, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν τρόπον τῆς ἀντιλήψεως αὐτοῦ ὑφ' ἐκάστου, ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς ψυχοσυνθέσεως¹ ἢ τοῦ τύπου τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ, ὡς περαιτέρω εἰς τὸ κεφάλαιον περὶ προσωπικότητος καὶ χαρακτῆρος διαλαμβάνομεν.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Τί εἶναι τὰ ἐγκεφαλικά κύματα καὶ ποία ἡ σημασία των;
2. Ποία ἡ σημασία τῶν αἰσθήσεων θερμοκρασίας, πιέσεως, πόνου, ἀφῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον;
3. Ποία ἡ σημασία τῆς αἰσθήσεως τῆς ἰσορροπίας διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου;

1. Πρβλ. καὶ σελ. 47 σημ. 1.

4. Ποία ἡ σημασία τῆς γεύσεως, ὀσφρήσεως, ἀκοῆς καὶ ὄρασεως ;
5. Διατί, ὅταν πίνωμεν δυσάρεστον φάρμακον, κλείομεν τοὺς ὀφθαλμούς μας ἢ κλείομεν τὴν μύτην μας ;
6. Παρατηρήσατε ἐπὶ δύο δευτερόλεπτα ἔγχρωμον ἀντικείμενον, ἔπειτα στρέψατε τὸ βλέμμα σας ἐπὶ λευκῆς ἢ φαιᾶς ἐπιφανείας π.χ. τοῦ τοίχου. Περιγράψατε τί παρατηρεῖτε. Ἐπαναλάβετε τὸ αὐτὸ παρατηροῦντες τὸ ἀντικείμενον ἐπὶ ἐν περίπῳ λεπτόν.
7. Ἐὰν σᾶς ἐζητεῖτο νὰ γράψετε ἔκθεσιν ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένης εἰκόνας, διατί ἢ ἔκθεσίς σας αὕτη θὰ διέφερε οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις ἄλλων συμμαθητῶν σας ;
8. Ἀναφέρατε περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἐπλανήθητε ἐκ φαινομένου τινός. Εἰς ἐκάστην τῶν περιπτώσεών σας ἀναγράψατε ἂν αὕτη προῆλθεν ἀπὸ φυσιολογικὴν, φυσικὴν ἢ ψυχολογικὴν αἰτίαν.
9. Πῶς ἀσκεῖται ἡ παρατηρητικότης ;
10. Πῶς συμβαίνει ν' ἀντιλαμβανώμεθα τὰς τρεῖς διαστάσεις ἢ τὸ βάθος τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὅσον τὰ σχηματιζόμενα ἐν τῷ ἀμφιβλῆστρῳ εἶδωλα αὐτῶν εἶναι ἐπίπεδα ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

1. "Εννοια — όρισμός. "Όταν διά πρώτην φοράν εΐδετε τὸ φαινόμενον τοῦ οὐρανόυ τόξου, ἢ εἰκὼν αὐτοῦ ἐσχηματίσθη ἐντὸς ὑμῶν, ἐπειδὴ δὲ σᾶς ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν, ἐσχηματίσθη ἐν πάσῃ δυνατῇ λεπτομερείᾳ. Οὕτως, ἐὰν κλείσητε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας ἢ ἂν μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐβδομάδας κλπ. γίνῃ περὶ αὐτοῦ λόγος, ἢ εἰκὼν τοῦ οὐρανόυ τόξου σχηματίζεται καὶ πάλιν ἐν ὑμῖν μετὰ τὴν αὐτὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ζωηρότητα.

Ἐπίσης ἐκ τῆς περιγραφῆς τοπίου ἢ τῆς ἀναγνώσεως ἱστορικῶν γεγονότων δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν εἰκόνα τοῦ τοπίου ἢ τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἔχωμεν ἄμεσον ἀντίληψιν αὐτῶν.

Αἱ πνευματικαὶ αὐταὶ εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται ἐν ἡμῖν εἴτε ἐπὶ τῇ βάσει ἐρεθισμῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, εἴτε ἐπὶ τῇ βάσει ἐρεθισμῶν ἔσωθεν προερχομένων λέγονται παραστάσεις.

2. Εἶδη καὶ ιδιότητες τῶν παραστάσεων. Αἱ παραστάσεις εἶναι πολλῶν εἰδῶν καὶ διακρίνονται :

- 1) κατὰ τὴν ψυχικὴν ἐνέργειαν, ἢ ὁποῖα παράγει αὐτάς,
- 2) κατὰ τὰς αἰσθήσεις, αἱ ὁποῖαι συντελοῦν εἰς τὴν γένεσιν αὐτῶν,
- 3) κατὰ τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν ἀκρίβειαν αὐτῶν.

Καὶ κατὰ μὲν τὴν ψυχικὴν ἐνέργειαν αἱ παραστάσεις εἶναι :

α) κατὰ τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν. Αὗται γεννῶνται ἐξ ἀντικειμένων, φαινομένων κλπ., ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν,

β) ἐξ ἀναμνήσεως. Γεννῶνται δ' ἐκ τῶν ἄλλοτε σχηματισθεισῶν ἐν ἡμῖν εἰκόνων ἀντικειμένων, φαινομένων, γεγονότων κλπ., ὡς τὸ παράδειγμα τοῦ οὐρανόυ τόξου, ἀκουσθεῖσης ἄλλοτε μελωδίας ἢ συμβάντος τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἐγενόμεθα μάρτυρες,

γ) ἐκ φαντασίας. Ἀναφέρονται εἰς ἀντικείμενα, γεγονότα κ.τ.λ., τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψίν μας, ὡς εἰς τὰ παραδείγματα τῶν παραστάσεων τῶν σχηματιζομένων ἐν ἡμῖν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἱστορικῶν γεγονότων, περιγραφῆς τοπίων ἢ ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς

χωρῶν, περιγραφῆς φυτῶν ἢ ζώων παρελθουσῶν γεωλογικῶν ἐποχῶν.

Κατὰ τὰς αἰσθήσεις αἱ ὁποῖαι συντελοῦν εἰς τὴν γένεσιν αὐτῶν, αἱ παραστάσεις διακρίνονται εἰς ἀκουστικὰς, ὀπτικὰς κλπ.

Κατὰ τὴν σαφήνειαν καὶ ἀκρίβειαν τέλος αἱ παραστάσεις ἐμφανίζουσι διαφοροὺς βαθμούς, ἄλλαι δηλ. ἐξ αὐτῶν εἶναι περισσότερο καὶ ἄλλαι ὀλιγώτερον σαφεῖς καὶ ἀκριβεῖς ἢ ἄρτιαι. Ὀλιγώτερον σαφεῖς ἢ μᾶλλον ἐλλιπεῖς εἶναι αἱ παραστάσεις τῶν παιδίων καὶ τῶν ἀπαιδευτῶν ἀνθρώπων κυρίως. Ἄλλ' εἰς τὸν σχηματισμὸν σαφῶν καὶ ἀρτίων παραστάσεων συντελοῦσι καὶ ἡ γενικὴ ἰκανότης πρὸς μάθησιν καὶ ἡ προσοχὴ καὶ ἡ ἄσκησις, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ συμβολὴ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρων αἰσθήσεων. Διὰ τοῦτο εἰς τὰ σχολεῖα γίνεται χρῆσις διαφορῶν ἐποπτικῶν μέσων, εἰκόνων καὶ ὀργάνων.

Αἱ ἀρτιώταται καὶ τελειόταται παραστάσεις ὀνομάζονται ἐποπτεῖαι. Εἶναι δὲ καὶ αὐταὶ κατ' αἴσθησιν, ὡς π.χ. ἡ ἐποπτεία τοῦ Παρθενῶνος, τὴν ὁποίαν σχηματίζω κατόπιν προσεκτικῆς παρατηρήσεως αὐτοῦ, ἢ ἐκφαντασίας ὡς π.χ. τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου, τὰς ὁποίας μόνον ἐξ ὄσων ἀνέγνωσα ἢ ἤκουσα γνωρίζω.

3. Εἰδητικὴ ἰκανότης. Ἄτομά τινα καὶ μάλιστα παιδιά ἢ ἔφηβοι ἔχουσι τὴν ἰκανότητα νὰ μετατρέπουν παράστασιν τινα, ἀηδοῦς φαγητοῦ λ.χ., εἰς αἴσθημα ἢ ἀντίληψιν, ἐκ μόνης δὲ τῆς παραστάσεώς του νὰ αἰσθάνωνται τάσιν πρὸς ἑμετον, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν, ὅταν τὸ πρῶτον ἔσχον ἀντίληψιν τοῦ φαγητοῦ τούτου. Ἐχουσι δηλ. τὰ ἄτομα ταῦτα τὴν ἰκανότητα νὰ προβάλλωσι πρὸς τὰ ἔξω τὰς παραστατικὰς εἰκόνας καὶ νὰ μετατρέπωσιν αὐτὰς εἰς αἰσθήματα ἢ ἀντιλήψεις. Ἡ ἰκανότης αὕτη ὀνομάζεται εἰδητικὴ (εἶδος — εἰκὼν). Εἶναι δὲ τοσοῦτον ἀνεπτυγμένη εἰς τινα ἄτομα, ὥστε ταῦτα καὶ ἐκουσίως νὰ ἀναπλάττουσιν ὠρισμένας παραστάσεις, ὡς συμβαίνει κυρίως εἰς τινὰς ζωγράφους, γλύπτας ἢ ἄλλους καλλιτέχνας, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται χωρὶς νὰ ἔχωσιν πάντοτε πρὸ αὐτῶν τὸ πρότυπον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐνεπνεύσθησαν.

4. Συνειρμὸς καὶ ἀνάπλασις τῶν παραστάσεων. Ὅταν μετὰ πολλὰ ἔτη ἐκ τῆς ἀποφοιτήσεώς σας ἐκ τοῦ σχολείου συναντήσετε παλαιὸν συμμαθητὴν ἢ συμμαθήτριάν σας, ἔρχεται αὐτομάτως εἰς τὸν νοῦν σας πλῆθος παραστάσεων σχετιζομένων μετὰ τὴν σχολικὴν σας ζωὴν, τοὺς καθηγητὰς σας, τὴν τάξιν σας κ.ο.κ.

Ἐὰν ἐπίσης συναντήσετε πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐγνωρίσατε πρὸ καιροῦ εἰς γεῦμα ἢ δεξίωσιν, ἔρχονται καὶ πάλιν εἰς τὸν νοῦν σας πλεῖσται παραστάσεις σχετικαὶ μὲ τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἡ δεξίωσις, τὴν πολυτέλειαν π.χ. τῶν ἐπίπλων ἢ τὴν διακόσμησιν αὐτῆς, σχέσιν ἔχουσαι πρὸς τοὺς προσκεκλημένους, τοὺς οἰκοδεσπότας καὶ τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δεξιώσεως.

Ἐκ τῶν ἀναφερθέντων παραδειγμάτων εἶναι φανερὸν ὅτι αἱ παραστάσεις δὲν εἶναι μεμονωμένα, ἀλλὰ συνυπάρχουσιν ἐν ἡμῖν μόνον κατ' εὐρύτερα ἢ στενότερα σύνολα, τὰ ὁποῖα συναπετελέσθησαν, ὡς ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους εἶναι γνωστόν, οὐχὶ τυχαίως, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων κανόνων τῇ ἐπεπεργείᾳ τοῦ ἔ γ ὡ, τὸ ὁποῖον, ὡς θὰ ἴδωμεν βραδύτερον εἰς τὸ περὶ προσωπικότητος κεφάλαιον, ἔχει ὀργανωτικὴν ἰκανότητα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον, ὅταν μία παράστασις ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν μνήμην μας, ἐπανερχονται ὡς εἰς κινηματογραφικὴν ταινίαν καὶ ἄλλαι συνδεθεῖσαι κατὰ τινὰ τρόπον πρὸς αὐτὴν παραστάσεις.

Ἡ σύνδεσις τῶν παραστάσεων μεταξύ των κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἀναφερθέντα τρόπον λέγεται *συνειρημὸς*, ἢ δ' ἀνάκλησις αὐτῶν εἰς τὸν νοῦν μας καθ' ὠρισμένην σειρὰν *ἀνάπλασις* ἢ *ἀφομοίωσις* τῶν παραστάσεων.

5. Νόμοι τοῦ συνειρημοῦ. 1) Νόμος τῆς ὁμοιότητος. Ἡ παράστασις ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἐγνώρισα εἰς φιλικὴν συγκέντρωσιν, ἀναπλάσσει τὴν παράστασιν καὶ ἄλλων ἀτόμων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς τὴν συγκέντρωσιν.

Ἡ περιγραφὴ ὠραίου τοπίου ὑπὸ τινος, ὁ ὁποῖος μόλις ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ταξιδίου του εἰς ὄρεινὴν τινὰ περιοχὴν τῆς Πελοποννήσου, φέρει εἰς τὸν νοῦν μου παρόμοια τοπία, τὰ ὁποῖα ἐγνώρισα κατὰ πρόσφατον ταξιδιον μου εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἢ σύνδεσις τῶν παραστάσεων ἐν ἡμῖν καὶ ἡ ἀνάπλασις αὐτῶν τελεῖται ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος ἢ συγγενείας αὐτῶν.

Ὁ νόμος οὗτος ἢ τρόπος τοῦ συνειρημοῦ, καθ' ὃν παραστάσεις ὅμοιαι ἢ συγγενεῖς συνδεόμεναι ἀναπλάσσονται ἀμοιβαίως, καλεῖται *νόμος τῆς ὁμοιότητος*.

Εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις ἢ ὁμοιότης μεταξύ τῶν ἀναπλασσομένων

παραστάσεων δὲν εἶναι ἢ ἀπλῶς ἀ ν α λ ο γ ί α, ὡς π.χ. ἡ παράστασις τοῦ ἀεροπλάνου καὶ ἵπταμένου πτηνοῦ.

2) Νόμος τῆς ἀντιθέσεως. Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν πόλιν μετὰ ὀλιγοήμερον παραμονὴν εἰς ὠραίαν ἐξοχὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους συχνότατα ἀναπολοῦμεν τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, τὸ δροσερὸν ὕδωρ τῆς πηγῆς καὶ τοὺς ὠραίους καρπούς, τοὺς ὁποίους ἐτρώγομεν κόπτοντες αὐτοὺς ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῶν δένδρων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πλήρη καυσαερίων ἀτμόσφαιραν τῆς πόλεως κ.ἄ.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἡ παράστασις μεγαλοπρεποῦς ἐξοχικῆς οἰκίας προαστίου τῶν Ἀθηνῶν ἀναπλάσσει τὴν παράστασιν μικρᾶς ἀγροτικῆς κατοικίας, ἡ παράστασις νάνου τοῦ γίγαντος, ἀγρίου τῆς Ἀφρικῆς τὴν τοῦ λευκοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου κ.ο.κ.

Ὁ τρόπος οὗτος ἢ νόμος τοῦ συνειρμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον παραστάσεις ἀντίθετοι συνδεόμεναι ἐν ἡμῖν ἀναπλάσσουν ἀλλήλας, καλεῖται νόμος τῆς ἀντιθέσεως.

3) Νόμος τῆς συναφείας ἐν χώρῳ. Ὅταν δοθείσης ἀφορμῆς φέρω εἰς τὸν νοῦν μου τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησα κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἡ παράστασις αὐτῆς ἀναπλάσσει καὶ τὴν τῶν παιγνιδίων καὶ συμπαικτόρων μου ὡς καὶ ἄλλας συναφεῖς, διότι πράγματι ἡ οἰκία μου λόγῳ τῆς θέσεως καὶ τοῦ ἀνέτου περιβάλλου τῆς ἤτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ κέντρον παιγνιδίου ὄλων τῶν συμμαθητῶν καὶ συμμαθητριῶν μου τῆς περιοχῆς.

Κατὰ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα παραστάσεις συνδεθεῖσαι ἐν ἡμῖν κατὰ χώρον ἀναπλάττουσιν ἀλλήλας.

4) Νόμος τῆς ἀλληλουχίας ἐν χρόνῳ. Κατ' αὐτὸν παραστάσεις χρονικῶς συνδεθεῖσαι ἀναπλάττουσιν ἀλλήλας, ὡς εἰς τὸ παράδειγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον συναντῶντες συμμαθητὴν ἢ συμμαθητριά σας ἀναπολεῖτε πρόσωπα, πράγματα καὶ γεγονότα τῆς σχολικῆς σας ζωῆς.

Πολλοὶ τῶν ψυχολόγων τοὺς δύο μόνον ἐκ τῶν 4 τούτων νόμων θεωροῦσι θεμελιώδεις, τοὺς δὲ ἄλλους ἀνάγουσι τὸν μὲν τῆς ἀντιθέσεως εἰς τὸν τῆς ὁμοιότητος, τὸν δὲ τῆς ἐν χώρῳ συναφείας εἰς τὸν τῆς ἀλληλουχίας ἐν χρόνῳ. Καὶ τοῦτο διότι στοιχεῖα συνδεόμενα κατὰ χώρον δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ συνδέωνται καὶ κατὰ χρόνον, στοιχεῖα δὲ συνδεθέντα

λόγω τῆς ἀντιθέσεώς των δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ ἔχωσιν βασικὰς τινὰς ὁμοιότητας· ἄλλως δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ μεταξὺ αὐτῶν σύγκρισις.

Ἄλλ' εἴτε τοὺς δύο μόνον νόμους δεχθῶμεν εἴτε καὶ τοὺς τέσσαρας, οὗτοι δὲν εἶναι πάλιν ἱκανοὶ νὰ ἐρμηνεύσωσι τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν τοῦ συνειρμοῦ καὶ τῆς ἀναπλάσεως τῶν παραστάσεων· ἀπλῶς βοηθοῦσιν εἰς τὴν διαπίστωσιν τοῦ γεγονότος, ὅτι παραστάσεις συνδεθεῖσαι κατὰ τινὰ τρόπον μεταξὺ των ἀναπλάττουσιν ἀλλήλας.

Παρὰ ταῦτα τὸ φαινόμενον τοῦ συνειρμοῦ καὶ τῆς ἀναπλάσεως τῶν παραστάσεων δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι βασικώτατον, διότι ἐπ' αὐτοῦ στηρίζεται ἡ πνευματικὴ ἡμῶν ζωὴ εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις. Ἡ μνήμη, ἡ φαντασία καὶ ἡ νόησις ἀποτελοῦσιν εἶδη καὶ κατευθύνσεις τῆς πορείας τῶν παραστάσεων τῆς στηριζομένης ἐπὶ τοῦ συνειρμοῦ.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἐκ φύσεως τὴν ἱκανότητα τοῦ συνειρμοῦ καὶ τῆς ἀναπλάσεως τῶν παραστάσεων, ἀλλ' αἱ μεταξὺ αὐτῶν διαφοραὶ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῆς ἱκανότητος ἐξαρτωμένας ἀνωτέρας πνευματικὰς λειτουργίας, ἔγκεινται εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐκολίαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἕκαστος συνείρει καὶ ἀναπλάττει τὰς παραστάσεις. Ἀναλόγως δὲ τοῦ βαθμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει τὴν ἱκανότητα ταύτην, εἶναι ὡς θὰ ἴδωμεν ἀμέσως κατωτέρω, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον εὐφυῆς.

Α Σ Κ Η Σ Ε Ι Σ

1. Τίς ἡ σχέσις μεταξὺ ἀντιλήψεων καὶ παραστάσεων;
2. Ἐρμηνεύουσι πλήρως τὴν ἀνάπλασιν τῶν παραστάσεων οἱ νόμοι τοῦ συνειρμοῦ; Ἐξηγήσατε.
3. Εἰς φιλικὴν συγκέντωσιν συναντᾶτε πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐγνωρίζατε διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὸ τελευταῖον ταξίδιόν σας εἰς Δωδεκάνησον. Ἐκ τῆς μετ' αὐτοῦ συνομιλίας ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν σας παραστάσεις σχετιζόμεναι μὲ τὴν ἐκεῖ εὐχάριστον διαμονὴν σας, τὰς γνωριμίας, τὰς ὁποίας εἶχετε συνάφει, τὰς ἐπισκέψεις σας εἰς τὰ ἀξιοθέατα τῆς Δωδεκανήσου, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν χωρικῶν κ.ἄ. Πόσοι καὶ ποιοὶ νόμοι συνειρμοῦ συντελοῦσιν εἰς τοῦτο;
4. Τί εἶναι εἰδητικὴ ἱκανότης καὶ εἰδητικὰ ἄτομα;
5. Τί εἶναι ἐποπτεία;
6. Ποῖος ὁ λόγος τῆς χρησιμοποίησεως ἐποπτικῶν μέσων εἰς τὴν διδασκαλίαν ὠρισμένων μαθημάτων;

ΚΥΡΙΩΣ ΝΟΗΣΙΣ

1. **Ἔννοια τῆς νοήσεως.** Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ζωῆς τοῦ ὁ ἄνθρωπος δέχεται πλῆθος ἐρεθισμῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, σχηματίζει δ' ὡς ἐκ τούτου ποικιλίαν αἰσθημάτων, ἐντυπώσεων, παραστάσεων κλπ. Αὗται ὅμως εἶναι κατ' ἀρχήν εἰκόνες ἀπλαῖ ἄνευ βαθυτέρου νοήματος, ὡς εἶναι διὰ τὸν ἀδαῆ τὰ σύμβολα γλωσσῶν ξένων πρὸς τὴν μητρικὴν του.

"Ὅταν ὅμως ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τοῦ κατ' ἐπανάληψιν σχηματισμοῦ τῶν αὐτῶν παραστάσεων ἀρχίζωμεν νὰ διακρίνωμεν αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων, τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος νοεῖ, δὲν δέχεται δηλ. ἀπλῶς αἰσθήματα καὶ ἐντυπώσεις, ἀλλὰ συνδέει, συσχετίζει καὶ κατατάσσει αὐτά, ἀποκτᾷ δὲ οὕτω γνῶσιν, στοιχειώδη βεβαίως κατ' ἀρχήν, τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Νόησιν ἄρα ἔχομεν, ἀφ' ἧς στιγμῆς δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἀπ' ἀλλήλων τὰ ἀντικείμενα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν νόησις ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ εἰς τὸν συνειρημὸν τῶν παραστάσεων. Ἄλλὰ πῶς συμβαίνει τοῦτο;

2. **Εἶδη νοήσεως. α)** Ἔννοια. Διὰ τῆς κατ' ἐπανάληψιν συσχετίσεως καὶ πολλαπλῆς συνδέσεως τῶν διαφορῶν παραστάσεων εὐρίσκομεν μεταξὺ αὐτῶν κοινὰ χαρακτηριστικὰ καὶ δὴ οὐσιώδη γνωρίσματα, ἔνεκα τῶν ὁποίων αὗται διακρίνονται ἀπὸ ἄλλας διάφορα ἐχούσας γνωρίσματα. Παρὰ δὲ τὰς μεταξὺ των διαφορὰς ὁ ἄνθρωπος κατατάσσει αὐτὰς εἰς ἰδίαν ὁμάδα σχηματίζων οὕτω γενικὴν παράστασιν ἐξ ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους. Οὕτω π.χ. μορφοῦται ἡ παράστασις τοῦ βιβλίου ἀνεξαρτήτως τῆς ποιότητος χάρτου καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ἡ παράστασις τῆς τραπέζης ἀνεξαρτήτως τῆς ποιότητος τοῦ ξύλου καὶ τῆς πολυτελοῦς ἢ μὴ ἐμφανίσεως αὐτῆς, ἡ παράστασις τοῦ ἀνθρώπου ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰς ποικιλίας

ἀτομικὰς διαφορὰς τῶν ἀνθρώπων μεταξύ των, τοῦ δένδρου, τοῦ ζῴου κλπ.

Ἡ γενικὴ αὕτη παράστασις ἢ συνειροῦσα πάντα τὰ κοινὰ ἢ οὐσιώδη γνωρίσματα μιᾶς ἢ πολλῶν ὁμοίων παραστάσεων, διὰ τῶν ὁποίων αὐτὰ διακρίνονται ἀπὸ ἄλλας ομάδας, καλεῖται ἔ ν ο ι α, ἀποτελεῖ δὲ αὕτη τὸ πρῶτον καὶ στοιχειωδέστερον εἶδος τῆς νοητικῆς λειτουργίας.

β) Κρίσις. Ἄλλ' ἢ νόησις δὲν σταματᾷ εἰς τὸν σχηματισμὸν ἐννοιῶν μόνον. Προχωρεῖ καὶ πέραν τούτων καὶ δὴ καὶ εἰς τὴν εὔρεσιν τῶν βαθυτέρων μεταξύ αὐτῶν σχέσεων. Π.χ. συγκρίνοντας δύο συμμαθητὰς ὡς πρὸς διάφορα γνωρίσματα εὐρίσκομεν ὅτι ὁ Α εἶναι εἰλικρινέστερος τοῦ Β ἢ ἐπιμελέστερος ἢ εὐφυέστερος κ.ο.κ.

Τὴν λειτουργίαν ταύτην, καθ' ἣν συγκρίνοντας πρὸς ἀλλήλας δύο ἐννοίας ἢ παραστάσεις προσδιορίζομεν μετὰ λογικὴν ἐξέτασιν τὰς μεταξύ αὐτῶν σχέσεις, ὀνομάζομεν κ ρ ί σ ι ν.

γ) Συλλογισμός. Ἐπειδὴ ὅμως πολλάκις ὁ προσδιορισμὸς τῆς ζητουμένης σχέσεως δύο ἐννοιῶν διὰ μόνης τῆς μεταξύ αὐτῶν συγκρίσεως δὲν εἶναι δυνατός, ἐπικαλούμεθα πρὸς τοῦτο τὴν βοήθειαν τρίτης ἐννοίας ἐχούσης σχέσιν πρὸς τὰς δύο προηγούμενας. Συσχετίζοντες π.χ. τὴν ἐννοιαν τῆς φ α λ α ί ν η ς πρὸς τὴν ἐννοιαν π ν ε ὑ μ ο ν ε ς δυνάμεθα νὰ διατυπώσωμεν τὴν κρίσιν ἢ φ α λ α ι ν α ἔ χ ε ι π ν ε ὑ μ ο ν α ς. Ἡ σχέσις ὅμως αὕτη μεταξύ τῶν δύο ἐννοιῶν δὲν εἶναι φανερά. Ἐπικαλούμεθα διὰ τοῦτο τὴν ἐννοιαν θηλαστικόν, τῆς ὁποίας ἡ σχέσις πρὸς τὴν ἐννοιαν πνεύμονες ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐννοιαν τῆς φαλαίης εἶναι περισσότερον γνωστὴ κατὰ τὸ κατωτέρω παράδειγμα.

Πάντα τὰ θηλαστικά ἔχουσι πνεύμονας.

Ἡ φάλαινα εἶναι θηλαστικόν.

Ἡ φάλαινα ἄρα ἔχει πνεύμονας.

Ἡ ἐργασία αὕτη τῆς νοήσεως, διὰ τῆς ὁποίας εὐρίσκομεν τὴν σχέσηιν δύο ἐννοιῶν τῇ βοηθείᾳ τρίτης ἐχούσης σχέσιν πρὸς ἀμφοτέρας, καλεῖται σ υ λ λ ο γ ι σ μ ὁ ς.

Εἶναι δὲ ὁ συλλογισμὸς ἢ ἀνωτέρα μορφή τῆς νοήσεως, διότι δι' αὐτοῦ μόνου δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν εὔρεσιν τῶν βαθυτέρων σχέσεων μεταξύ τῶν ἀντικειμένων, τῶν φαινομένων καὶ τῶν ὄντων καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀληθῆ γνῶσιν.

Εἰς τ' ἀνωτέρω παραδείγματα δὲν ἔχομεν ἀπλῶς μόνον συνειρμούς παραστάσεων, ἀλλὰ καὶ σκέψιν, διανόησιν, πνευματικὴν δηλ. ἐνέργειαν, πρὸς ἓνα σκοπὸν. Διὸ καὶ ἡ διανόησις εἶναι σύνθετος πνευματικὴ ἐνέργεια χάριν σκοποῦ τινος τελουμένη.

3. Ὅροι νοήσεως. Διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς νόησεως, πρέπει νὰ ὑπάρχη:

α) **δυσχέρεια**, ἀνάγκη τις πρὸς ἄρσιν ἢ, ὡς ἄλλως λέγομεν, **πρόβλημα**, ὡς λ.χ. πόσα χρήματα θὰ χρειασθοῦν, ἵνα οἰκοδομήσω οἰκίαν ἐκ 12 δωματίων, ποῖον ἐπάγγελμα πρέπει νὰ ἐκλέξω,

β) ἡ **ἐπαγωγή** ἐκ προτέρας πείρας μας ὑποθέσεων, αἱτινες δυνατόν εἶναι νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα ἢ τὴν ἀπορίαν μας,

γ) ἡ **δοκιμασία** τῶν ὑποθέσεων τούτων, διὰ νὰ ἴδωμεν ποία ἐξ αὐτῶν λύει τὸ πρόβλημα,

δ) ἡ **ἐπαλήθευσις** καὶ **βεβαίωσις** τῆς ἐκλεγείσης ὑποθέσεως ὡς καὶ ἡ ἀποδοχὴ ἢ ἀπόρριψις αὐτῆς πρὸς ζήτησιν ἄλλης, ἥτις νὰ λύη τὸ πρόβλημα.

4. Νόησις καὶ προσωπικότης. Εἰς τὴν λύσιν ἑνὸς προβλήματος μετέχουσιν, ὡς εἶδομεν προηγουμένως, ὄχι μόνον μία πνευματικὴ λειτουργία ἀλλὰ πολλαί, ἀντίληψις τοῦ προβλήματος, συνειρμικαὶ λειτουργίαι, μνήμη, φαντασία, κρίσις, συλλογισμὸς, προσοχή, διαφέρον, ἐνστικτα βουλευτικὴ ἐνέργεια, συναίσθημα, ὀργανούμεναι περὶ τὸν τεθέντα σκοπὸν ὑπὸ τοῦ ἐγὼ ἢ τοῦ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Συνεργεῖ δηλ. εἰς τὴν διανόησιν ἡ ὅλη προσωπικότης μεθ' ὅλων τῶν στοιχείων αὐτῆς.

5. Νόησις καὶ εὐφυΐα. Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται, ἡ νόησις ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν ἀντιμετώπισιν πρακτικῶν προβλημάτων τοῦ βίου καὶ τὴν ἐπίλυσιν αὐτῶν, δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν ἀκριβέστερον αὐτὴν ὡς τὴν *σύνθετον πνευματικὴν λειτουργίαν*, διὰ τῆς ὁποίας *συσχετίζομεν σκοπίμως παραστάσεις καὶ ἐννοίας πρὸς ἐπίλυσιν προβλημάτων τοῦ βίου.*

Τὴν τοιαύτην πρὸς νόησιν ἱκανότητα ὀνομάζομεν *νοημοσύνη* ἢ *εὐφυΐαν* (ἐκ τοῦ εὖ — φυή, εὖ πεφυκὸς οὐ μόνον τῆς ψυχῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ σώματος). Τοὺς ἔχοντας τὴν ἱκανότητα ταύτην ὀνομάζομεν *νοή-*

μονας ἢ εὐφυεῖς. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποιοῦ τῆς εὐφυίας ἐκάστου διακρίνομεν μεταξὺ αὐτῶν τὸν ταχύνουν, βραδύνουν, ὀξύνουν καὶ βαθύνουν. Τοὺς δ' ἐκ τῶν εὐφυῶν σπανίους ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας καὶ τὸ προορατικὸν καὶ τὸ μαντικὸν ὀνομάζομεν μεγαλοφυεῖς.

Ὅριζεται δὲ ἡ εὐφυία, κατὰ Πλάτωνα, ὡς «τάχος μαθήσεως», εἶδη δ' αὐτῆς εἶναι ἡ ἀγγινοία, εὐφυία τῆς ψυχῆς, καθ' ἣν «ὁ ἔχων στοχαστικὸς ἐστὶν ἐκάστῳ τοῦ δέοντος», καὶ ἡ εὐμάθεια, εὐφυία τῆς ψυχῆς πρὸς τάχος μαθήσεως. Ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ μὲν Ἀμερικανὸς ψυχολόγος Thorndike θεωρεῖ τὴν εὐφυίαν ὡς γενικὴν ἰκανότητα τοῦ πνεύματος πρὸς μάθησιν, συμφωνῶν πρὸς τὸν ὡς ἄνω περὶ εὐμαθείας τοῦ πνεύματος ὀρισμὸν, ἄλλος δὲ ψυχολόγος, ὁ Γερμανὸς Stern, πρὸς τὸν τῆς ἀγγινοίας ὀρισμὸν τῆς εὐφυίας συμφωνῶν θεωρεῖ ταύτην ὡς γενικὴν ἰκανότητα τοῦ πνεύματος πρὸς συνειδητὴν προσαρμογὴν εἰς νέας καταστάσεις καὶ νέους ὄρους.

6. Νόησις καὶ γλώσσα. Εἶδομεν ὅτι, διὰ τὴν ὑπάρξιν νόησις, ἀπαραίτητος εἶναι ὁ σχηματισμὸς ἐννοιῶν, κρίσεων καὶ συλλογισμῶν, διὰ τῶν ὁποίων κυρίως φθάνομεν εἰς τὴν γνῶσιν τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀληθείας γενικώτερον. Ἄλλ' ἡ γνῶσις αὕτη δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μεταδοθῆ εἰς τοὺς ἄλλους, ὥστε νὰ ὑπάρξῃ συνεννόησις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἂν δὲν ἐξεφράζετο διὰ συμβόλων εἰς πάντας νοητῶν, δηλ. διὰ τῆς γλώσσης.

Γλώσσα ἄρα καὶ νόησις συνδέονται ἀναποσπᾶστως μεταξὺ τῶν. Αἱ λέξεις εἶναι ἡ ἔκφρασις τῶν ἐννοιῶν, τῶν παραστάσεων, διὰ τῶν ὁποίων ἐκφέρονται αἱ κρίσεις· δι' αὐτῶν διατυποῦται ὁ συλλογισμὸς, περαιτέρω δὲ ἡ ἀφηρημένη σκέψις. Οὕτω μεταδίδεται καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ὁ πνευματικὸς θησαυρὸς τῶν προηγουμένων γενεῶν καὶ προάγεται ὁ πολιτισμὸς διὰ τῆς συμβολῆς ὅλων τῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι ἔζησαν καὶ ζῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὴν στενὴν σχέσιν νόησεως καὶ γλώσσης βλέπει τις συγκρίνων τὸν λεκτικὸν πλοῦτον τῶν ἀπαιδευτῶν ἢ κατωτέρως εὐφυίας ἀνθρώπων πρὸς τὸν τῶν εὐφυῶν καὶ μεγάλης μορφώσεως ἀτόμων. Ἡ γλώσσα τῶν πρώτων περιορίζεται εἰς ἐλαχίστας ἑκατοντάδας λέξεων δηλωτικῶν τῶν στοιχειωδῶν αὐτῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν κοινῆς χρήσεως ἀντικειμένων. Ἡ γλώσσα τοῦναντίον τῶν προηγμένων ἀνθρώπων εἶναι πλουσιωτάτη καὶ

εις λέξεις και εις πλοκήν ἀριθμοῦσα χιλιάδας λέξεων και ἔχουσα σύνταξιν ποικίλην και ἀνάλογον πρὸς τὴν διανοητικὴν αὐτῶν κατάστασιν.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ἐν τούτοις ὅτι και νόησις και γλῶσσα εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένα και ὅτι τὸ παιδίον τότε ἀρχίζει νὰ νοῆ, ὅταν ἀρχίξῃ νὰ σχηματίζῃ φράσεις, ὑπάρχουν περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας νοεῖ τις χωρὶς νὰ ἐκφράζεται διὰ λέξεων και ὁμιλεῖ χωρὶς νὰ σκέπτεται.

7. Ἀτομικαὶ διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν νόησιν. Πάντες οἱ ἄνθρωποι διχνοοῦνται, ἀλλ' ὅποια ἡ διαφορὰ μεταξύ ἑνὸς μεγαλοφυοῦς και ἑνὸς κοινῆς εὐφυΐας ἀνθρώπου! Μολονότι ἀμφοτέρων τὸ πνεῦμα ἀκολουθεῖ τὴν αὐτὴν πορείαν κατὰ τὴν διανόησιν, εις ἐκάστην βαθμίδα παρουσιάζονται ἐν τούτοις πλεῖστα μεταξύ των διαφοραί. Ἐνῶ π. χ. ἀμφοτέροι ἐργάζονται διὰ τὴν λύσιν τοῦ αὐτοῦ προβλήματος, εις μὲν τὸν μεγαλοφυᾶ λόγῳ τῆς πλουσίας του πείρας και τῶν ποικίλων συσχετίσεων τοῦ νέου προβλήματός του πρὸς ἄλλα παλαιὰ ἐπέρχονται πλεῖστα ὅσα ἰδέαι και λύσεις και πρᾶγμα τὸ ὅποῖον ἐλάχιστα ἢ οὐδόλως συμβαίνει εις τὸν κοινῆς εὐφυΐας ἀνθρώπον Ἄλλὰ και ἂν τοῦτο συμβαίη ἐνίοτε, αἱ ἰδέαι και λύσεις ἐρχονται πολὺ ταχύτερον εις τὸν νοῦν τοῦ μεγαλοφυοῦς, πολὺ δὲ ταχύτερον ἐπίσης ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν κοινῆς εὐφυΐας ἀνθρώπον κρίνει ὁ μεγαλοφυῆς και ἐκλέγει ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐπερχομένων εις αὐτὸν λύσεων και ἰδεῶν τὰς μᾶλλον καταλλήλους διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς στιγμῆς.

Ἐξ ἄλλου ἡ μεταξύ των διαφορὰ ἐγκεῖται και εις τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ μεγαλοφυῆς ἢ ὁ ἀνωτέρας εὐφυΐας ἀνθρώπος σχηματίζει σαφεῖς και ἀκριβεῖς γνώσεις τῶν πραγμάτων, διότι οὐδὲν μανθάνει ἐπιπολαιῶς ἢ μηχανικῶς, ὡς πολλάκις συμβαίνει τοῦτο εις τὰ μετρίας εὐφυΐας ἄτομα, ἀλλὰ μελετᾷ κριτικῶς ἐμβαθύνων εις τὰς σχέσεις τῶν πραγμάτων και γεγονότων, ἐπίσης δὲ και καταβάλλει ἐπιμονὴν και προσοχὴν κατὰ τὴν μάθησιν μεγαλυτέραν ἢ ὁ μετρίας εὐφυΐας.

8. Διαφοραὶ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ὡς πρὸς τὴν εὐφυΐαν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐρχόμενος εις τὸν κόσμον φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὀρισμένα χαρακτηριστικὰ σωματικὰ και ψυχικὰ, τὰ ὅποια κληρονομεῖ ὄχι μόνον ἐκ τῶν γονέων του — ἐξ αὐτῶν βεβαίως λαμβάνει τὸ μεγαλύτερον μέρος — ἀλλὰ και ἐκ τῶν πάππων και προπάππων του. Φύσει ἄρα, ἐκ κληρονομικότητος, εἶναι

έκαστος διάφορος τῶν συνανθρώπων του καὶ ὡς πρὸς ἄλλα χαρακτηριστικά, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν εὐφυΐαν.

Ἐξ ἄλλου παράγοντες περιβάλλοντος, ὡς αἱ κακαὶ οἰκονομικαί, οἰκογενειακαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνθήκαι, δύνανται πολλάκις κακῶς νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τὴν πνευματικὴν κατάστασιν ἀτόμων τινῶν, ὡς ἐπίσης πολὺ περισσότερον ἀσθένεια τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ἄλλα ἀτυχήματα ἐπιφέροντα βλάβας εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ δυνάμενα νὰ ἐπιβραδύνωσιν ἢ σταματήσωσιν ὀλοσχερῶς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν.

Ἄλλὰ ἀν ταῦτα οὕτως ἔχωσιν, αἱ δ' ἄνθρωποι φύσει ἢ καὶ δι' ἄλλους λόγους διαφέρουσιν ὡς πρὸς τὴν εὐφυΐαν, ποία ἢ ἀνάγκη τῆς γνώσεως τῶν διαφορῶν τούτων ;

Οἱ λόγοι εἶναι πολλοί, κυρίως ὅμως καὶ πρωτίστως αὐτὸ τὸ ἄτομον.

Ἄν π.χ. οἱ γονεῖς πλὴν ἄλλων εἶχον πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τῶν τέκνων των, οἱ διδάσκαλοι τῆς τῶν μαθητῶν καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ἑαυτοῦ των, θὰ ἦτο πολὺ εὐκολώτερον νὰ λαμβάνη ἕκαστος τὴν ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὸν παιδείαν, νὰ κατευθύνεται δ' ἀργότερον καὶ νὰ ἐκλέγῃ τὸ κατάλληλον ἐπάγγελμα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἀπέβαινε πρὸς ὄφελος καὶ ἐπιτυχίαν ὄχι μόνοῦν τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

9. Ἐλεγχος τῆς εὐφυΐας. Τὰ τέσπ καὶ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ των. Τὸ διαφέρειν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς γνώσιν τῶν ὁμοίων του ἔχει τὴν ἀρχὴν του, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀρχίζει ἡ κοινωνικὴ ζωὴ καὶ ὁ πολιτισμός. Κατὰ διαφοροὺς ἐποχὰς δηλ. οἱ ἄνθρωποι εἰς διάφορα μέσα κατέφυγον πρὸς γνώσιν ἢ μᾶλλον μάντευσιν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἀστρονομίαν, τὴν χειρομαντείαν, τὴν γραφολογίαν, τὴν ἐξέτασιν τῆς φυσιογνωμίας ἢ τοῦ σχήματος τοῦ κρανίου κλπ.

Πόσον ὅμως πολὺ ἀπατάμεθα εἰς τὴν οὕτως ἐπιχειρουμένην διάγνωσιν, καταφαίνεται ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων, εἰς ἃς ζητεῖται ἐκ παρατηρήσεως τῆς φυσιογνωμίας ἐκάστου ἀτόμου νὰ διαγνωσθῇ ἡ εὐφυΐα του. Ἡ πλάνη καταφαίνεται ἐκ παραβολῆς τῆς προσωπικῆς κρίσεως τοῦ παρατηρητοῦ πρὸς τὸν ὑπὸ τὰς εἰκόνας ἀναγραφόμενον βαθμὸν εὐφυΐας ἐκάστου ἀτόμου.

Ὁ πρῶτος, ὅστις ἐν παντὶ σχεδὸν εἰσηγητῆς ἐγένετο τῆς ἐρεῦνης οὐ μόνον τῆς εὐφυΐας, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν

A

A

B

B

Γ

Γ

Δ

Δ

E

E

Z

Z

Τις ή εύφυτα τῶν παιδιῶν τούτων; Η' λυστ κλαυί

Βαθμὸς εὐφυίας τῶν εἰκονιζομένων ἑξ ἀτόμων :

A = 128, B = 111, Γ = 99, Δ = 171, E = 71, Z = 26.

καὶ τῆς εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ἐπιδόσεως, εἶναι ὁ Πλάτων. Οὗτος ἐν τῇ Πολιτείᾳ του ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ καταστάσεως τῶν φυλάκων καὶ ἀρχόντων λέγει· «τηρητέον δὴ εὐθὺς ἐκ παίδων προθεμένους ἔργα, ἐν οἷς ἂν τις τὸ τοιοῦτον μάλιστα ἐπιλανθάνοιτο καὶ ἐξαπατῶτο καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μὴ ἀποκριτέον». Ἡ ἐπιστημονικὴ ὅμως μέτρησις, καίπερ τὴν ἀρχὴν ἔχουσα ἐξ Ἑλλάδος, εἶναι ἐπίτευγμα τῶν νεωτέρων κυρίως χρόνων.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος πλεῖστοι ψυχολόγοι ἐπεχείρησαν τὴν μέτρησιν τῆς εὐφυΐας. Ἐκεῖνος ὅμως, ὅστις ἐπέτυχε τοῦτο, ἦτο ὁ Γάλλος ψυχολόγος Alfred Binet. Οὗτος τῇ συνεργασίᾳ τοῦ ἐπίσης Γάλλου ἱατροῦ Th. Simon παρουσίασε τὴν πρώτην ἐπιστημονικὴν κλίμακα μετρήσεως τῆς εὐφυΐας. Εἰς τοῦτο προέβη κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑπιπουργείου Προνοίας τῆς Γαλλίας, ἵνα ἐξεύρη μέτρον διαλογῆς καὶ συγκεντρώσεως πρὸς εἰδικὴν διδασκαλίαν τῶν πνευματικῶς ὑστερούντων μαθητῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων τῶν Παρισίων.

Τὴν κλίμακα αὐτὴν ἐδημοσίευσεν διὰ πρώτην φοράν τῷ 1905. Ἐπηκολούθησε δὲ δευτέρα ἔκδοσις (1908) καὶ τρίτη τελειότερα (1911).

Ὡς ἦτο ἐπόμενον ἡ ἐπινόησις μεθόδου μετρήσεως τῆς εὐφυΐας ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἐπιστήμονας ὅλου τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι καὶ ἐπεχείρησαν μεταφράσιν καὶ προσαρμογὴν τῆς κλίμακος Binet εἰς τὰς χώρας των.

Ἐξ αὐτῶν ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος περισσότερο ἐπέτυχε εἰς τὴν προσαρμογὴν καὶ στάθμισιν τῆς ὡς ἄνω κλίμακος διὰ τὴν χώραν του, ἦτο ὁ L. Terman, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Stanford τῆς Ἀμερικῆς.

Τὴν κλίμακα αὐτὴν τοῦ Terman ὡς πλουσιωτέραν καὶ ἐπιτυχεστέραν προσήρμοσεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν περιβάλλον τὸ 1927 τὸ πρῶτον ὁ Γ. Σακελλαρίου. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἡ κλίμαξ αὕτη παρουσίασεν ἐλαττώματα περὶ τὰ ἄκρα ἰδιαίτερος, ὁ Terman τῇ συνεργασίᾳ τῆς δίδος Merrill καθήρτισεν νέαν κλίμακα, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐβελτιώθη καὶ ἡ πρώτη ἑλληνικὴ κλίμαξ τὸ 1952 σταθμηθεῖσα ἐπὶ 1000 περίπου ἀτόμων διαφόρου ἡλικίας.

ΚΛΙΜΑΞ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΥΦΥΪΑΣ

Α. Ι. Terman — Γ. Σακελλαρίου (β' έκδοσις)

- Τὸ ἄτομον καλεῖται εἰς τὴν βαθμίδα
 τοῦ 2ου ἔτους· νὰ κατασκευάσῃ πύργον χρησιμοποιοῦν 12 ξυλίνους κύβους·
 τοῦ 2ου ἔτους καὶ 6 μῆνῶν· νὰ ἀναγνωρίσῃ 3 ἐκ τῶν εἰς τὸν χάρτην εἰ-
 κονιζομένων ἀντικειμένων· (χάρτης φέρων ποτήριον, ὑπόδημα, μαχαίριδιον,
 αὐτοκίνητον κλπ.)·
 τοῦ 3ου ἔτους· νὰ διαπεράσῃ 4 τοῦλάχιστον χάνδρας εἰς χρόνον 2 λεπτῶν διὰ
 κορδονίου·
 τοῦ 3ου ἔτους καὶ 6 μῆνῶν· νὰ ἀριθμῆσθαι στοιχεῖα εἰκόνας· (καλεῖται νὰ
 ὀνομάσῃ τί βλέπει εἰς μίαν εἰκόνα. Ἐπιτυχία 2 τοῦλάχιστον στοιχεῖα)·
 τοῦ 4ου ἔτους· νὰ ἐπαναλάβῃ ἄνευ σφάλματος 2 τοῦλάχιστον προτάσεις· (λ.χ.
 τὸ ὄρολόγι μου ἔχει 2 δείκτας·
 τοῦ 4ου ἔτους καὶ 6 μῆνῶν· νὰ κάμῃ αἰσθητικὴν σύγκρισιν εἰς 3 ζεύγη
 εἰκόνων· (λ.χ. ποία ἀπὸ τῆς 2 ζωγραφίης εἶναι ὠραιότερα)·
 τοῦ 5ου ἔτους· νὰ ἀντιγράψῃ τετράγωνον τυπωμένον εἰς φύλλον χάρτου·
 τοῦ 6ου ἔτους· νὰ ἀνακαλύψῃ τὰς ἐλλείψεις διαφόρων εἰκόνων· (λ.χ. εἰκόνας
 ἐνὸς ἀνθρώπου μονόχειρος κλπ.)·
 τοῦ 7ου ἔτους· νὰ ὀνομάσῃ ἄνευ λάθους χρώματα περιεχόμενα εἰς πίνακα· (λ.χ.
 ἐρυθρόν, κίτρινον, κυανοῦν, πράσινον κλπ.)·
 τοῦ 8ου ἔτους· νὰ εὔρῃ τὰ ἀντίθετα λέξεων· (λ.χ. μέγας, ἄσπρος, μαλακός, κλπ.)·
 τοῦ 9ου ἔτους· νὰ ἀνασυντάξῃ προτάσεις ἐχούσας τὰς λέξεις των ἐν ἀτάξει·
 (λ.χ. παιδί τὸ παίζει κῆπο τὸν εἰς)·
 τοῦ 10ου ἔτους· νὰ εὔρῃ τὰς ὁμοιότητας μεταξὺ 2 πραγμάτων· (λ.χ. καρέκλα
 καὶ κρεβάτι, μῆλο καὶ βόδι κλπ.)·
 τοῦ 11ου ἔτους· νὰ εὔρῃ παραδοξολογίας εἰς προτάσεις· (λ.χ. ὁ δικαστὴς εἶπε,
 εἰς τὸν φυλακισμένον· Σὲ λίγο θὰ κρεμασθῆς καὶ πιστεύω νὰ βάλῃς πιά γινῶσι)·
 τοῦ 12ου ἔτους· νὰ εὔρῃ τὴν σημασίαν διαφόρων ἀφηρημένων λέξεων· (ὡς λ.χ.
 φιλάνθρωπία, ὑπεράσπισις, σταθερός, θάρρος κλπ.)·
 τοῦ 13ου ἔτους· νὰ εὔρῃ τὰς ἐλλείψεις εἰς διήγημά τι·
 τοῦ 14ου ἔτους· νὰ εὔρῃ τὸν προσανατολισμόν, τὸν ὅποιον λαμβάνει εὐρισκόμενον
 εἰς διαφόρους θέσεις· (λ.χ. ποίαν διεύθυνσιν θὰ πάρῃ, ὥστε τὸ ἀριστερὸ χεῖρ
 νὰ εἶναι κατὰ τὴν ἀνατολήν. Τὸ ἄτομον ὀνομάζει τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος Ν.)
 τοῦ ἐνηλίκου μέσης ἀναπτύξεως· νὰ ἐκμάθῃ κρυπτογραφικὸν κώδικα
 καὶ νὰ γράψῃ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ὠρισμένας λέξεις καὶ φράσεις· (νίκη, δόξαν
 χαῖρε ἐλευθερία)·
 τοῦ ἐνηλίκου ἀνωτέρας ἀναπτύξεως I· νὰ εὔρῃ τὰς σχέσεις με-
 ταξὺ ἀντιθέτων (λ.χ. χειμῶν — θέρος, εὐτυχῆς — λυπημένος)·
 τοῦ ἐνηλίκου ἀνωτέρας ἀναπτύξεως II· νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἔννοιαν
 δύσχερον ἀναγνωστικοῦ τεμαχίου· (ἐπιτυχία, ἀν γίνῃ ἡ ἀπόδοσις 6 τοῦλά-
 χιστον ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ τεμαχίου κλπ.)·
 τοῦ ἐνηλίκου ἀνωτέρας ἀναπτύξεως III· νὰ ἐπαναλάβῃ σειρὰν ἐν-

νέα μονοψηφίων αριθμῶν. Νὰ λύση πρόβλημα προσανατολισμοῦ κατὰ χώρον κλπ.

Ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς κλίμακος ταύτης ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ ἀτόμων κατὰ τύχην ληφθέντων εὐρέθη ὅτι:

α) ἄτομα τῆς αὐτῆς ἡλικίας λύουσιν ἄλλα μὲν περισσότερα, ἄλλα δὲ ὀλιγώτερα κριτήρια τῆς κλίμακος, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἄτομά τινα γεννῶνται μὲ κατωτέραν εὐφυάν, ἄλλα μὲ κοινήν καὶ ἄλλα μὲ ἀνωτέραν.

β) ἡ εὐφυία ἀναπτύσσεται βαθμηδὸν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τῆς πνευματικῆς του ὀριμότητος, ἀφ' ἧς παραμένει στάσιμος μέχρι τοῦ γήρατος, βαίνουσα ἔκτοτε βαθμηδὸν ἐλαττωμένη,

γ) κατὰ τὰ πρῶτα πέντε ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου παρατηρεῖται ταχύτερα ἀνάπτυξις τῆς εὐφυίας καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος· κατὰ τὰ ἐπόμενα πέντε ἔτη παρατηρεῖται ὡσαύτως βαθμιαία καὶ σταθερὰ βελτίωσις, ἐνῶ κατὰ τὴν τρίτην πενταετίαν ἡ εὐφυία αὐξάνεται μὲ βραδύτερον ῥυθμὸν.

Ἐκ τῶν γενομένων ἐρευνῶν εὐρέθη ὅτι ἡ εὐφυία βαίνει κατὰ μέσον ὄρον αὐξανομένη μέχρι τοῦ 14ου — 16ου ἔτους, κατ' ἄλλους μέχρι τοῦ 12ου ἢ 13ου, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἡ εὐφυία παύει ἀναπτυσσομένη μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἀλλ' ὅτι παύει νὰ αὐξάνῃ ὁμοιομόρφως, ὥστε νὰ εἶναι μετρητὴ, διασπειρομένη κατὰ ποικίλας κατευθύνσεις καὶ πλουτιζομένη διὰ τῆς πείρας.

Β α θ μ ο λ ο γ ί α ε ὑ φ υ τ α ς. Σνηθηέστατα ὡς μέτρον βαθμολογίας τῆς εὐφυίας λαμβάνεται ἡ πνευματικὴ ἡλικία (Π. Η.). Αὕτη δὲ καθορίζεται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κριτηρίων τῆς κλίμακος, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιτυχῶς ἀπήντησε τὸ ἐξετασθὲν ἄτομον.

Τὰ κριτήρια ταῦτα ἀναλόγως τῆς βαθμίδος, τὴν ὁποίαν κατέχουσιν εἰς τὴν κλίμακα, ἔχουσι καὶ διάφορον ἀξίαν, ἥτις ἐξικνεῖται ἀπὸ 2—6 μηνῶν. Ἡ Π. Η. ἐπομένως ἐνὸς ἀτόμου εὐρίσκεται ἐκ τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀριθμῶν τούτων.

Διὰ τῆς Π. Η. ὁμοῦ δὲν γνωρίζομεν ἂν τὸ ἄτομον εἶναι εὐφυές, μεγαλοφυές, ἀνωτέρας εὐφυίας ἢ κατωτέρας. Τοῦτο κατορθοῦμεν, ἂν διαιρέσωμεν τὴν Π. Η. διὰ τῆς χρονολογικῆς ἡλικίας (Χ. Η.), τρεπομένης καὶ αὐτῆς εἰς μῆνας. Οὕτως ἂν ἄτομον τι ἔχῃ Π. Η. 148 μηνῶν καὶ Χ. Η. 148, τότε ὁ βαθμὸς τῆς εὐφυίας του (Β. Ε.) θὰ εἶναι $\frac{148}{148} = 1$ ἢ ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον 100 ἑκατοστὰ ἢ 100.

Τὰ ἄτομα τὰ ἔχοντα Β. Ε. 100 εἶναι κανονικῆς εὐφυίας. Τὰ ἔχοντα ἀνώτερον ἢ κατώτερον τοῦ 100 εἶναι ἀναλόγως ἀνωτέρας ἢ κατωτέρας εὐφυίας, κατατάσσονται δὲ εἰς διαφόρους βαθμίδας ὡς ἀκολούθως·

Ἄτομα ἔχοντα Β. Ε. 140 καὶ ἄνω καθωρίσθησαν ὡς τείνοντα πρὸς τὴν μεγαλοφυάν,

τὰ ἔχοντα Β. Ε. 120 — 130 ὡς λίαν ἀνωτέρας εὐφυίας,

» » » 110 — 119 ὡς ἀνωτέρας εὐφυίας,

» » » 90 — 109 ὡς εὐφυῆ,

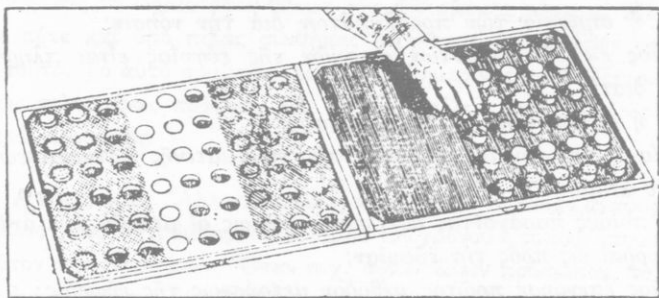
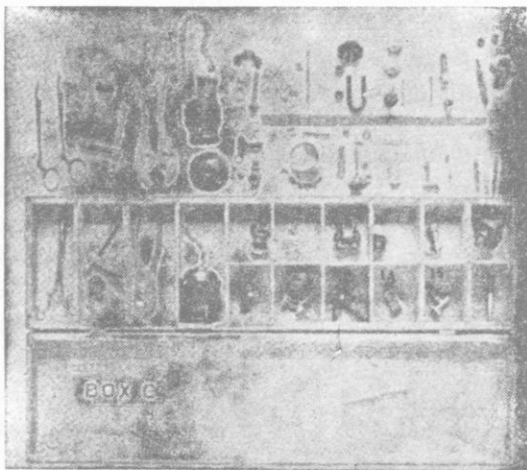
» » » 80 — 99 ὡς κατωτέρας εὐφυίας,

» » » 70 — 79 ὡς ἀνώμαλα, κυμαινόμενα μεταξύ

τῶν κατωτέρας εὐφυίας καὶ μωρῶν,

» » » 69 καὶ κάτω καθωρίσθησαν ὡς καθαρῶς ἀφυῆ, διακρινόμενα

εἰς μωρὰ (Β. Ε. 50 — 69), βλάκας (Β. Ε. 25 — 49), καὶ ἡλίθια (Β. Ε. 0 — 24).

Μηχανικά τέρστ ειδικών ικανοτήτων.

10. Όμαδικά και πρακτικά τέρστ εύφυίας. Πλήν τών άτομικών κλιμάκων εύφυίας, ώς ή άνωτέρω διαγραφείσα, χρησιμοποιουμέν και όμαδικά κριτήρια, όταν είναι ανάγκη εις ελάχιστον χρονικόν διάστημα να λάβωμεν γνώσιν τής εύφυίας μεγάλης ομάδος ατόμων, ώς στρατιωτών, έργατών, μαθητών, ύποψηφίων άνωτέρων σχολών κλπ.

Υπάρχουν διαφόρων ειδών όμαδικά τέρστ εύφυίας, τών όποιων τó περιεχόμενον ποικίλλει αναλόγως τής σχολικής παιδεύσεως τής ομάδος δια τήν όποιαν κατηρτίσθησαν.

11. Κριτήρια επίδόσεως και ειδικών ικανοτήτων. Πλήν τών άτομικών και όμαδικών τέρστ εύφυίας υπάρχουν και άλλα κριτήρια μετρούντα τήν επίδοσιν τών ατόμων, π.χ. μαθητών εις τά μαθήματά των, έργατών εις τήν άσκουμένην ύπ' αυτών τέχνην ή άλλην έργασίαν, ώς επίσης και άλλα κριτήρια και όργανα μετρούντα ειδικάς ικανότητας απαιτούμενας λ.χ. δια τήν άσκησιν ένός επαγγέλματος, ώς ή μηχανική ιδιοφυία, ή κινητική εύχέρεια, ή δεξιοτεχνία κ.ά.

Α Σ Κ Η Σ Ε Ι Σ

1. Τί είναι νόησις και τίς ή σχέσις αυτής προς τήν αντίληψιν και τόν συνειρμόν τών παραστάσεων;
2. Τί είναι έννοια, τί κρίσις, τί συλλογισμός;
3. Τίς ή σημασία τών προβλημάτων δια τήν νόησιν;
4. Ποίος εκ τών δοθέντων όρισμόν τής εύφυίας είναι πληρέστερος και διατί;
5. Τίς ή σχέσις νοήσεως και γλώσσης;
6. Ποία ή ανάγκη τής γνώσεως τής πνευματικής καταστάσεως έκαστου ατόμου και διατί;
7. Εις ποίους παράγοντας όφείλονται κυρίως αί μεταξόν τών ανθρώπων διαφοραί ώς προς τήν εύφυίαν;
8. Ποίος έπενόησε πρώτος μέθοδον μετρήσεως τής εύφυίας;
9. Ποία τά είδη τών τέρστ;
10. Τί είδους τέρστ χρησιμοποιουίνται κυρίως εις τόν στρατόν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΜΝΗΜΗ

1. **Ἔννοια τῆς μνήμης.** Ἐξητάσαμεν προηγουμένως τί εἶναι παράστασις, ποῖα τὰ εἶδη αὐτῆς καὶ ποῖοι οἱ νόμοι, διὰ τῶν ὁποίων αἱ παραστάσεις συνείρονται καὶ ἀναπλάττονται.

Εἶδομεν ἐπίσης ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν εἰς μικρότερον ἢ μεγαλύτερον βαθμὸν τὴν ἔμφυτον ψυχικὴν ἰκανότητα τῆς ἀναπλάσεως τῶν παραστάσεων, αἵτινες συνείρονται ἐνσυνειδήτως ἢ ἀσυνειδήτως τῇ συμμετοχῇ ἢ μὴ τῆς βουλήσεως καὶ τῆς προσοχῆς.

Τὴν ἰκανότητα αὐτὴν τῆς ψυχῆς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ διατηρῇ παρῳχημένα παραστάσεις καὶ γεγονότα καὶ νὰ ἀναπλάττῃ αὐτά, καλοῦμεν μνήμην.

Χωρεῖ δὲ ἡ λειτουργία τῆς μνήμης κατὰ δύο τρόπους. Εἶναι δηλ. δυνατὸν νὰ ἀναπλάττῃ τις προηγουμένας ἐντυπώσεις χωρὶς ν' ἀναφερεταὶ διόλου εἰς τὸ παρελθὸν ἢ νὰ ἀναλογίζεται ποῦ καὶ πότε εἶχε διὰ πρώτην φοράν τὴν ἐντύπωσιν αὐτήν. Οὕτω π.χ. ὅταν κατὰ τὴν ἔνοιξιν ἀντικρύξῃ τις τὸ ὠραιότατον θέαμα τῆς ἀθισμένης φύσεως, δὲν ἀναλογίζεται πότε καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀπῆλαυσε διὰ πρώτην φοράν τὸ θέαμα τοῦτο. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὰς καθημερινὰς καθ' ἕξιν καὶ ἀσυνειδήτως τελουμένας πράξεις, τὰς ὁποίας ἐτέλει ἄλλοτε ἐν ἐπιγνώσει καὶ μετὰ προσοχῆς.

2. **Ἀνάμνησις.** Ἄλλοτε πάλιν ἡ ἀνάπλασις γίνεται ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ παρελθὸν, τουτέστι διὰ προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου ἢ τόπου, ὅπου εἶχομεν τὸ πρῶτον τὴν ἐντύπωσιν. Ὅταν π.χ. συναντῶμεν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐγνωρίσαμεν, καταβάλλομεν προσπάθειαν νὰ τοποθετήσωμεν αὐτὸ εἰς τὸ παρελθὸν τοπικῶς καὶ χρονικῶς ἀναλογιζόμενοι ποῦ, πότε καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ἐγνωρίσαμεν αὐτό. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀναπλάσεως παραστάσεων προσώπων, ἀντικειμένων ἢ γεγονότων καλεῖται ἀνάμνησις. Εἶναι δηλ. ἡ ἀνάμνησις ἀναγνώρισις γεγονότων τοῦ βίου ἢ παραστάσεων προσώπων κλπ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν χρόνον, τὸν ὅπου καὶ τὸν ὅπου καὶ συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸ πρῶτον ἐλάβομεν πείραν αὐτῶν.

3. Μνημονικαί λειτουργίαι. Ἄλλὰ, διὰ τὸ ἔχωμεν μνήμην ἢ ἀνάμνησιν ἐνὸς προσώπου ἢ γεγονότος, σημαίνει ὅτι α) ἐγνωρίσαμεν αὐτὸ κάποτε, β) συνεκρατήσαμεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν παράστασιν αὐτοῦ ἐν ἡμῖν, γ) δοθείσης εὐκαιρίας ἀνακαλοῦμεν αὐτὸ εἰς τὴν μνήμην μας, δ) ἀναγνωρίζομεν ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ πρόσωπον ἢ τὸ γεγονός, τοῦ ὁποῦ ἐλάβομεν γνῶσιν καὶ ὄχι ἄλλο.

Εἰς τὴν μνήμην ἐπομένως διακρίνομεν τέσσαρας ἐπὶ μέρους μνημονικὰς λειτουργίας: τὴν ἐντύπωσιν, τὴν διατήρησιν, τὴν ἀνάπλασιν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν. Κατὰ ταῦτα ἡ μνήμη δύναται ἀκριβέστερον νὰ ὀρισθῇ ὡς γενικὴ ἰκανότης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐντύπωσιν, διατήρησιν, ἀνάπλασιν καὶ ἀναγνώρισιν προγενεστέρων περιεχομένων τοῦ πνεύματος (αἰσθημάτων, παραστάσεων καὶ τῶν μετ' αὐτῶν συνδεομένων διαθέσεων).

Ἡ διάκρισις αὕτη φαίνεται σαφῶς εἰς παθολογικάς τινὰς καταστάσεις τῆς μνήμης, καθ' ἃς εἶναι δυνατὸν μία τῶν λειτουργιῶν τούτων νὰ εἶναι ἐλλειπῆς ἢ παντελῶς νὰ ἐλλείπῃ, αἱ δὲ ἄλλαι νὰ λειτουργῶσι κανονικῶς ὡς περαιτέρω ἐκτίθεται.

4. Ἰδιότητες τῆς μνήμης. Διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῆς μνήμης ἀπαιτεῖται νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος

α) σχετικὴν εὐχέρειαν ὡς πρὸς τὴν πρόσληψιν τῶν παραστάσεων καὶ τὴν διατήρησιν αὐτῶν,

β) ἰκανότητα νὰ διατηρῇ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας παραστάσεις, νὰ ἔχη τούτέστιν εὐρύτητα ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν διατηρουμένων στοιχείων,

γ) ἰκανότητα νὰ διατηρῇ τὰς παραστάσεις ταύτας ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον χρόνον, νὰ ἔχη τούτέστιν διάρκειαν μνήμης,

δ) ἰκανότητα νὰ ἀναπαράγῃ με ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλυτέραν ἀκριβειαν τὰς ὑπαρχούσας ἐν αὐτῷ παραστάσεις, νὰ ἔχη τούτέστιν πιστιν μνήμης,

ε) ἰκανότητα νὰ ἀναπλάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τὰς κηθείσας παραστάσεις ἐκλέγων τὰς καταλλήλους καὶ μᾶλλον ἀπαραίτητους πρὸς ἐξυπηρέτησιν σκοποῦ τινος, νὰ ἔχη τούτέστιν ἐτοιμότητα.

Ἡ εὐχέρεια, ἡ εὐρύτης, ἡ διάρκεια, ἡ πίστις ἢ ἀκρίβεια, καὶ ἡ ἐτοιμότης εἶναι ἰδιότητες τῆς μνήμης.

Δύνασθε να αναγνωρίσετε τίς ό εικονιζόμενος τρεῖς φορές;

Πάντες οί άνθρωποι πλήν παθολογικῶν τινων περιπτώσεων ἔχουσιν εἰς μεγαλύτερον ἢ μικρότερον βαθμὸν τὰς ιδιότητας ταύτας. Εἰς τοῦτο συντελοῦσι καὶ οἱ κατωτέρω παράγοντες:

α) σωματικὴ ὑγεία· ὅσον ἀκμαιότερος εἶναι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, τόσο εὐχερέστερον οὗτος προσλαμβάνει παραστάσεις καὶ διατηρεῖ αὐτὰς ἐπὶ περισσότερον χρόνον.

β) εὐφυΐα· εὐνόητον εἶναι ὅτι ὁ εὐφυῆς ἔχει τὰς ιδιότητας τῆς μνήμης εἰς μεγαλύτερον βαθμὸν ἢ ἄλλα ἄτομα κατωτέρας εὐφυΐας, ὡς πρῶτος ὁ Πλάτων παρετήρησεν εἰπὼν ὅτι «ὀξεῖς καὶ ἀγγίνοι καὶ μνήμονες ὡς τὰ πολλά εἰσι», καίτοι ἐξ ἐρευνῶν ἀπεδείχθη ὅτι δὲν συμβαίνει πάντοτε τοῦτο,

γ) πολλαπλῆ σύνδεσις τῶν παραστάσεων· γνωστὸν εἶναι ὅτι πολὺ δυσκολώτερον ἐνθυμεῖται τις ἀσήμους συλλαβάς (λ.χ. γαδ, νηρ, λογ κλπ.) ἢ μεμονωμένας λέξεις, εὐχερέστερον δὲ κείμενον ἱστορικὸν ἢ ποίημα, διότι εἰς αὐτὰ αἱ παραστάσεις συνδέονται πολλαχῶς, διὰ τῆς ἀλληλουχίας τῶν γεγονότων ἢ σκηνῶν, τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τῆς ὁμοιοκαταληξίας (εἰς τὸ ποίημα), τῆς κυρίας ιδέας ἢ ὅποια διέπει αὐτὰ κ.ο.κ.,

δ) κατανόησις· εἶναι ἐκ πείρας γνωστὸν, εἰς τοὺς μαθητὰς ἰδιαίτερος, ὅτι εὐκολώτερον ἐνθυμοῦνται μάθημα, τὸ ὁποῖον κατενόησαν, διότι καὶ βαθύτερον τοῦτο ἐγχράσσεται εἰς τὴν μνήμην των καὶ περισσότερον χρόνον διατηρεῖται, ἀκριβέστερον δὲ ἀναπαράγεται, ἢ ἄλλο τοῦ ὁποίου· πολλὰ σημεῖα ἔμειναν κατὰ τὴν διδασκαλίαν ἢ τὴν μελέτην των σκοτεινά,

ε) προσοχή, διαφέρον καὶ ψυχικὴ διάθεσις· εὐνοοῦσι τὰ μάλιστα τὴν μνήμην, διότι παρέχουσιν εἰς τὸ ἄτομον διαύγειαν πνευματικὴν καὶ βοηθοῦσιν εἰς τὴν κατανόησιν, ἐπομένως δὲ καὶ εἰς τὴν εὐχερεστέραν ἐντύπωσιν, μακροτέραν διατήρησιν, εὐκολωτέραν καὶ ἀκριβεστέραν ἀναπαραγωγὴν τῶν παραστάσεων.

5. Μέθοδοι ἀπομνημονεύσεως. Εἰς τὴν καλὴν μνήμην συντελοῦσιν ὄχι μόνον οἱ ἀνωτέρω παράγοντες, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος, τὸν ὁποῖον ἕκαστος χρησιμοποιεῖ πρὸς ἀπομνημόνευσιν

Ἐπάρχουν ἄτομα, τὰ ὁποῖα μηχανικῶς καὶ χωρὶς νὰ κατανοῶσιν τὰ ἀκουόμενα ἢ ἀναγινωσκόμενα προσπαθοῦσι ν' ἀπομνημονεύσωσιν αὐτὰ κατὰ λέξιν διὰ πολλῶν ἐπαναλήψεων συνδέοντα ταῦτα μόνον ἐξω-

τερικῶς. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἀπομνημονεύσεως εἶναι μηχανικὸς, ἡ δὲ μνήμη αὕτη εἶναι μηχανικὴ. Ἡ μηχανικὴ μνήμη, καίτοι ἔχει ἀξίαν κατὰ τὴν μικρὰν ἰδίαν ἡλικίαν, δὲν εἶναι πάντοτε δεῖγμα πνευματικῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Τελειότερος εἶναι ὁ κριτικὸς τρόπος ἀπομνημονεύσεως, κριτικὴ δὲ μνήμη, εἶναι ἐκεῖνη διὰ τῆς ὁποίας προσλαμβάνοιμεν, συγκρατοῦμεν καὶ ἀναπλάσσομεν παραστάσεις ἀποβλέποντες εἰς τὸν λογικὸν κυρίως μεταξὺ αὐτῶν σύνδεσμον. Π.χ. προκειμένου περὶ ἱστορικῶν γεγονότων ἀποβλέπομεν κυρίως εἰς τὰ αἷτια, τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν αὐτὰ καὶ τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας ταῦτα εἶχον ἐπὶ τῆς περαιτέρω διαμορφωθείσης καταστάσεως, προκειμένου δὲ περὶ ἀναγνώσματος λογοτεχνικοῦ εἰς τὴν κυρίαν ιδέαν τὴν διέπουσαν αὐτό.

Ἡ κριτικὴ μνήμη χαρακτηρίζει τὴν ὄριμον ἡλικίαν καὶ τὰ ἀνωτέρας εὐφυΐας ἄτομα, τὰ δὲ δι' αὐτῆς μανθανόμενα γίνονται κατὰ κανόνα μόμιον κτῆμα τοῦ πνεύματος.

Πολλάκις εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταχειριζώμεθα τεχνητὰ μέσα πρὸς ἀπομνημόνευσιν παραστάσεών τινων, ὡς αἱ τῶν γεωγραφικῶν σχημάτων, χρονολογιῶν, δυσκόλων ὀνομάτων κλπ. Εὐκολώτερον π.χ. ἐθιμούμεθα τὸ σχῆμα τῆς Ἰταλίας συσχετίζοντες αὐτὸ πρὸς ὑψηλὸν στρατιωτικὸν ὑπόδημα ἢ τὸ σχῆμα τῆς Πελοποννήσου συσχετίζοντες αὐτὸ πρὸς φύλλον πλατάνου ἢ συκῆς. Ἐπίσης εἶναι εὐχερέστερον νὰ συγκρατήσωμεν τὴν χρονολογίαν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ἂν προσέξωμεν ὅτι οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἀριθμοὶ βαίνουνσιν ἀξανάμενοι κατὰ μονάδα (1789). Αὕτη εἶναι ἡ λεγομένη ἀ γ χ ἰ ν ο υ ς μ ν ῆ μ η .

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δυνάμεθα π.χ. νὰ συγκρατήσωμεν πολυψηφίους ἀριθμοὺς χωρίζοντες αὐτοὺς εἰς τριψήφια τμήματα ἢ δαδυνομένας λέξεις ἐν εἶδη ποιήματος, διότι ὁ ῥυθμὸς τὰ μέγιστα βοηθεῖ εἰς τὴν ἀπομνημόνευσιν· πρβ.

ἄδης	ἄρμα	αἶμα	ἄλυσις
ἄγιος	ἄμαξα	ἄμαρτάνω	ἄρπάζω
ἄβροδ	ἄδρὸς	ἄπαζ	ἄρπαξ

6. Μνήμη καὶ λήθη. Ὡς εἶναι φυσικὸν καὶ ἐκ τῆς πείρας γνωστόν, πολλαὶ ἐκ τῶν ἀποκτωμένων γνώσεων λησμονοῦνται, διότι ἀντίθετος πρὸς τὴν κτῆσιν λειτουργία τοῦ πνεύματος ἀρχίζει ἀμέσως μετὰ τὴν ἐντύπωσιν. Ἡ ἀπώλεια αὕτη τελεῖται διαφοροτρόπως. Γνώσεις τινές

γίνονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀσαφείς καὶ ἀβέβηται· ἄλλων οἱ σύνδεσμοι χαλαροῦνται μέχρι τοῦ σημείου τελείας ἀποσυνδέσεως τῶν παραστάσεων, ἐξ ὧν ἀπετελέσθησαν, οὕτως ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατος ἡ συγκράτησις αὐτῶν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται λήθη.

Ἐκ πειραμάτων εὐρέθη ὅτι

α) ἡ λήθη εἶναι ταχύτερα ἐν ἀρχῇ, βραδύτερα δ' ἀργότερον. Ἡ μεγαλύτερα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπομνημονεύσεως λήθη ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀπομνημονεύσεως κόπωσιν, ἡ δὲ μεγαλύτερα ἀνάπλασις μετὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ὀφείλεται εἰς τὴν βαθυτέραν ἐντύπωσιν, ἡ ὅποια συντελεῖται κατὰ τὴν ἐπακολουθοῦσαν ἀνάπαυσιν καὶ δὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου,

β) τὰ ἄσημα στοιχεῖα λησμονοῦνται, ὡς εἶναι εὐνόητον, εὐκολώτερον τῶν λογικῶν,

γ) περισσότερον διατηροῦνται τὰ μετὰ συναισθήματος ἰσχυροῦ συνδεθέντα στοιχεῖα καὶ βαθεῖαν ἐμπνεύσαντα ἐντύπωσιν ὡς καὶ τὰ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐντυπούμενα. Διὰ τοῦτο κακαὶ παραστάσεις ἐντυπούμεναι κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἰδίᾳ δυσάρεστοι οἰκογενειακαὶ σκηναὶ κ.τ.δ., δύνανται νὰ ἔχουν ὀλέθρια ἀποτελέσματα εἰς τὴν ὅλην μετέπειτα τοῦ ἀτόμου ζωὴν.

7. Ἀνωμαλίαι τῆς μνήμης. Ἡ σχετικὴ ἀπώλεια τινῶν ἐκ τῶν ἀποκτωμένων γνώσεων εἶναι τι φυσικόν. Συμβαίνει ὅμως πολλάκις οἱ ἄνθρωποι νὰ δημιουργοῦν ἀσαφεῖς ἐντυπώσεις καὶ νὰ λησμονοῦν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ὅ,τι ἔμαθον ἢ νὰ χάνουν τὴν ἰκανότητα τῆς ἀναγνωρίσεως γνωστῶν προσώπων ἢ ἀντικειμένων, τέλος δὲ νὰ θεωροῦν ὡς γνωστὰ πράγματα, τὰ ὅποια οὐδέποτε ἐγνώρισαν.

Κυριώτερα ἀνωμαλία τῆς μνήμης ἐξ ἀσαφοῦς ἐντυπώσεως προερχομένη εἶναι ἐκεῖνη, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐν ἄτομον ἐνθυμεῖται μὲ σχετικὴν εὐκολίαν πρόσωπα, πράγματα ἢ γεγονότα τοῦ παρελθόντος, ἔχει ὅμως ἀμνησίαν ἐκεῖνον, τὰ ὅποια προσφάτως ἐγνώρισε.

Τὰ αἷτια τῆς ἀνωμαλίας ταύτης εἶναι ὑπερκόπωσις ἢ ἄλλη μὴ ὀμαλὴ κατάστασις τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἄτομα πάσχοντα ἐκ τοιοῦτου εἶδους ἀμνησίας εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ ἐνθυμοῦνται τί ἔφαγον ἐλάχιστον χρόνον ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ γεύματός των.

Αἱ κύριαι μορφαὶ ἀμνησίας, σχέσιν ἔχουσαι πρὸς τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναπλάσεως, εἶναι ἡ π λ ἡ ρ η ς ἀ μ ν η σ ί α ἢ ἡ π ε ρ ι ο δ ι κ ἡ

ἀμνησία, ὀφειλομένη εἰς βλάβην τοῦ ἐγκεφάλου λόγῳ δυστυχήματος ἢ εἰς ὑστερικές καταστάσεις. Ὁ πάσχων ἐκ πλήρους ἀμνησίας λησμονεῖ τελείως τὸ παρελθὸν μὴ δυνάμενος ν' ἀναγνωρίσῃ οὐδὲ τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, ἂν δὲν ὑπάρχῃ βλάβη τῶν συνειρμῶν, δύναται τὸ παρελθὸν ν' ἀναπραχθῇ εἰς καταστάσεις ὑπνώσεως ἢ εἰς τὰ ὄνειρα.

Ὁ πάσχων ἐκ περιοδικῆς ἀμνησίας λησμονεῖ τμῆμα μόνον τῆς ζωῆς του ἢ πολλάκις τὴν χρῆσιν ἐνὸς μέλους τοῦ σώματός του, ὡς συμβαίνει εἰς περιπτώσεις ὑστερικής παραλύσεως, ἀπωλείας τῆς φωνῆς κλπ.

Ἄλλη ἀνωμαλία, σχέσιν ἔχουσα πρὸς τὴν πρὸς ἀναγνώρισιν ἰκανότητα, εἶναι ἡ παρὰ μνησία ὅπως αὐτῆς τὰς μορφάς. Κατ' αὐτὴν δύναται νὰ ὑπάρχῃ α) τελεία ἔλλειψις τῆς πρὸς ἀναγνώρισιν ἰκανότητος, β) ν' ἀναγνωρίζονται ὡς γνωστὰ πράγματα, τὰ ὅποια οὐδέποτε ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψίν μας, γ) νὰ προβάλλονται στοιχεῖα τῆς ἀτομικῆς ἐμπειρίας ἐκτὸς τοῦ ἀτόμου ν' ἀναγνωρίζονται δὲ ταῦτα ὑπ' αὐτοῦ ὡς προσφατῶς γενομένα ἀντιληπτά (τοῦτο δὲ συνήθως συμβαίνει λόγῳ κοπώσεως ἢ συναισθηματικῆς διαταραχῆς), δ) ν' ἀναγνωρίζονται ὡς πραγματικὰ φανταστικὰ γεγονότα.

Τέλος ἀνωμαλία, σχέσιν ἔχουσα πρὸς τὰς τέσσαρας ὁμοῦ μνημονικὰς λειτουργίας, εἶναι ἡ ὑπερμνησία. Κατ' αὐτὴν ἐντυπώνει τις, συγκρατεῖ, ἀναπλάττει καὶ ἀναγνωρίζει μὲ μεγάλην εὐκολίαν γεγονότα, διὰ τὰ ὅποια οὐδεμίαν πολλάκις καταβάλλει προσπάθειαν, ὡς σύνοικός τις φοιτητοῦ, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἑλληνικὰ ἢ λατινικὰ εἶχεν ἀπομνημονεύσει ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ κείμενα, τὰ ὅποια ὁ φοιτητῆς ἐμελέτα μεγαλοφώνως.

8. Μαρτυρία καὶ πλάνη. Ἄν τις ἐρωτήσῃ ἡμᾶς νὰ εἰπῶμεν πόσα παράθυρα ἔχει ἡ οἰκία φιλικῆς οικογενείας ἢ νὰ ἀφηγηθῶμεν πῶς ἀκριβῶς συνέβη μία σύγκρουσις αὐτοκινήτου, τῆς ὁποίας παρέστημεν μάρτυρες, δὲν εἶναι διόλου παράδοξον, ἂν ἐσφαλμένως ἀποκριθῶμεν παρὰ τὴν ἀγαθωτάτην ἡμῶν προαίρεσιν νὰ εἰπῶμεν τὴν ἀλήθειαν.

Τοῦτο συμβαίνει, διότι ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε συγκρατεῖ πάσας τὰς προσλαμβανομένας ἐντυπώσεις ἢ παραστάσεις εἴτε λόγῳ ἑλλείψεως διαφέροντος εἴτε ἕνεκα ἄλλων λόγων, τοὺς ὁποίους ἀνεφέραμεν εἰς τὰ περὶ λήθης. Οὕτως ἄτομα καλούμενα εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μάρτυρες ὑποπίπτουν πολλάκις εἰς πλάνας καὶ μάλιστα σοβαρωτάτας, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦσαν παρόντα κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ δυστυχήματος ἢ ἄλλου

συμβάντος διότι, ως και ὁ Θουκυδίδης λέγει, «οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις ἐκάστοις οὐ ταῦτά περι τῶν αὐτῶν λέγουσι». Πολύ περισσότερον συμβαίνει τοῦτο, ὡς ἀπεδείχθη ἐξ ἐρευνῶν ἐλληνικῶν καὶ ξένων, εἰς τοὺς ἐφήβους καὶ τὰ παιδιά, διότι ἐπιδρᾷ πολὺ εἰς αὐτὰ ἡ φαντασία καὶ τὸ συναίσθημα, ἔνεκα τῶν ὁποίων παρατηροῦνται ὑπερβολαὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἢ τελεία πόλλακις μεταβολὴ τῶν γεγονότων.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους καὶ πρὸς ἀποφυγὴν δικαστικῶν πλανῶν ἡ μὲν μαρτυρία τῶν ἐνηλίκων πρέπει νὰ ἐλέγχεται δι' ὑποβολῆς διαφύρων ἐλεγκτικῶν ἐρωτήσεων, τῶν δὲ παιδῶν καὶ ἐφήβων κάτω τῶν 16 ἐτῶν νὰ θεωρῆται ἐπικουρική εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ἀληθείας.

9. Ἀτομικαὶ διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν μνήμην. Μνημονικοὶ τύποι. Ὑπάρχουσι καὶ ὡς πρὸς τὴν μνήμην ἀτομικαὶ διαφοραὶ, ὡς ὑπάρχουσι καὶ ὡς πρὸς τὴν νόησιν, τὴν φαντασίαν καὶ τὰς ἄλλας πνευματικὰς λειτουργίας. Ἀλλὰ μέχρι ποίου σημείου ὑφίστανται αἱ διαφοραὶ αὗται ;

Πρὸ τινος ἐπιστεῦετο ὅτι ἕκαστος διαφοροτρόπως ἐντυπώνει καὶ ἀναπαράγει τὰς παραστάσεις. Ἄλλος δηλ. ἐντυπώνει καλύτερον καὶ διατηρεῖ π ᾶ ν ὅ, τ ι β λ έ π ε ι, χρησιμοποιοῖ δηλ. παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐσχηματίσθησαν δι' ὀπτικῶν ἀντιλήψεων, ἄλλος π ᾶ ν ὅ, τ ι ἀ κ ο ὑ ε ι, ὅ, τ ι δηλ. σχηματίζεται δι' ἀκουστικῶν ἀντιλήψεων κ.ο.κ. Ἀνῆκει τ.ἔ. ἕκαστος εἰς ὄρισμένον, ὡς λέγομεν, τύπον.

Καὶ εἶναι βεβαίως ἀναμφισβήτητον ὅτι ὑπάρχουν τοιαῦτα πρόσωπα. Ὁ Ἕλληνας Περικλῆς Διαμάντης π. χ. ἀφοῦ ἔρριπτεν ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ διδομένων ἀριθμῶν, ἐκλείειν ἔπειτα τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐξετέλει τὰς πράξεις ταχύτατα ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπεμνημόνευε σειρὰν ἀριθμῶν. Τὴν αὐτὴν ἱκανότητα εἶχε καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ὡς καὶ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας Διαμάντη, ἅτινα πάντα ἦσαν ἀ μ ι γ ε ῖ ς ὀ π τ ι κ ο ἰ τ ῦ π ο ι .

Παράδειγμα ἀμιγοῦς ἰκνουστικοῦ τύπου, ἐπίσης ἀριθμομνήμονος, ἦτο ὁ ἀγράμματος ποιμὴν Inaudi, ὅστις ἐνετύπωνεν ἀριθμούς πολυψηφίους ἀκούων ἀπλῶς αὐτοὺς καὶ ἀκολούθως ἐξετέλει μετὰ μεγίστης ταχύτητος ἀριθμητικὰς πράξεις εὐρίσκων καὶ τετραγωνικὰς καὶ κυβικὰς ἀκόμη ρίζας. Ἡ ὄψις ἐν τούτοις τῶν ἀριθμῶν γεγραμμένων ἐτάρασεν αὐτόν.

Ἀμιγῆς κινητικὸς τύπος ἦτο διάσημος Γάλλος ἀκροβάτης, ὅστις διῆλθεν ἐπανειλημμένως τὸν Νιαγάραν ἐπὶ σχοινοῦ τεταμένου ὑπεράνω

αυτοῦ κατορθῶνων νὰ ἀναπλάττη πάσας τὰς ἀναγκαίαις κινήσεις πρὸς διατήρησιν τῆς ἰσορροπίας του.

Πλὴν τὰ ἄτομα αὐτὰ εἶναι σπανιώτατα καὶ ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις μόνον χωρὶς νὰ στερῶνται πάντοτε καὶ τῆς ἰκανότητος πρὸς κτῆσιν γνώσεων καὶ διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων. Πειραματικῶς δ' ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι κατὰ γενικὸν κανόνα μεικτοῦ τύπου, ἥτοι ὅτι αἱ παραστάσεις αὐτῶν προέρχονται ἐκ παντὸς εἶδους ἀντιλήψεων.

10. Σημασία τῆς μνήμης. Ἡ ἀξία τῆς μνήμης εἶναι μεγίστη διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ γνώσις, πολὺ δὲ περισσότερον ἢ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμός. Καὶ τοῦτο διότι, ἂν αἱ γνώσεις παρέμενον πρὸς στιγμὴν μόνον, ἔπειτα δ' ἐχάνοντο, πεῖρα δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀποκτηθῆ ὅτε συνέχεια νὰ ὑπάρξῃ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. Οὐσιαστικῶς δὲν θὰ ὑπῆρχε βίος διὰ τὸν ἀνθρώπον, ἀφοῦ ὁ πέριξ ἡμῶν κόσμος οὐδὲν θὰ εἶχε νόημα, ὡς ἔχει σήμερον πᾶν ὅ,τι περιβάλλει ἕκαστον ἐξ ἡμῶν. Ἐσωτερικῶς πλοῦτος δὲν θὰ ὑπῆρχεν οὐδὲ τὸ ἱερὸν αἶσθημα τῆς φιλίας ἢ ἄλλα συναισθήματα θὰ συνέδεον τοὺς ἀθρώπους μεταξύ των, ἐφ' ὅσον θὰ ἦσαν ἄγνωστοὶ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, ὅσας φορές καὶ ὑπὸ οἰασδῆποτε συνθήκας καὶ ἂν συνηγνῶντο.

Αἱ ἔννοιαι π α ρ ὸ ν καὶ π α ρ ε λ θ ὸ ν θὰ ἦσαν ἀνύπαρκτοι, ὁ δὲ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ συλλάβῃ οὐδὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑποστάσεως, ὡς συμβαίνει σήμερον μὲ σπανίας τινὰς περιπτώσεις ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι πάσχοντες ἀπὸ ἀμνησίαν λησμονοῦν ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα τὸν ἑαυτὸν των, ὅταν δ' ἐπανέλθουν εἰς τὸν κανονικὸν ρυθμὸν εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναγνωρίσουν τὰς ὥρας, ἡμέρας ἢ ἐβδομάδας ἐκεῖνας τῆς ἀμνησίας των ὡς καὶ ὀριδῆποτε συνέβη κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν ὡς μέρος τῆς ζωῆς των.

Ἐκ τῶν λεχθέντων καθίσταται φανερόν πόσον πολύτιμος εἶναι ἡ πνευματικὴ αὕτη λειτουργία καὶ μετὰ πόσης θὰ ἔπρεπε νὰ καλλιερῆται φροντίδος. Ἡ σχολικὴ περίοδος τόσον ἢ τῆς στοιχειώδους, ὅσον καὶ τῶν τριῶν πρώτων ἐτῶν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἡ καλύτερα περίοδος πρὸς καλλιέργειαν, ἄσκησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς μνημονικῆς ἰκανότητος, ἡ ὁποία ἀναμφισβητήτως ἀποτελεῖ μετὰ τῆς εὐφυίας τὸν θεμέλιον λίθον τῆς μορφώσεως καὶ προόδου ἐκάστου ἀτόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΜΑΘΗΣΙΣ

1. **Ἔννοια τῆς μαθήσεως.** Λέγομεν ὅτι μαθάνομεν τι ἢ ἀποκτῶμεν γινῶσιν τινα, λ.χ. τῶν βασικῶν ἀριθμητικῶν πράξεων, ὅταν ὀπωσδήποτε παγιώσωμεν αὐτάς εἰς τὸ πνεῦμα ἡμῶν. Μάθησις ἐπομένως εἶναι ἡ παγίωσις τῶν κτηθεισῶν γνώσεων.

Ἡ μάθησις δὲν δύναται οὐσιαστικῶς νὰ νοηθῇ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς μνήμης, διότι αὕτη συντελεῖται ἀκριβῶς διὰ τῆς προσλήψεως, τῆ βοήθειᾳ τῶν αἰσθήσεων, παραστάσεων ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς κόσμου, τῆς διατηρήσεως αὐτῶν ἐν ἡμῖν καὶ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀκριβοῦς ἀναπαραγωγῆς αὐτῶν.

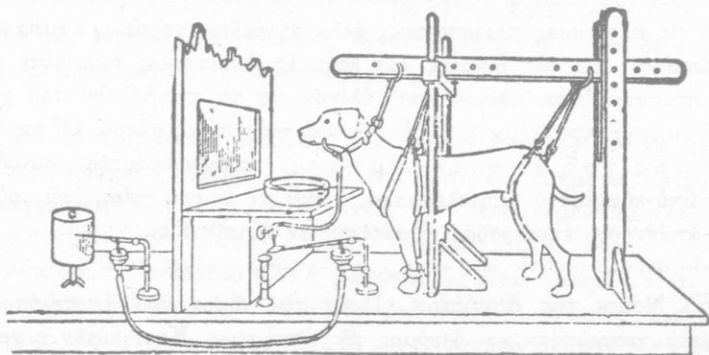
Διὰ τοῦτο θ' ἀσχοληθῶμεν ἐνταῦθα κυρίως μὲ τοὺς τρόπους, καθ' οὓς μαθάνομεν ἢ τοὺς νόμους τῆς μαθήσεως, οἵτινες μετὰ τῶν τρόπων τοῦ συνειρμοῦ καὶ τῆς ἀναπλάσεως ἐρμηνεύουσι τὴν ὅλην λειτουργίαν τῆς μαθήσεως.

2. **Νόμοι τῆς μαθήσεως.** 1) Νόμος τῆς δοκιμῆς καὶ ἐπιτυχίας. Ὁ ἀπλούστερος καὶ μᾶλλον συνήθης τρόπος μαθήσεως κατὰ τὴν μικρὰν (νηπιακὴν) ἰδίως ἠλικίαν εἶναι ὁ τῆς δοκιμῆς καὶ ἐπιτυχίας. Τὸ παιδίον π.χ. μὴ γνωρίζον πῶς θὰ φορέσῃ τὸ ὑπόδημά του δοκιμάζει ποικίλους τρόπους μέχρις ὅτου τέλος—τυχαίως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον—ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ του. Αἱ κινήσεις τοῦ παιδίου κατὰ τὴν προσπάθειάν του ταύτην εἶναι τελείως ἄτακτοι κατ' ἀρχήν, ὀργανοῦνται ὁμως ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐλαττώνουν οὕτω εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖται, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, ὁπότε συντελεῖται ἡ μάθησις.

2) Νόμος τῆς μιμήσεως. Δι' αὐτοῦ μαθάνομεν μιμούμενοι τυφλῶς πράξεις ἄλλων, τοὺς παντοίους λ. χ. τρόπους συμπεριφορᾶς. Ὁ νόμος οὗτος τῆς μαθήσεως χρησιμοποιεῖται ἐπίσης κατὰ τὴν μικρὰν

ήλικίαν, διὰ τοῦτο οἱ ἐνήλικες, οἱ ὁποῖοι χρησιμεύουν κατὰ κανόνα ὡς παράδειγμα διὰ τοὺς μικροτέρους, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ προσεκτικοὶ εἰς τοὺς λόγους, ἰδιαίτερος δὲ εἰς τὰς πράξεις των.

3) Νόμος τῆς ὑποκαταστάσεως. Τὸν νόμον τοῦτον διετύπωσεν ὁ ψυχολόγος Ρανlow κατόπιν πειράματος ἐπὶ πεινῶντος κυνός. Παρουσίασε δηλ. εἰς αὐτὸν κατ' ἀρχὴν δύο ἐρεθισμοὺς ταυτοχρόνως, ἥτοι ἐρυθρὰν πινακίδα καὶ τροφήν. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς τροφῆς καὶ λόγῳ τῆς πείνης τοῦ κυνός ἐγένετο εἰς αὐτὸν ἔκκρισις σιέλου, ἡ ποσότης τοῦ ὁποίου ἐμετρεῖτο διὰ καταλλήλου συσκευῆς προσηρμοσμένης εἰς τὸ στόμα τοῦ κυνός.

Ἀπόδειξις νόμου ὑποκαταστάσεως.

Κατόπιν ἐπανεπιλημμένης παρουσιάσεως τῶν δύο ἐρεθισμῶν ὁ κύων συνέδεσε τόσον στενωῶς ταῦτα, ὥστε ἡ ἔκκρισις τοῦ σιέλου νὰ γίνεται διὰ τῆς παρουσιάσεως τῆς πινακίδος μόνως. Ἡ ἐρυθρὰ δηλ. πινακίς ὑποκατέστησε διὰ τὸν κύνα τὸν ἐρεθισμὸν τῆς τροφῆς, κατέστη δηλ. δι' αὐτὸν ἀλάθητον τεκμήριον τοῦ γεγονότος ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐπακολουθήσῃ τροφή. Ὁ νόμος οὗτος ὠνομάσθη διὰ τοῦτο νόμος τῆς ὑποκαταστάσεως, ἐφαρμόζεται δὲ εἰς τὴν μάθησιν τῆς ὀμιλίας, τῆς πρώτης ἀναγνώσεως, τῆς γραφῆς, τῶν ξένων γλωσσῶν κ.λ.π.

4) Νόμος τῆς ἀναλογίας. Ὄταν, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν βιβλίου περιγράφοντος ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς χώρας ἢ λαοὺς, προσπαθοῦμεν νὰ σχηματίσωμεν παράστασιν σαφῆ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων αὐτῶν, συσχε-

τίζομεν ταῦτα πρὸς ἄλλα γνωστὰ εἰς ἡμᾶς καὶ κατ' ἀναλογίαν λαμβάνομεν γνῶσιν τοῦ βίου αὐτῶν. Οὗτος εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀ ν α λ ο γ ί α ς, καθ' ὃν μαθητόμενον νέον τι συσχετίζοντες αὐτὸ πρὸς ὑπαρχούσας ἐν ἡμῖν παραστάσεις κοινὰ ἐχούσας γνωρίσματα πρὸς τὸ μαθητόμενον.

5) Νόμος τοῦ ἀποτελέσματος. Εἶναι γνωστὸν τὸ φαινόμενον, κατὰ τὸ ὅποσον παιδία τινὰ κλαίουσιν ἐξ συστήματος ἢ μετέρχονται καὶ ἄλλα διάφορα μέσα, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐκ μέρους τῆς μητρὸς ἐκπλήρωσιν μιᾶς ἐπιθυμίας των. Τοῦτο συμβαίνει, διότι εἴτε ἐκ συμπτώσεως εἴτε ἐξ ἀδυναμίας τῆς μητρὸς ἐδόθη ἰκανοποίησις εἰς παράλογόν τινα ἀπαιτήσιν τοῦ παιδιοῦ. "Ὅταν ἀντιθέτως τὸ παιδίον ὄχι μόνον δὲν ἀμείβεται εἰς παρομοίας περιπτώσεις, ἀλλὰ ἀγνοεῖται τελείως, λαμβάνει δὲ ἰκανοποίησιν εἰς τὰς δικαίας καὶ λογικὰς ἀπαιτήσεις του, τότε ὁμαλῶς προσαρμόζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸ περιβάλλον του χωρὶς νὰ δημιουργῇ προβλήματα δι' ἑαυτὸ καὶ τοὺς πέριξ αὐτοῦ. Οὗτος εἶναι ὁ νόμος τοῦ ἀποτελέσματος, καθ' ὃν ἀπάντησις συνοδευομένη ὑπὸ εὐαρέστου ἀποτελέσματος τείνει νὰ ἐπαναληφθῇ, ἐνῶ τούναντιον ἀπάντησις ἐπιφέρουσα δυσαρέσκειαν ἐξασθενίζει.

6) Νόμος τῆς ἀσκήσεως. Πρὸς τὸν νόμον τοῦ ἀποτελέσματος συνδέεται στενωτάτα καὶ ὁ νόμος τῆς ἀσκήσεως. Κατ' αὐτὸν ἡ χρῆσις ἐνδυναμώνει, ἡ δὲ ἀχρηστία ἐξασθενεῖ τὰς ἐν τῇ μαθήσει ἐνώσεις.

Ἡ ἐντύπωσις τ.ἐ. καὶ ἡ ἀντίληψις τῶν μαθητομένων ἐξαρτᾶται τὰ μάλιστα ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως ἢ τῆς ἀσκήσεως, ὡς ἀρχαίῳθεν ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Πλουτάρχου παρατηρήθη καὶ ἐκ νεωτέρων πειραμάτων εὐρέθη.

3. Ἀρχαὶ καὶ μέθοδοι σπουδῆς. Ἄλλ' οἱ ἀνωτέρω τρόποι μαθήσεως ἰσχύουν κυρίως διὰ τὴν ἄμεσον γνῶσιν τῶν ἀντικειμένων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀπόκτησιν ἐξέων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ὁμαλὴν προσαρμογὴν τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ περιβάλλον.

Προκειμένου ὅμως διὰ τὴν ἀπὸ βιβλίων καὶ τῆς μελέτης ἀπόκτησιν γνῶσεων ποίας μεθόδους δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν καὶ ποία ἢ καλυτέρα καὶ ἀποδοτικώτερα ἐξ αὐτῶν;

1) Ἡ μέθοδος τοῦ ὅλου. Ὁ χρησιμοποιοῦν κατὰ τὴν μελέτην τοῦ μέθοδον τοῦ ὅλου ἀκολουθεῖ τὴν ἐξῆς πορείαν· α) ἀναγινώσκει τὸ ὑπὸ μελέτην μάθημα ἢ θέμα, διὰ νὰ λάβῃ γενικὴν ἐξ αὐτοῦ ἰδέαν. Ἐπειτα ἀρχίζει πάλιν ἐκ νέου καὶ προχωρεῖ συστηματικῶς καὶ κριτικῶς εἰς τὴν μελέτην τοῦ ὑπογραμμίζων ἢ κρατῶν σημειώσεις τῶν σπουδαιοτέρων ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ συγχρόνως συσχετίζει καὶ συνδέει μεταξύ των τὰ κύρια σημεία, ἐρμηνεύει γεγονότα ἢ φαινόμενα κ.ο.κ. Οὕτω τὸ μανθανόμενον καθίσταται κτῆμα τοῦ μελετῶντος, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δύναται ν' ἀποδώσῃ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς ἐξ αὐτοῦ γνώσεις ὅπου καὶ ὅταν παραστῇ ἀνάγκη.

Ὁ τρόπος οὗτος σπουδῆς εἶναι ἰδιαίτερος κατάλληλος διὰ τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας, ψυχολογίας, λογοτεχνίας κ.τ.δ., ἔχει δὲ ὡς βάσιν τὴν κριτικὴν μέθοδον ἀπομνημονεύσεως.

2) Ἡ τμηματικὴ μέθοδος. Κατ' αὐτὴν ἐπιχειροῦμεν νὰ μάθωμέν τι, π.χ. ποίημα ἢ μάθημα, χωρίζοντες αὐτὸ εἰς τμήματα (στροφὰς ἢ παραγράφους) καὶ προσπαθοῦντες ν' ἀπομνημονεύσωμεν αὐτὸ κατὰ σειρὰν τὴν πρώτην στροφὴν ἢ παράγραφον, ἔπειτα τὴν δευτέραν κ.ο.κ. Ἡ τοιοῦτου εἴδους μάθησις, ὡς εἶναι φανερόν, εἶναι μηχανικὴ καὶ ἐπιπολαία, αἱ δ' ἐξ αὐτῆς ἀποκτώμεναι γνώσεις ἐξυπηρετοῦν ἀνάγκας τῆς στιγμῆς μόνον, οὐχὶ δὲ τὸν βαθύτερον σκοπὸν τῆς γνώσεως.

3) Ἡ μεικτὴ μέθοδος. Προκειμένου βεβαίως ν' ἀπομνημονεύσωμεν μακροσκελὲς ποίημα ἢ μέθοδος τοῦ ὅλου μόνη δὲν εἶναι ἡ κατάλληλοτέρα, δεδομένου ὅτι δὲν ἐξυπηρετεῖ τὴν κατὰ λέξιν ἀπομνημόνευσιν. Ἐξ ἄλλου ἡ χρῆσις τῆς τμηματικῆς μεθόδου δύναται νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἐξωτερικὸν μόνον τρόπον συνδέσεως τῶν στίχων καὶ στροφῶν χωρὶς περαιτέρω προσπάθειαν πρὸς βαθυτέραν κατανόησιν τοῦ ποιήματος. Συνδυασμὸς τῶν δύο μεθόδων θὰ ἦτο εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐνδεδειγμένος, διότι ἡ μὲν μέθοδος τοῦ ὅλου βοηθεῖ τὸ άτομον εἰς τὴν εὔρεσιν τῆς κεντρικῆς ἰδέας τοῦ ποιήματος, ἐπομένως δὲ τὴν εὐκολωτέραν ἀπομνημόνευσιν αὐτοῦ διὰ τῆς λογικῆς συνδέσεως τῶν στροφῶν μεταξύ των, ἡ δὲ τμηματικὴ μέθοδος ἐξυπηρετεῖ τὸν χωρισμὸν εἰς μικροτέρας ἐνότητας καὶ τὴν εὐκολωτέραν κατὰ στίχον καὶ στροφὰς ἀπομνημόνευσιν αὐτοῦ.

Ἐκ πειραμάτων ἐξ ἄλλου ἀπεδείχθη ὅτι μεγαλύτερον εἶναι τὸ πο-

σοστόν τῶν διατηρουμένων στοιχείων καὶ ἡ διάρκεια τῆς διατηρήσεως αὐτῶν, ὅταν ἡ ἀπομνημόνευσις τῶν μανθανομένων γίνεται οὐχὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ πολλῶν ἐπαναλήψεων, ἀλλ' εἰς διαφόρους περιόδους, ὡς εἰς τὸ περὶ λήθης κεφάλαιον διελάβομεν, ὅποτε καὶ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς ἐπαναλήψεων εἶναι μικρότερος καὶ ἡ μάθησις εὐχερεστέρα.

Εἰς τὴν ἐμπέδωσιν καὶ ἀφομοίωσιν τῶν μανθανομένων συμβάλλει ἐπίσης τὰ μέγιστα καὶ ἡ αὐτενέργεια τοῦ μαθητοῦ ἢ σπουδαστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν δέχεται παθητικῶς γνώσεις, ἀλλὰ λαμβάνει κριτικὴν, ὡς ἐλέχθη, θέσιν ἀπέναντι αὐτῶν συστηματικοῦν καὶ ὀργανῶνων αὐτὰς πέριξ ἑνὸς προβλήματος.

Εὐνόητον εἶναι ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι μαθήσεως καὶ σπουδῆς ὡς καὶ οἱ προηγουμένως μνημονευθέντες τρόποι τοῦ συνειρμοῦ καὶ τῆς ἀναπλάσεως καὶ αἱ μέθοδοι ἀπομνημονεύσεως δὲν εἶναι οἱ μόνοι τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ γνώσεις. Ὑπάρχουν καὶ πλείστοι ἄλλοι, ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ εἶδος τῶν ὁποίων ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ἱκανότητος ἐκάστου ἀτόμου πρὸς ἐπινόησιν τρόπων ἐπιλύσεως πρωτοτύπων προβλημάτων τοῦ βίου. Τὴν ἱκανότητα αὐτὴν, ἥτις συνίσταται κυρίως εἰς τὴν ταχυτάτην ὀργάνωσιν τῶν προτέρων γνώσεων καὶ προσαρμογὴν αὐτῶν εἰς νέαν τινὰ κατάστασιν, δὲν ἔχουσι πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ δὴ εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν· αὕτη χαρακτηρίζει κατ' ἐξοχὴν τὰ ἀνωτέρας εὐφυΐας ἄτομα.

4. Μάθησις καὶ κόπωση. Πλὴν τῶν στοιχειωδῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας τὸ ἄτομον ἀποκτᾷ φυσικῶς καὶ ἀνέτως αὐξάνομενον εἰς ἡλικίαν καὶ ἀναπτυσσόμενον πνευματικῶς, αἱ λοιπαὶ γνώσεις προσλαμβάνονται κατὰ κανόνα ἐκ τῆς ἐν τῷ σχολείῳ διδασκαλίας καὶ τῶν βιβλίων γενικώτερον. Τοῦτο ἀπαιτεῖ συνεχῆ καὶ ἐντεταμένην πολλὰκις προσπάθειαν τοῦ ἀτόμου, ἥτις, ὅταν δὲν διακόπτεται διὰ καταλλήλως ὀργανωμένου προγράμματος ὥρῶν διδασκαλίας καὶ ψυχαγωγίας, ἐπιφέρει κόπωσιν καὶ δὴ ὑπερκόπωσιν, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἀποβῆ εἰς βάρος τῆς ὑγείας καὶ τῆς περαιτέρω προόδου τῶν μαθητῶν.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κακῶν τούτων μεγίστη καταβάλλεται προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν ψυχολόγων καὶ παιδαγωγῶν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς διδασκτέας ὕλης, τὴν κατανομὴν τῶν ὥρῶν διδασκαλίας, τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἐλευθέρου χρόνου τῶν μαθητῶν ὡς καὶ τὴν τελειοποίησιν τῶν μεθόδων διδασκαλίας πρὸς ὄφελος αὐτῶν.

Ἄλλ' ἢ ἐκ μέρους τοῦ σχολείου μόνον προσπάθεια δὲν εἶναι ἀρκετὴ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δυσαρέστων ἀποτελεσμάτων τῆς κοπώσεως καὶ τῆς ἀτελοῦς ἐν τῷ σχολείῳ ἐργασίας. Πρέπει καὶ οἱ μαθηταὶ δι' ἀναθεωρήσεως τοῦ προγράμματος ἐργασίας των καὶ ἀποβολῆς τυχόν ἀποκτηθειῶν κακῶν ἔξεων σπουδῆς ν' αὐξήσωσι τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐργασίας των ἐξοικονομοῦντες οὕτω χρόνον καὶ διὰ τὴν ψυχαγωγίαν των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπέφερε πλήρη ἰσορροπίαν εἰς τὸν ὅλον ψυχοφυσικὸν ὄργανισμὸν των.

Εἰς τοῦτο πολὺ θὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς τὸ κατωτέρω παρατιθέμενον κριτήριον αὐτοεξετάσεως.

Κριτήριον αὐτοεξετάσεως μαθητοῦ κατὰ Ruch ('Ρούχ).
Γράψατε κατακορύφως καὶ ἀριστερὰ εἰς φύλλον χάρτου τοὺς ἀριθμοὺς 1 - 21.
Ἀναγνώσατε τὰς κατωτέρω ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσατε εἰς ἐκάστην δι' ἐνὸς ν α ἢ ἢ ὄχι ὅσον δύνασθε εὐκρινῶς.

1. Μελετᾶτε ποτέ, ὅταν ὑπάρχουν ἄλλα πρόσωπα εἰς τὸ δωμάτιόν σας καὶ συζητοῦν ἢ ὅταν παίξῃ τὸ ραδιόφωνον;
2. Μελετᾶτε ὑπὸ χρωματιστὸν φῶς;
3. Ἐξήτάσατε τὰ μάτια σας κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη;
4. Μήπως δὲν προλαμβάνετε νὰ περατώσατε ὅλα τὰ ὑπὸ μελέτην μαθήματά σας;
5. Μήπως ὀνειροπολεῖτε, ὅταν διαβάζετε;
6. Μήπως, διὰ νὰ ἀρχίσετε τὴν μελέτην σας, περιμένετε νὰ σᾶς ἔλθῃ πρῶτον ἡ ἔρεξις δι' αὐτήν;
7. Μήπως, ὅταν μελετᾶτε, κάθε μικρὸς θόρυβος διαταράσῃ τὸν εἰρμὸν τῶν σκέψεών σας;
8. Μήπως κάποτε σᾶς φαίνεται ὅτι εἰς τὴν μελέτην σας διήλθατε πολλὰς σελίδας, χωρὶς νὰ πάρετε τίποτε ἀπὸ τὸ περιεχόμενον των;
9. Μήπως διάφοροι ἀνησυχία σᾶς ἐμποδίζουν εἰς τὴν μελέτην σας;
10. Μήπως συχνὰ εἴνεσθε, ἀν σᾶς ἦτο δυνατόν, ν' ἀφήσετε τὸ σχολεῖον καὶ ν' ἀσχοληθῆτε εἰς ἄλλην ἐργασίαν;
11. Ὅταν εὐρίσκετε ἄγνωστον λέξιν εἰς τὴν μελέτην σας, συνηθίζετε νὰ καταφεύγετε εἰς τὸ λεξικόν;
12. Κρατεῖτε σημειώσεις κατὰ τὴν μελέτην τῶν μαθημάτων σας ὑπὸ μορφήν διαγραμμάτων;
13. Ὅταν μελετᾶτε διὰ τὰς ἐξετάσεις μήπως προσπαθῆτε ν' ἀπομνημονεύσατε τὰ μαθήματά σας λέξιν πρὸς λέξιν;
14. Συνηθίζετε νὰ χρησιμοποιοῦντε τὰ μανθάνομενα εἰς τρόπον ὥστε νὰ βοηθηθῆτε ὑπ' αὐτῶν καὶ εἰς τὰ ἄλλα μαθήματά σας;
15. Συμβαίνει κάποτε νὰ μὴ γνωρίζετε τί ἀκριβῶς ἔχετε νὰ μελετήσατε;
16. Προσπαθεῖτε συχνάκις ν' ἀναλύετε τὴν ἐργασίαν σας, ὥστε νὰ εὐρίσκετε τοὺς ἔχετε ἀδυναμίας;

17. Μήπως διατάζετε να παρακαλέσετε τὸν καθηγητὴν σας νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ σκοτεινὰ σημεῖα τοῦ μαθήματος;
18. Μήπως δυσκολεύεσθε εἰς τὴν διάκρισιν τῶν σπουδαιοτέρων σημείων κατὰ τὴν μελέτην σας;
19. Σημειώνετε τὰ σπουδαῖα ἢ δύσκολα σημεῖα, ὥστε νὰ τὰ προσέξῃτε ἰδιαίτερος, ὅταν θὰ κάμετε ἐπανάληψιν;
20. Μήπως μελετᾶτε τὰ μαθήματά σας μόνον καὶ μόνον χάριν τῆς ἐπιτυχίας σας εἰς τὰς ἐξετάσεις;
21. Μήπως μελετᾶτε πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα ἢ ἀκόμη καὶ ὅλην τὴν νύκτα πρὸ τῶν ἐξετάσεων;

Ἐν ὑποσημειώσει θὰ εὑρετε τὴν κλεῖδα τῶν ἀπαντήσεων, αἵτινες χαρακτηρίζουν τὸν καλὸν καὶ κακὸν σπουδαστὴν. Ὅπου διαφωνεῖτε πρὸς αὐτήν, σημαίνει ὅτι ἐσχηματίσθη κακὴ τις ἔξις ἢ διάθεσις, ἡ ὅποια πρέπει νὰ διορθωθῇ.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Ποία ἡ σχέσηις τῆς μνήμης πρὸς τὴν ἀνάπλασιν τῶν παραστάσεων;
2. Κατὰ τί διαφέρει τῆς μνήμης ἡ ἀνάμνησις;
3. Ποῖαι αἱ ιδιότητες τῆς καλῆς μνήμης καὶ τίς ἡ σχέσηις αὐτῶν πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου;
4. Τίς ἡ σχέσηις τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ διαφέροντος πρὸς τὴν μνήμην;
5. Ποῖα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ κριτικῶς μανθάνειν;
6. Διατὶ ἡ ἔλλειψις οἰκογενειακῆς γαλήνης δύναται νὰ ἐπιδράσῃ κακῶς εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς ὅλης ψυχοσυνθέσεως τοῦ ἀτόμου;
7. Ποία ἡ γνώμη σας περὶ τῶν μνημονικῶν τύπων; Πιστεῦετε εἰς τὴν ὑπαρξιν ἀμειγρῶν τύπων; Ἐξηγήσατε.
8. Ποία ἡ σημασία τῆς μνήμης διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου;
9. Τίς ἡ σχέσηις τῆς μνήμης πρὸς τὴν μάθησιν;
10. Ποῖαι αἱ μέθοδοι σπουδῆς; Ἀναπτύξατε.
11. Καταρτίσατε πρόγραμμα μελέτης καὶ ψυχαγωγίας ἀνάλογον πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις καὶ διαφέροντά σας. Ἐφαρμόσατε αὐτὸ ἐπὶ χρονικόν τι διάστημα. Ἀνακουνώσατε εἰς τὴν τάξιν τὰς παρατηρήσεις σας.

Κλεις: 1. ὄχι, 2. ὄχι, 3. ναί, 4. ὄχι, 5. ὄχι, 6. ὄχι, 7. ὄχι, 8. ὄχι,
9. ὄχι, 10. ὄχι, 11. ναί, 12. ναί, 13. ὄχι, 14. ναί, 15. ὄχι, 16. ναί,
17. ὄχι, 18. ὄχι, 19. ναί, 20. ὄχι, 21. ὄχι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

1. "Εννοια αὐτῆς. Εἰς τὴν ἀπόκτησιν γνώσεων ὁ ἄνθρωπος δὲν βοηθεῖται μόνον ὑπὸ τῆς ἀντιλήψεως, τῆς νοήσεως καὶ τῶν ἄλλων πνευματικῶν λειτουργιῶν, περὶ ὧν ὁ λόγος προηγουμένως, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἄλλης τινὸς σπουδαιστάτης λειτουργίας, τῆς φαντασίας.

Παρατηρῶν ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ Δαφνίου τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἀναλογίζομαι πόσης χάριτος θὰ ἔστεροῦντο αἱ Ἀθῆναι, ἂν ἔλειπεν ἡ Ἀκρόπολις καὶ ὁ Λυκαβηττός.

Βλέπων σήμερον τὸν κατεστραμμένον Παρθενῶνα σκεπτομαι ὅποιον θὰ ἦτο τὸ μεγαλεῖόν του κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προτέρας μου πείρας φαντάζομαι πῶς θὰ διεξήχθη μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ἐπίσης ἐπὶ τῇ βάσει δύο ἢ τριῶν λέξεων, ὡς π.χ. αἱ λέξεις Ἑλλάς - Χριστός, δύναμαι νὰ γράψω ἔκθεσιν περὶ τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Τέλος ἐκ παρατηρήσεως ἀπλοῦ φαινομένου δύναμαι νὰ εὑρω λύσιν εἰς πρόβλημα, τὸ ὅποιον μὲ ἀπασχολεῖ, ὡς ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ μήλου ὁ Νεύτων συνήγαγε τὸν νόμον περὶ βαρύτητος.

Εἰς τὰ δύο πρῶτα παραδείγματα ἀνακαλοῦμεν κατὰ τοὺς γνωστούς τρόπους τοῦ συνειρμοῦ παραστάσεις ὑπαρχούσας ἐν ἡμῖν καὶ προσθέτοντες ἢ ἀφαιροῦντες διάφορα στοιχεῖα παράγομεν νέαν μορφήν.

Εἰς τὰ τελευταῖα ὅμως παραδείγματα ἐπὶ τῇ βάσει γνωστῶν στοιχείων δημιουργοῦμέν τι ὅλως νέον.

Εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς νέας ταύτης μορφῆς συμβάλλουν, ὡς εἶναι φανερὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων, στοιχεῖα γνώστικά, βουλητικά, συναισθηματικά, τὸ δλον τ.ἔ. πνεῦμα. Ἡ πνευματικὴ αὕτη λειτουργία, διὰ τῆς ὁποίας ἐπὶ τῇ βάσει ὑπαρχόντων ἐν ἡμῖν στοιχείων δημιουργοῦνται διὰ τῆς συνθετικῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος νέαι μορφαὶ αὐτῶν, καλεῖται φαντασία.

2. Εἶδη φαντασίας. Καὶ ὅταν μὲν ἡ νέα μορφή παράγεται δι' ἀπλῆς προσθήκης ἢ δι' ἀπλῆς ἀφαιρέσεως στοιχείων τινῶν, ἡ φαντασία καλεῖται ἀναλόγως προσθετικὴ ἢ ἀφαιρετικὴ. Ὅταν ὅμως ἄλλοτε προσθέτοντες καὶ ἄλλοτε ἀφαιροῦντες δημιουργοῦμέν τι ὅλως νέον, κρατοῦμεν δ' ὡς βάσιν μόνον τὸ ἤδη ὑπάρχον, τότε ἔχομεν δημιουργικὴν, τὴν καὶ κατ' ἐξοχὴν φαντασίαν.

Καὶ ὅταν μὲν καταβάλλωμεν βουλευτικὴν προσπάθειαν πρὸς παραγωγὴν τῆς νέας μορφῆς, τότε ἡ φαντασία εἶναι ἐνεργητικὴ, ὅταν ὅμως, ὡς εἰς τὰ ὄνειρα ἢ τὰς ὄνειροπολήσεις, οὐδεμίαν καταβάλλωμεν ἐνσυνείδητον προσπάθειαν, ἡ φαντασία εἶναι παθητικὴ. Ἐξ ἄλλου, ὅταν ἡ παραγομένη διὰ τῆς φαντασίας μορφή εἶναι τόσο ἐναργής, ὥστε νὰ δύναται τις νὰ περιγράψῃ ἢ παραστήσῃ αὐτὴν ἐν πάσῃ δυνατῇ λεπτομερείᾳ, λέγομεν ὅτι τὸ ἄτομον τοῦτο ἔχει ἐποπτικὴν φαντασίαν.

3. Φύσις τῆς φαντασίας. Χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς φαντασίας εἶναι ἡ ἀπουσία ἐξωτερικῶν ἐρεθισμῶν. « Ἀπελθόντων », λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, « τῶν αἰσθητῶν ἐνεῖσιν αἱ αἰσθήσεις καὶ φαντασίαι ἐν τοῖς αἰσθητηρίοις »¹. Ὡς δὲ προῖον τῆς αἰσθήσεως εἶναι τὸ αἴσθημα, οὕτω καὶ προῖον τῆς φαντασίας εἶναι τὸ φάντασμα, ἡ παράστασις ἢ μὴ στηριζομένη ὅμως εἰς κατ' αἴσθησιν ἐρεθισμοὺς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου προσερχομένους.

4. Φαντασία καὶ προσωπικότης. Τὰ προϊόντα τῆς φαντασίας εὐρίσκονται εἰς ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ εἶναι τοῦ ἀτόμου. Τοῦτο δὲ διότι ὁ ἄνθρωπος ἀναλόγως τῆς κληρονομικότητος αὐτοῦ καὶ τοῦ περιβάλλοντος εἰς τὸ ὅποιον ζῆ ἀναπτύσσει διὰ τῆς φαντασίας ἴδιον ἐσωτερικὸν κόσμον διαμορφῶντων οὕτω τὴν προσωπικότητά του, τὴν ὅποιαν ἔπειτα προβάλλει διὰ τῆς ποικίλης ἐκφράσεως (ὁμιλίας, κινήσεων, παιγνιδίου, χοροῦ κλπ.) ἢ τῆς δημιουργίας (λογοτεχνίας, μουσικῆς, γλυπτικῆς κ.ἄ.) ἀποκαθιστῶν τὴν ἀπαραίτητον διὰ πάντα ἄνθρωπον ἐπαφὴν πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον.

5. Περιεχόμενον τῆς φαντασίας. Τὸ περιεχόμενον τῆς φαντασίας ἀναφέρεται εἰς τὸ παρὸν τὸ παρελθὸν ἢ τὸ μέλλον, ἔχει δὲ σχέ-

1. Ἀριστοτέλους Περὶ ψυχῆς III 2,426 β.

σιν πρὸς τοὺς σκοποὺς, τοὺς ὁποίους θέτει τὸ ἄτομον εἰς τὴν ζωὴν του, πρὸς τὰς φιλοδοξίας καὶ ἐπιθυμίας του καὶ τὴν προσπάθειαν πληρώσεως αὐτῶν. Διὰ τῆς φαντασίας του καλλιιεργεῖ πολλάκις ὁ ἄνθρωπος καὶ φόβους πιθανῆς ἀποτυχίας ἢ τιμωρίας, οἱ ὁποῖοι ὅταν ὑπὲρ τὸ δέον ἀπασχολῶσιν αὐτόν, ἔχουν δυσμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχικῆς του ὑγείας δύνανται δὲ νὰ δημιουργήσουν ψυχικὰς ἀνωμαλίας ἐξινουμένας μέχρι παρανοίας ἢ ἄλλης φρενοβλαβείας.

6. Φαντασία καὶ ἔμπνευσις. Τὴν κατ' ἐξοχὴν φαντασίαν ἢ, ὡς ἐκαλέσαμεν αὐτήν, τὴν δημιουργικὴν κατευθύνει κυρίως ὁ νοῦς καὶ ἡ βούλησις. Πολλάκις ὁμοίως ὁ ἄνθρωπος ἄγεται εἰς τὴν λύσιν ἀπασχολοῦντος αὐτὸν προβλήματος ἢ τὴν σύλληψιν νέας ἰδέας ὑπὸ θείας τινὸς ἐκλάμψεως καὶ ὑποδείξεως αἰφνιδίως ἐπερχομένης, τῆς ἐμπνεύσεως, ἢ ὅποια ὅμως εἶναι τὸ προνόμιον ὠρισμένων ἐξαιρετικῶν φύσεων μόνον. Οὕτως ὁ Γκαῖτε λέγει ὅτι ἔγραψε τὸν Βέρθερον ὡς ἐν ὑπνοβασίᾳ εὐρισκόμενος. Ὁ Ἀρχιμήδης δὲ κολυμβῶν ἀνεκάλυψε τὴν φερόνυμον ἀρχήν.

Προκαλεῖται δ' ἡ ἔμπνευσις ἄλλοτε μὲν ἔκ τινος κατ' αἴσθησιν ἀντιλήψεως ὀπτικῆς, ἀκουστικῆς ἢ ἄλλης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἐπέρχεται αἰφνιδίως καὶ ἄνευ φανερᾶς τινὸς αἰτίας. Κατὰ τὸν Ribot Theodule (Ριμπὼ Θεόδουλος 1839-1916) ἡ ἔμπνευσις εἶναι ἀποτέλεσμα ἐσωτερικῆς προεργασίας, παρατηρεῖται δ' εἰς ὅλα τὰ ἐξέχοντα πνεύματα, τοὺς μεγάλους ἐπιστήμονας, καλλιτέχνας, στρατηγούς κλπ., καὶ ἔχει ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὰς ἐνασχολήσεις αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ ἔμπνευσις δὲν συνακολουθεῖ εἰς τοῦ ὅλου ἔργου τὴν περάτωσιν, ὡς ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἐξετασθεὶς ὑπὸ τοῦ Binet Γάλλος ποιητῆς Hervieu Paul (Χερβιὲ Παῦλος) (1857-1915) λέγων ὅτι μόνον ἡ πρώτη τῆς ἰδέας ἀναλαμπὴ εὐφραίνει τὴν ψυχὴν, ἢ δ' ἔπειτα ἐργασία συντελεῖται μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ μόχθου.

7. Σπουδαιότης τῆς φαντασίας. Ἡ φαντασία καὶ δὴ ἡ δημιουργικὴ εἶναι σπουδαιότατη διὰ τὴν ὕλικήν, τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ τεχνικαὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐφευρέσεις διὰ τῆς φαντασίας ἐπολλαπλασιάσθησαν, οἱ ἀρχηγοὶ δὲ θρησκευμάτων, οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ καὶ ἐπιστήμονες ὀφείλουσι τὴν ἐπιτυχίαν καὶ πρόοδόν των κατὰ πολὺ εἰς τὴν γονιμότητα τῆς δημιουργικῆς

φαντασίας και την σύλληψιν δι' αὐτῆς καινοφανῶν και πρωτοτύπων ἰδεῶν και θεωριῶν.

Ἐπιστημονικῆ ἀνάπτυξις, καλλιτεχνικῆ δημιουργία, πολιτισμός, ὀφείλονται εἰς τὴν δημιουργικὴν φαντασίαν. Ἄνευ αὐτῆς ἡ πρόοδος τοῦ κόσμου θὰ ἔμενεν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ζώων. Διὰ τῆς φαντασίας μετατιθέμεθα εἰς τὴν θέσιν τοῦ πάσχοντος, δι' αὐτῆς δ' ἀπολαύομεν καλλιτεχνικοῦ ἀριστουργήματος, μεταρσιούμεθα και ἀνυψοῦμεν ἑαυτούς. Δι' αὐτῆς καθίσταται δυνατὴ ἡ διακυβέρνησις τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως και ἡ μεταβολὴ τῆς ὄψεως τοῦ κόσμου.

8. Καλλιέργεια τῆς φαντασίας. Ἡ φαντασία εἶναι εἰς διάφορον βαθμὸν ἀνεπτυγμένη εἰς τὰ διάφορα ἄτομα. Ἄλλα δηλ. εἶναι λίαν εὐφάνταστα και ἔχουν ἀνάγκην περισταλτικῶν μέσων διὰ τὴν χαλιναγώγησιν τῆς φαντασίας αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ ἀποβῇ αὐτὴ πρόξενος κακοῦ, ἄλλα δὲ ἔχουν ἀνάγκην διεγέρσεως και κεντρισμοῦ τῆς φαντασίας αὐτῶν, διότι αὐτὴ εἶναι λίαν περιορισμένη.

Εἰς τὴν διεγερσιν τῆς φαντασίας συντελοῦσι κυρίως

α) τὸ φυσικὸν περιβάλλον και δὴ ἡ ἄμεσος πρὸς τὴν φύσιν ἐπαφή καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις, τὸν ἕναστρον οὐρανόν, τὴν ἀγριότητα και μεγαλοπρέπειαν αὐτῆς εἰς ὥρας χειμῶνος και θυέλλης, τὴν ὠραιότητα αὐτῆς εἰς ὥρας γαληνιαίου δειλινοῦ ἢ θερινῆς πρωΐας εἰς δάσος ἢ κοιλάδα και ὅλας τὰς ποικιλίας τῶν τοπιῶν αὐτῆς,

β) ἡ μελέτη λογοτεχνικῶν βιβλίων ἀνεγνωρισμένης ἀξίας,

γ) ἡ ἐπίσκεψις καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων, ἡ ἀκρόασις μουσικῶν ἔργων και ἡ παρακολούθησις θεατρικῶν ἔργων, ὡς ἡ ἀρχαία τραγωδία και ἄλλα κλασσικὰ ἔργα Ἑλλήνων και ξένων συγγραφέων.

Εἰς τὴν περιστολὴν τῆς φαντασίας συμβάλλουν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ὑποβολὴ εἰς κριτικὸν ἔλεγχον τῶν ἀποκτώμενων γνώσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐκ μέρους τῶν παιδαγωγῶν και ἄλλων εἰδικῶν προσπάθεια βοήθειας τῶν νέων πρὸς ἀποβολὴν τῆς ἔξεως τοῦ ὄνειροπολεῖν δι' ὀργανώσεως τοῦ ἐλευθέρου ἰδία χρόνου αὐτῶν και λύσεως τῶν ἀπασχολούντων αὐτοὺς προβλημάτων.

9. Ἰδανικὰ — Ὀνειροπολήσεις — Ὀνειρα. Πρὸς τὴν φαντασίαν συνδέονται στενῶτατα και τὰ ἰδανικὰ, αἱ ὄνειροπολήσεις και τὰ ὄνειρα.

α) Ἰδανικὰ. Λέγοντες ἰδανικὸν νοοῦμεν προβαλλομένην ζωηρῶς

ἐν τῇ συνειδήσει παράστασιν προτύπου τινὸς ἐκ τῶν μάλιστα ἐπιθυμητῶν. Εἶναι δὲ τὸ πρότυπον τοῦτο συγκεκριμένον πρόσωπον ἢ ἀφηρημένη ἰδέα (καθ' ἑαυτὸ ἰδανικόν) πρὸς τὰ ὅποια ἀποβλέπει τις. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἰδανικὸν ἱκανοποιεῖ, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του, τὴν δίψαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀτόμου, ἐνισχύει καὶ συγκεντρώνει πάσας τὰς δυνατότητας αὐτῆς διὰ τὴν πραγμάτωσίν του.

Ἐξαρτᾶται δ' ἡ γένεσις τοῦ ἰδανικοῦ ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, κυρίως ὅμως καὶ ἐκ τῆς εὐφυίας καὶ τῆς ὅλης καταστάσεως τοῦ ψυχοφυσικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀτόμου. Οὕτως ἐξηγεῖται πῶς ἄτομα τοῦ αὐτοῦ περιβάλλοντος, καὶ δίδυμα ἀκόμη, ὅλως διάφορα θέτουσιν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἰδανικά.

Τὸ ἰδανικὸν εἶναι ὁ ἰσχυρότερος συντελεστής εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀτόμου, διότι θέτει εἰς ἐνέργειαν τὴν βούλησιν καὶ ὀργανώνει τὰ ἔνστικτα, τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ εἰς ἓν ἀρμονικὸν σύνολον. Δι' αὐτοῦ ἐπίσης ὀργανοῦνται πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητος περὶ ἓνα σκοπὸν ἢ κέντρον. Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ἰδανικὸν εἶναι τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτελεῖται ἡ πλήρωσις καὶ αὐτοπραγμάτωσις τοῦ ἀτόμου.

Τὰ ἰδανικά, ἰδίως τὰ συγκεκριμένα, διὰ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τὰς κρίσεις καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν ἀτόμων, ἐπομένως δὲ καὶ ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τῆς προσωπικότητος αὐτῶν. Οὕτως ὁ νέος ἢ ἡ νέα οἱ θέτοντες ὡς ἰδανικὸν τὸν πατέρα, τὴν μητέρα ἢ ἄλλο πρόσωπον ὑφίστανται ἄμεσον ἐπίδρασιν τῶν προτύπων τούτων, διότι ἐξιδανικεύοντες αὐτὰ μιμοῦνται πλὴν τῶν προτερημάτων των καὶ πολλὰ ἐλαττώματά των. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἰδανικά τῶν νέων τὰ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὰ κοινωνικά ἰδρύματα, τῆς οἰκογενείας, τῆς ἐκκλησίας, τῆς πολιτείας κλπ. Διὰ τοῦτο ὀρθῶς ἐλέχθη ὑπὸ τινος σοφοῦ: «εἶπατέ μου ποῖα αἰσθήματα κυριαρχοῦν εἰς τὴν νεολαίαν σας καὶ θὰ σᾶς εἶπω ποίου χαρακτῆρος θὰ εἶναι ἡ ἐπερχομένη γενεά».

β) Ὀνειροπολήσεις. Αἱ ὄνειροπολήσεις εἶναι ἐκδηλώσεις πόθων καὶ ἐλπίδων τῆς νεότητος σχέσιν ἔχουσαι πρὸς καθημερινὰ εἰδικὰ προβλήματα τοῦ ἀτόμου, ὡς ἡ οικονομική, ἐπαγγελματικὴ ἢ ἄλλη ἀποκατάστασις αὐτοῦ, γενικώτερον δὲ πρὸς τὴν ἀνάγκην, τὴν ὅποιαν φύσει αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος καὶ δὴ ὁ νέος νὰ εὐρύνῃ τὸ ψυχικόν του στε-

ρέωμα και να πλάσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τιθεμένων ὑπ' αὐτοῦ ἰδανικῶν τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον.

Κατὰ τὴν ὄνειροπόλησιν ὁ ἄνθρωπος παραδίδεται εἰς σκέψεις ἀφαιρούμενος τελείως πνευματικῶς ἐκ τοῦ περιβάλλοντος εἰς τὸ ὅποῖον εὐρίσκεται καὶ ἄλλοτε μὲν, ὅταν ἐπινοῇ τρόπους καὶ δίδῃ λύσεις εἰς τὰ προβλήματα του, πληροῦται αἰσιοδοξίας, ἄλλοτε δέ, ὅταν σκεπτόμενος εὐρίσκη δυσκολίας καὶ μάλιστα ἀνυπερβλήτους, ὡς νομίζει, ἀπογοητεύεται καὶ καθίσταται ἀπαισιόδοξος. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν αἱ ὄνειροπολήσεις συντελοῦν εἰς πολὺ ὀλιγώτερον βεβαίως βαθμὸν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἰδανικά εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου.

Καὶ ἡ μὲν ἐν μέτρῳ ὄνειροπόλησις εἶναι τι φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος διὰ τῆς φαντασίας ἀναπληροῖ ἀνάγκας τῆς ψυχῆς του. Ὅταν ὅμως οὗτος ἐπιδίδεται εἰς τὴν ὄνειροπόλησιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ δὴ εἰς ὥρας, τὰς ὁποίας θὰ ἠδύνατο δημιουργικῶς νὰ χρησιμοποιήσῃ, τοῦτο εἶναι σημεῖον ὅτι ψυχικὴ τις ἀνωμαλία ὑπάρχει εἰς τὸ ἄτομον καὶ ὅτι πρέπει νὰ καταβληθῇ προσπάθεια πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοιαύτης καταστάσεως, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ κατακτῆσθαι παθολογική.

γ) Ὅνειρα. Τὰ κατὰ τὸν ὕπνον φαντασμάτα καὶ ἐκδηλώσεις, τὰ λεγόμενα ἐνύπνια, εἶναι φαινόμενα καθολικά εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐνθυμοῦνται ὅμως αὐτὰ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι συνήθισαν νὰ προσέχουν εἰς αὐτά.

Τὰ ὄνειρα εἶναι ἢ παραισθήσεις ἢ ψευδαισθησαίαι, παραστάσεις δηλ. κατ' αἴσθησιν ἢ ἐξ ἀναμνήσεως καὶ φαντασίας, αἵτινες λόγῳ τῆς ζωηρότητος αὐτῶν θεωροῦνται ὡς πραγματικαὶ ἀντιλήψεις.

Τὰ αἷτια τῶν ὄνείρων εἶναι ψυχολογικά καὶ φυσιολογικά εἴτε φανερά εἴτε ἄδηλα· φόβοι ἀποτυχιῶν εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ ἐπιχειρήσεις, ἐλπίδες ἐπιτυχίας, θλίψεις ἐπὶ ἀπωλείᾳ προσφιλῶν, φροντίδες καὶ ποθοὶ παντὸς εἶδους.

Πολλὰ τῶν ὄνείρων πιστεύεται ὅτι εἶναι θεόπεμπτα καὶ προφητικά. Τὴν πίστιν δὲ ταύτην εἶχον καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἵτινες καὶ ὄνειροκρίτας εἶχον καὶ ὄνειροπόλους. Περὶ τούτων ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὸ περὶ «τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς» ἔργον αὐτοῦ λέγει· «οὔτε καταφρονῆσαι βῆδιδιον οὔτε πεισθῆναι».

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Απαριθμήσατε τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἐκίνησαν τὴν φαντασίαν σας τὸ παρελθὸν εἰκοσιτετράωρον.
2. Ποῖα ἐκ τῶν μαθημάτων βοηθοῦσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φαντασίας;
3. Τίς ἡ σχέσις φαντασίας καὶ διανοήσεως;
4. Τίς ἡ σημασία τοῦ περιβάλλοντος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φαντασίας;
5. Τίς ἡ σχέσις φαντασίας πρὸς τὰς ἄλλας πνευματικὰς λειτουργίας;
6. Τίς ἡ σπουδαιότης τῶν ἰδανικῶν διὰ τὸν ἄνθρωπον;
7. Τί εἶναι ἔμπνευσις;
8. Πιστεύετε εἰς τὰ ὄνειρα; Διὰ τί;

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΑΠΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ

Ἐξετάσαντες προηγουμένως τὸν ψυχικὸν βίον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν, αἵτινες συνεργοῦσιν εἰς τὴν νόησιν καὶ τὴν γνῶσιν, ἐρχόμεθα τῶρα νὰ ἐξετάσωμεν πῶς αὐταὶ ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τὴν ὅλην ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου δημιουργοῦσαι εὐαρέστους ἢ δυσαρέστους εἰς αὐτὸν καταστάσεις, ἧτοι χαράν, λύπην, θαυμασμόν, ἀγανάκτησιν κλπ., νὰ ἐξετάσωμεν τ.ἔ. τὸν ψυχικὸν βίον ἀπὸ συναισθηματικῆς ἀπόψεως.

1. Φύσις καὶ μορφαὶ τοῦ συναισθήματος. Μαθητῆς τις πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον χωρὶς νὰ ἔχη πλήρως παρασκευασθῆ. Σκεπτόμενος δὲ ὅτι εἶναι πιθανόν νὰ κληθῆ πρὸς ἐξέτασιν αἰσθάνεται ἀγωνίαν καὶ φόβον. Αἴφνης ὁμῶς φθάνων εἰς τὸ σχολεῖον του πληροφορεῖται ὅτι θὰ ἐκδράμουν εἰς τινὰ πλησίον ἐξοχὴν. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη εἶδησις μεταβάλλει ἄρδην τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ μαθητοῦ, ὁ ὁποῖος σκιρτᾷ πρᾶγματι ἀπὸ χαράν.

Τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν εἰς τὸν μαθητὴν τόσον κατὰ τὴν πρώτην, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ἢ *δυσάρεστος* δηλ. κατ' ἀρχὴν καὶ ἀκολούθως ἢ *εὐάρεστος* καταστάσις ἢ δημιουργηθεῖσα ἐν αὐτῷ λόγῳ ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν αἰτιῶν καλεῖται *συναίσθημα*. *Εἶναι* δηλ. τὸ *συναίσθημα* *εὐάρεστος* ἢ *δυσάρεστος* *κατάστασις*, εἰς ἣν ὁ ἀνθρώπος διατίθεται *λόγῳ* ἐξωτερικῶν ἢ ἐσωτερικῶν ἐρεθισμῶν (αἰσθημάτων, παραστᾶσεων, διανοημάτων κλπ.).*

* Ἄν ἀναλύσωμεν τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ μαθητοῦ, καθ' ὃν χρόνον οὗτος εὗρίσκετο καθ' ὁδὸν μεταβαίνων εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς καὶ τὴν

μεταβολήν, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς αὐτόν, ὅταν ἐπληροφορήθη τὰ τῆς ἐκδρομῆς, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ δυσάρεστος διάθεσις αὐτοῦ ὠφέλειτο, ὡς ἦδη ἐλέχθη, εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ ἐξετασθῇ καὶ νὰ λάβῃ κακὸν βαθμόν, ἡ δὲ μεταβολὴ αὐτῆς εἰς εὐχάριστον εἰς τὸ γεγονός κυρίως ὅτι ἀπηλλάγη τοῦ ἐπιόλου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι θὰ ἀπελάμβανε τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὸν ἥλιον καὶ τὴν φύσιν γενικώτερον κατὰ τὴν ἐκδρομήν.

Ἐκ τούτου συμπεραίνομεν ὅτι τὰ συναισθήματα ἔχουν τελολογικὸν χαρακτήρα. Χαίρομεν δηλ. ἢ λυπούμεθα, διότι ὑπάρχει λόγος, σκοπὸς τις, ὡς τοῦτο διεκήρυξε πρῶτος ὁ Ἀριστοτέλης.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται φανερόν, δύο εἶναι αἱ κύριαι μορφαὶ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ συναισθήματος, ἢτοι εὐαρέστησις καὶ δυσαρέσκεια εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς ἀποχρώσεις. Ἐξικνεῖται δὲ ποσοτικῶς ἡ εὐαρέστησις ἀπὸ τῆς ἀπλῆς τέρψεως μέχρι τῆς ἐξάλου χαρᾶς, ἡ δὲ δυσαρέσκεια ἀπὸ τῆς ἀπλῆς δυσαρέστου καταστάσεως μέχρι τῆς βαθυτάτης θλίψεως καὶ ὀδύνης.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ ποῖον διάφορος εἶναι ἐκάστοτε ἡ μορφή τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ συναισθήματος, διότι ἄλλη π.χ. εἶναι ἡ ἀπόλαυσις, τὴν ὁποῖαν δοκιμάζει τις, ὅταν ἀκροᾶται ὠραίας μουσικῆς, ἄλλη δ' ὅταν ἀπολαύῃ τις ὠραίου γεύματος. Αἱ διανοητικαὶ ἄλλως τε ἀπολαύσεις πάντοτε ἐξετιμήθησαν ὡς ὑπέρτεροι τῶν ὕλικῶν παρὰ τὴν μέγαλυτέραν τῶν τελευταίων ἔντασιν.

Τὰ συναισθήματα διαρκοῦσι περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον χρόνον. Ἀναλόγως δὲ τῆς προδιαθέσεως ἐκάστου χρωματίζουσι καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀτόμου ὡς ἀπαισιόδοξου ἢ αισιοδόξου.

Τὰς σφοδρὰς διαταραχὰς τοῦ ψυχικοῦ βίου καλοῦμεν συγκινήσεις ἢ ἀψιθυμίας. Αἱ ἀψιθυμιαὶ περισσότερον ἀλλὰ καὶ τὰ συναισθήματα γενικῶς συνοδεύονται ὑπὸ φυσιολογικῶν ἐκδηλώσεων, ὡς π.χ. αἱ ἀλλοιώσεις τῆς ἀναπνοῆς, τῆς κινήσεως τῆς καρδίας, τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, τοῦ σφυγμοῦ κ.ἄ. Πολλάκις δὲ μεταβάλλεται καὶ ἡ λειτουργία τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων, τοῦ ἥπατος κλπ., καὶ ἐπιτείνονται ἢ ἐπίσχονται ἀναλόγως αἱ λειτουργίαι τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρύθημα ἢ ἀντιθέτως ἢ παρατηρουμένη ὠχρότης τοῦ προσώπου.

Τὰ συναισθήματα ἐπιδρῶσιν ἐπ' ἄλληλα κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. Π.χ. συναισθημὰ τι φαίνεται ἰσχυρότερον, ἐὰν ἐπακο-

λουθῆ· εἰς ἄλλο ἀντίθετον πρὸς αὐτό. Οὕτως ἡ εὐαρέστησις, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ γονεῖς μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ τέκνου των ἐξ ἀσθενείας τινός, εἶναι ἐντονωτέρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν συνήθως αἰσθάνονται ἐκ τῆς υγείας του. Ἰσχυρότερον φαίνεται τὸ συναίσθημα καὶ ὅταν ἀκολουθῆ εἰς ἄλλο ὁμοειδές. Ἐὰν ὁμως αἱ αὐταὶ παραστάσεις ἐπαναλαμβάνονται πολλάκις, τὸ ἐξ αὐτῶν παραγόμενον συναίσθημα ἀμβλύνεται καὶ καθίσταται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀτονώτερον. Οὕτως π.χ. ὅλον ἐν ἀτονωτέρῳ ἀποβαίνει εὐαρέστησις προερχομένη ἐκ παντοίων ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Διάφορος εἶναι ἡ σχέσηις τῆς ἐπιδράσεως τῶν συναισθημάτων ἐπ' ἄλληλα, προκειμένου περὶ τῶν μεικτῶν λεγομένων συναισθημάτων, ἐκείνων δηλ. εἰς ἃ φαίνεται νὰ ἀναμείγνυται ἡ λύπη μετὰ τῆς ἡδονῆς. Οὕτως ἔχομεν τὴν ἀγόγγυστον ὑποταγὴν εἰς τὰς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς ἢ τὴν ἀνοχὴν δυσαρέστου καταστάσεως μακρῶς πολλάκις διαρκείας πρὸς ἐξυπρέτησιν ἀνωτέρου τινός σκοποῦ.

2. Εἶδη συναισθημάτων. Εἶπομεν ἤδη ὅτι αἱ κύριαί μορφαὶ τῆς ἐκδηλώσεως τῶν συναισθημάτων εἶναι ἡ εὐαρέστησις ἢ δυσἀρέσκεια, ἡ χαρὰ ἢ λύπη εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς ἀποχρώσεις. Ἄλλ' ἡ εὐχαρίστησις αὕτη ἢ δυσἀρέσκεια εἶναι εὐνόητον ὅτι προέρχεται ἐκ διαφόρων ἐκάστουτε λόγων. Ἄλλοτε π.χ. εὐχαριστούμεθα ἢ δυσἀρεστούμεθα, διότι τρώγομεν εὐγευστον φαγητὸν ἢ λαμβάνομεν πικρὸν φάρμακον ἄλλοτε δὲ δι' ἄλλους λόγους. Τὰ συναισθήματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα προέρχονται κατ' εὐθείαν ἐξ αἰσθημάτων, ἔχουν δὲ ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος, καλοῦμεν κατ' αἰσθησιν ἢ ὀργανικὰ συναισθήματα.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος, ὡς κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν ὄν, χαίρει ἢ λυπεῖται, αἰσθάνεται εὐαρέστησιν ἢ δυσἀρέσκειαν, ὅταν κάμῃ ἀγαθὴν τινα ἢ κακὴν πράξιν, ὅταν ἀπολαύῃ ὠραίας μουσικῆς συμφωνίας ἢ καλλιτεχνήματος ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς κ.λ.π., ὅταν βλέπῃ ὅτι οἱ πέριξ αὐτοῦ εὐτυχοῦν ἢ δυστυχοῦν κλπ. Τὰ συναισθήματα ταῦτα ἔχοντα ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν προερχόμενα οὐχὶ ἐξ αἰσθημάτων ἀλλὰ παραστάσεων, ἐννοιῶν, κρίσεων κ.λ.π. καλοῦνται πνευματικὰ ἢ ἀνώτερα συναισθήματα καὶ εἶναι διαφόρων εἰδῶν ἀναλόγως τῆς προκαλούσης αὐτὰ αἰτίας.

Κατωτέρω θ' ἀσχοληθῶμεν λεπτομερέστερον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν

πνευματικῶν συναισθημάτων καὶ δὴ τῶν ἐξ αὐτῶν σπουδαιωτέρων.

3. Πνευματικὰ ἢ ἀνώτερα συναισθήματα. Τὰ ἀνώτερα συναισθήματα πηγάζουσιν ἐκ τοῦ βάθους τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου, διὰ τοῦτο καὶ τὸ περιεχόμενόν των εἶναι βαθύτερον καὶ πλουσιώτερον τῶν κατ' αἴσθησιν συναισθημάτων. Ἐνεκα τούτου κυριαρχοῦσι ταῦτα τῆς ὅλης βουλήσεως μὴ δυνάμενα νὰ διακυβερνηθῶσι δι' ἐσωτερικῆς προσπαθείας τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο δύναται τις εὐκόλως νὰ κατανοήσῃ, ἂν ἀναλογισθῇ ὅτι οὐδεὶς, ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ ἰσχυρὰν βούλησιν, δύναται π.χ. νὰ καταστείλῃ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του διὰ τυχὸν διαπραχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ κακὴν πράξιν.

Ἐκαστον τῶν ἀνωτέρων συναισθημάτων ἔχει ἴδιον περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατόν εὐκόλως ποιοτικῶς καὶ λογικῶς νὰ ἐκφράσωμεν· μᾶλλον δυνάμεθα νὰ ἐπιβιώσωμεν αὐτὸ διὰ τῆς τέχνης ἢ μετατιθέμενοι εἰς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ βιοῦντος αὐτὸ ἢ ἀναλογιζόμενοι, δι' αὐτοκρισίας, τὴν συνηθεστάτην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐκδηλοῦμεν τὸ συναίσθημα τοῦτο.

Τῶν πνευματικῶν συναισθημάτων διακρίνομεν τὰς κάτωθι κατηγορίας·

1. Καλαισθητικὰ ἢ καλολογικὰ συναισθήματα.
2. Συμπαθητικὰ καὶ ἀντιπαθητικὰ συναισθήματα.
3. Αὐτοσυναίσθημα.
4. Συναίσθημα τῆς τιμῆς.
5. Διανοητικὰ συναισθήματα.
6. Ἠθικὰ συναισθήματα.
7. Θρησκευτικὰ συναισθήματα.

A. Καλαισθητικὰ ἢ καλολογικὰ συναισθήματα. Ὀνομάζομεν καλαισθητικὰ ἢ καλολογικὰ τὰ συναισθήματα τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς ἐν τῇ φύσει ἢ τέχνῃ μορφῆς τῆς τάξεως, τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ἁρμονίας. Ὁ χορὸς, ἡ μουσικὴ, ἡ θρησκεία, αἱ παντοῖαι ἐπιστήμαι καὶ τέχναι ἐνέχουσι στοιχεῖα καλαισθητικὰ. Ἡ μεγαλοπρέπεια ἐπίσης τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἡ κομψότης τῆς ἐκφράσεως εἰς τὸν λόγον, ἡ ἀπεικόνισις τῶν χαρακτηριστῶν εἰς τὴν τραγωδίαν ἢ τὸ μυθιστόρημα πληροῦσιν ἡμᾶς τοιούτων εὐγενῶν συναισθημάτων. Ἐπὶ πλεόν ἢ ἐκ τούτων ψυχικὴ εὐαρέστησις οὐ μόνον τέρπει καὶ ἀνακουφίζει ἐπιφέρουσα ἀληθῆ χαρὰν, ἀλλὰ καὶ ἐξευγενίζει ἀνυψοῦσα τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀνωτέρας σχέ-

ψεις, εἰς ἠθικούς διαλογισμούς ὑπὲρ τὸ ταπεινόν, τὸ αἰσχροῦν, τὸ ἀνήθικον καὶ καθιστᾷ αὐτὸν κρείσσονα ἑαυτοῦ. «Τίποτα», λέγει ὁ Ὀβίδιος, «δὲν ἐξημερώνει τόσον τὰ ἤθη καὶ δὲν ἀπομακρύνει τὴν ἀγριότητα, ὅσον ἢ μετὰ σταθερότητος ἀφοσίωσις εἰς τὴν σπουδὴν τῶν καλῶν τεχνῶν». Σπανίως ἄνθρωποι συγκινούμενοι ἐπὶ τῶν καλῶν δύνανται νὰ διανοηθῶσιν ἢ πράξωσι κακόν τι, αἰσχροῦν ἢ ταπεινόν. Τούναντίον δὲ ἐκ τοῦ καλοῦ συγκινούμενοι στρέφουσιν τὸν νοῦν πάντοτε πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης κατιδὼν εἶπε: «πρὸς ἀρετὴν τοι τείνει καὶ δύναται ποιὸν τι τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος παρασκευάζειν».

Τὰς τοιαύτας συγκινήσεις ἢ συναισθήματα καλοῦμεν κ α λ α ι σ θ η τ ι κ ᾶ, ὡς προερχόμενα ἐκ παραστάσεων ἢ ἀντιλήψεων καλῶν ἢ αἰσχροῶν.

Εἶναι δὲ τὰ συναισθήματα ταῦτα κοινὰ εἰς πάντας τοὺς ὑγιεῖς ἀνθρώπους, ποικίλλει ὅμως ἢ ἐκδήλωσις των ἀναλόγως τῶν ἀτόμων, ἰσχυροτάτη οὖσα εἰς τοὺς ἔχοντας ἰδιοφυῖαν πρὸς τοῦτο καλλιτέχνιας.

Εἰς τὴν διέγερσιν τοῦ καλαισθητικοῦ συναισθήματος συντελοῦσι δύο στοιχεῖα· α) τὸ κ α λ λ ι τ ε χ ν ι κ ῶ ς ἢ φ υ σ ι κ ῶ ς ὠραῖον, τ.ἔ. τὸ καλὸν καθ' ἑαυτὸ καὶ β) τὸ ἐ γ ῶ μ ἔ τ ᾶ ς γνώσεις καὶ τὴν ἀνεπτυγμένην ἢ μὴ κρίσιν.

Τὰ συναισθήματα τὰ γεννώμενα διὰ τῆς ἀπλῆς μόνον θέας τοῦ ὠραίου, ὡς λ.χ. πίνακος ζωγραφικῆς ἢ ὠραίου τοπίου, καλοῦμεν ἀ π λ ᾶ καλαισθητικὰ συναισθήματα. Τὰ γεννώμενα ὅμως κατόπιν ἐμβριθοῦς παρατηρήσεως καὶ μελέτης τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἔργου — εἴτε λόγῳ ἐμφύτου προδιαθέσεως εἴτε λόγῳ ἀσκήσεως καὶ ἔξεως — καλοῦμεν σ ὕ ν θ ε τ ᾶ καλαισθητικὰ συναισθήματα.

α) Χ α ρ α κ τ η ρ ι σ τ ι κ ᾶ τοῦ καλοῦ. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ καλοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ προερχομένων συναισθημάτων εἶναι: α) ὅτι ἀρέσκεται τις ἐπὶ τῶν καλῶν καὶ δυσαρρεστεῖται ἐπὶ τῶν αἰσχροῶν ἄνευ ἐπιθυμίας κτήσεως ἢ οἰκειοποιήσεως αὐτοῦ, ἄνευ ἰδιοτελοῦς ὑπολογισμοῦ, ὡς πρῶτος ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ῥητορικῇ αὐτοῦ καθώρισεν εἰπὼν· «καλὸν ἐστίν, ὃ ἂν δι' αὐτὸ αἰρετὸν ὄν ἐπαινετὸν ἦ». Κατὰ ταῦτα διαφέρει τὸ καλαισθητικὸν συναισθημα οἰοῦδηποτε ἄλλου ἐξ ὑλικῆς ἡδονῆς προερχομένου ἢ τοῦ συναισθήματος τοῦ ἐκ τοῦ ὠφελίμου προερχομένου, β) ὅ,τι εἶναι καλὸν δὲν εἶναι καλὸν δι' ἑν ἄτομον καὶ αἰσχροῦν δι' ἄλλο, ἀλλὰ γενικῶς τὸ καλὸν εἶναι διὰ πάντας καλόν. Ἄν δὲ

πάντες δὲν συναισθανώμεθα τὸ ἐκ τοῦ καλοῦ συναίσθημα, λ.χ. ἔκ τινος μουσικῆς συνθέσεως, τοῦτο εἶναι ζήτημα ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως. Σημειωτέον ὅτι, κατ' Ἀριστοτέλην, τὸ κλόν δὲν εἶναι αὐθύπαρκτος τις ὀντότης αἰωνία, ἐνιαία καὶ ἀναλλοίωτος, ὡς παρὰ Πλάτωνι, ἀλλὰ ποικίλλει κατὰ τὰ ἀντικείμενα εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται καὶ τὰ καλαισθητικὰ κριτήρια καὶ διαθέσεις τῶν ἀτόμων, γ) τὸ καλαισθητικὸν συναίσθημα εἶναι ἔμφυτον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς πολλὰ ἐκ τῶν ζώων. Καὶ οἱ ἄγριοι ἀκόμη στολίζουσιν ἑαυτοὺς στίζοντες μάλιστα ἐπὶ τῶν χειρῶν των διαφόρους παραστάσεις. Τινὰ τῶν ζώων ἐπίσης μεγίστην καταβάλλουσι προσπάθειαν πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ὠραιότητος αὐτῶν, ἰδίᾳ δὲ τὰ ἄρρενα (ὡς π.χ. ὁ ταῶς).

β) Εἶδη τοῦ καλοῦ. Τρία εἶδη καλοῦ διακρίνομεν· τὸ χαρίεν, τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ καθ' αὐτὸ καλόν.

Τοῦ χαρίεντος τὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι ἡ λεπτότης καὶ ἡ κομψότης τῆς μορφῆς, προκειμένου δὲ περὶ ἀνθρώπων καὶ ἡ κομψότης τῶν τρόπων.

Τοῦ ὑψηλοῦ τὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι τὸ διεγειρόμενον συναίσθημα θαυμασμοῦ ἐκ τῆς ὑπερβολῆς καὶ τοῦ ὑπερμέτρου, προκειμένου δὲ περὶ ἀνθρώπων ἐκ τοῦ ὑπερανθρώπου καὶ τοῦ μεγαλειώδους. Οὕτως ἡ πτήσις τῶν γιγάντων τῆς ἀεροπορίας, ἡ μυκαμένη θάλασσα καὶ οἱ ἥρωες τῶν τραγικῶν, ἰδίᾳ δ' οἱ τοῦ Αἰσχύλου, ἔχουσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὑψηλοῦ.

Τοῦ καθ' αὐτὸ καλοῦ τὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι διάφορα. Οὕτω, τοῦ λεκτικοῦ κάλλους χαρακτηριστικὰ εἶναι ἡ σαφήνεια ἡ καθαρότης, ἡ ἀκρίβεια, ἡ ἐνάργεια, ἡ γλαφυρότης, ἡ ἐνότης, ἡ δύναμις καὶ δῆ, ἀναλόγως, τοῦ γράφοντος ἢ τοῦ λέγοντος.

Συναφῆ πρὸς τὸ καλὸν ἢ παραλλαγαὶ αὐτοῦ εἶναι τὸ τραγικὸν καὶ τὸ κωμικὸν ἢ γελοῖον.

Τὸ τραγικόν, καθ' ὃ ἀπεικονίζονται αἱ περιπέτειαι, ἡ δυστυχία καὶ ἡ συμφορά, ἀπαντᾷ τακτικῶς εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου, ἄριστα ἀπεικονιζόμενον εἰς τὰς τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου ἰδίᾳ, ὡς εἰς τὴν περιγραφομένην μοῖραν τῆς Κασσάνδρας.

Εἰς τὰς περιπετείας ταύτας ὁ ἥρωες παρίσταται περιπίπτων εἰς δυστυχίαν ἕνεκα τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀμαρτημάτων ἢ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ,

προκαλῶν οὕτω τὸν ἔλεον καὶ τὸν φόβον, δι' οὗ ἐξυψοῦται ὁ θεατῆς πνευματικῶς, ἐξαίρεται τὸ θυμικὸν καὶ καθαίρονται τὰ πάθη, ὡς ὀρθῶς ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ὀρισμῷ τῆς τραγωδίας καθώρισε.

Τὸ κωμικὸν ἢ τὸ γελοῖον εἶναι βάσις διαφόρων μορφῶν τοῦ λόγου, ἤτοι τῆς εὐθυμολογίας, τῆς εἰρωνείας, τοῦ σαρκασμοῦ καὶ τῆς σατύρας. Αἱ μορφαὶ αὗται τοῦ λόγου διακρίνονται μεταξύ των, διότι ἐν μὲν τῇ εὐθυμολογίᾳ τὸ γελοῖον ἐκφέρεται μετ' εὐνοίας πρὸς τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀπευθύνεται, ἐν δὲ τῷ σαρκασμῷ μετὰ δηκτικότητος. Ἐλαφροτέρα μορφή τοῦ σαρκασμοῦ εἶναι ἡ εἰρωνεία, διακρινομένη εἰς λεπτὴν καὶ βαρεῖαν.

Τὸ γελοῖον καὶ ὁ γέλως γενικώτερον ἐγένοντο ἀντικείμενον μελέτης παρὰ πολλῶν ψυχολογούντων. Ὁ Dumas, ὁ Bergson κ.ἄ. τὸ γελοῖον ἀποδίδουσιν εἴτε εἰς τὴν κατάπτωσιν ιδέας τινὸς ἢ προσώπου ἢ πράγματος, ὅπερ προηγουμένως μέγα καὶ ἐξαίρετον ἔθεωρήθη (θεωρία τῆς καταπτώσεως), εἴτε εἰς τὸ ἀπροσάρμοστον τῶν λεγομένων ἢ δραμμένων, τὸ φύσει ἀντιφατικὸν (θεωρία τῆς ἀντιφάσεως).

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις, τὸ γελοῖον προέρχεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐν ἀρχῇ ἢ παρατήρησις ἢ ἀκρόασις παράγει συναίσθημα θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως καὶ μεγάλα γεγονότα προσδοκῶνται, ἀλλ' ἔπειτα εἴτε σκοπίμως (ὡς εἰς τὸν Καραγκιόζην) εἴτε τυχαίως, λόγῳ αἰφνιδίας μεταστροφῆς, γεννᾶται συναίσθημα ἀντίθετον, ὅπερ προκαλεῖ τὸν γέλωτα.

Πηγὴ τῶν καλολογικῶν συναισθημάτων εἶναι ἡ φύσις καὶ ἡ παντοία καλλιτεχνία, ἡ μουσικὴ, ἡ ποίησις καὶ αἱ εἰκαστικαὶ τέχναι — ἀρχιτεκτονικὴ, γλυπτικὴ, ζωγραφικὴ — ἐπενεργοῦσαι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλολογικοῦ συναισθήματος διὰ τῆς ἁρμονίας τῶν χρωμάτων, τῶν ἤχων καὶ τῶν γραμμῶν τῶν μορφῶν.

γ) Ἡ ἔρευνα τοῦ καλοῦ. Τὰ καλολογικὰ συναισθήματα περισσότερο τῶν ἄλλων ἠρευνήθησαν καὶ δὴ διὰ τῶν κάτωθι μεθόδων α) τῆς παρακολουθήσεως ἰχνογραφημάτων τῶν παιδῶν κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας, β) τῆς προτιμήσεως ὀρισμένων ἐκ πολλῶν προβαλλομένων χρωμάτων, γ) τῆς καλαισθητικῆς ἐκτιμήσεως ἔργων τέχνης ἢ εἰκόνων αὐτῶν.

Ἡ πειραματικὴ ἔρευνα τῶν καλαισθητικῶν συναισθημάτων τὴν ἀρχὴν ἔχει ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀπὸ τοῦ

Fechner, ὅστις καὶ εὔρε τὴν καλουμένην χρυσοῦν τομήν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι τείνουσιν αὐθορμήτως εἰς τὴν προτίμησιν τοῦ ὀρθογωνίου, τοῦ ἔχοντος ἀναλογίαν πλάτους πρὸς μήκος, ὅλα ἢ τοῦ μήκους πρὸς τὸ ἄθροισμα μήκους καὶ πλάτους, ἦτοι $\frac{\Pi}{M} = \frac{M + \Pi}{\Pi}$

Ἡ θεωρία τοῦ Fechner ἐφηρμόσθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς συμμετρίας καὶ ἰσοροπίας. Ὄταν δηλ. ζητῆται παρ' ατόμου τινὸς νὰ διαπεράσῃ κατακόρυφον διὰ μέσου ὀριζοντίας γραμμῆς, τοῦτο ἐκλέγει τὸ μέσον σημεῖον. Ὄταν ἐξ ἄλλου μορφῆ ἢ σχῆμα ἀκανονίστου μεγέθους πρόκειται νὰ διατηρηθῇ, τὰ περισσότερα ἄτομα σύρουσι τὴν γραμμὴν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ σχηματίζωσιν ἴσας ἐκτάσεις. Ἀντὶ δηλ. νὰ λαμβάνωσι τὸ μέσον σημεῖον μεταξὺ τοῦ ἀκροτάτου ἀριστεροῦ καὶ τοῦ ἀκροτάτου δεξιοῦ, εὐρίσκουσι τὸ κέντρον τοῦ βάρους θεωροῦντα ὅτι τὸ ἀντικείμενον ἔχει ἐν τῇ πραγματικότητι βᾶρος.

Ἐκ τῶν γενομένων νεωτέρων ἐρευνῶν προέκυψεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος φέρει ἐκ κληρονομικότητος τὴν ἱκανότητα ἀπολαύσεως τοῦ καλοῦ ἐν τῇ φύσει καὶ τῇ τέχνῃ, ἀλλ' ὅτι αὕτη πρέπει νὰ καλλιερῆται διὰ ν' ἀναπτυχθῇ. Φύσει τ.ἔ. τὸ χρῶμα, ἡ εἰκὼν καὶ τὰ ἄσματα εὐχαριστοῦσι τὸν ἄνθρωπον, πλὴν ἄλλη εἶναι ἡ ἀπόλαυσις καὶ ἡ εὐχαρίστησις τοῦ ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου καὶ ἄλλη ἡ τοῦ ἀμορφώτου· ἄλλαι αἱ προτιμήσεις τοῦ παιδίου καὶ ἄλλαι αἱ τοῦ ἐνηλίκου. Τὸ παιδίον π.χ. προσελκύεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς εἰκόνας καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίας τῆς μορφῆς.

Ἡ ἱκανότης πρὸς αἰσθητικὴν ἐκτίμησιν εἰκόνων, χρωμάτων, ῥυθμῶν, ποιημάτων, μουσικῶν τεμαχίων, ὡς καλλιτεχνημάτων ἢ στοιχείων τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἔργου, ἀρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας. Διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ ὁμοῦς αὕτη χρειάζεται συστηματικὴν ἀγωγὴν καὶ ἀσκήσιν, ποικίλλει δὲ τὰ μέγιστα ἀπὸ ατόμου εἰς ἄτομον καὶ ἔχει ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ μορφωτικὸν καὶ πολιτιστικὸν ἐπίπεδον τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ εὐρυτέρου κοινωνικοῦ περιβάλλοντός του.

Β. Συμπαθητικὰ καὶ ἀντιπαθητικὰ συναισθήματα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀλβανικοῦ πολέμου, ὅταν οἱ Ἕλληνες ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῶν ὑπόουλως πληξάντων αὐτοὺς ἐχθρῶν ἔδρεπον δάφνας καὶ ἐκέρδιζον σειρὰς νικῶν, οἱ φιλέλληνες λαοὶ τῆς γῆς ἔχαιρον μεθ' ἡμῶν διὰ τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων μας, παρέσχον δὲ πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν διὰ

τὴν ἀνακούφισιν τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῶν δεινῶν τῆς.

Ἐπίσης, ὅταν ἀργότερον εἰς τὸν ὄγκον τῶν Ἱταλῶν προσετέθησαν καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν Γερμανῶν καὶ ἐπιζαν τὴν μικρὰν μας πατριδα παρὰ τὴν γενναίαν καὶ ὑπεράνθρωπον ἀντίστασιν τῶν στρατιωτῶν μας, οἱ ὄντως φίλοι τῆς Ἑλλάδος μετέσχον ὀλοφύχως εἰς τὸ πένθος μας.

Ἡ συμμετοχὴ αὕτη ἢ ἐγκάρδιος εἰς τὴν χαρὰν ἢ τὴν λύπην τῶν ἄλλων εἶναι συναίσθημα συμπαθητικόν.

Εἶναι δὲ ἡ συμπάθεια «τὸ θεϊότατον πάθος» τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἐκδηλουμένη οὐχὶ μόνον ὡς συγχαίρειν καὶ συλλυπεῖσθαι ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐγνωμοσύνη ἐκ μέρους τοῦ βοηθουμένου καὶ ὡς μεγίστη χαρὰ καὶ εὐτυχία τοῦ δυναμένου νὰ βοηθήσῃ τὸν συνάνθρωπόν του, κηρυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νάζωραίου ὡς ὑψίστη ἀρετὴ καὶ οὐσία τοῦ θεοῦ.

Εἶναι δὲ τὰ συμπαθητικὰ συναισθήματα σπουδαιότατα, διότι ἐξ αὐτῶν πηγάζει ἡ ἠθικὴ ἐνότης, ἡ συνεργασία, ἡ ἀλληλοβοήθεια, ἡ δικαιοσύνη κλπ.

Γενῶνται δὲ τὰ συμπαθητικὰ συναισθήματα πρῶτον μὲν ἕνεκα τῆς δρῆς πρὸς αὐτοσυντηρησίαν. Ἀγαπᾷ δηλ. ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρῶτον, τὴν δ' ἀγάπην του ταύτην ἐπεκτείνει ἔπειτα πρὸς τοὺς οἰκείους του καὶ δὴ ἐκείνους, οἵτινες βοηθοῦσιν αὐτόν, καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἀργότερον. Ἄλλ' εἰς τὴν γένεσιν τῶν συμπαθητικῶν συναισθημάτων συμβάλλει καὶ ἡ ψυχολογικὴ συμπάθεια, ἡ ἰκανότης δηλ. νὰ μεταθέτῃ τις ἑαυτὸν εἰς τὴν κατάστασιν ἐνὸς ἀναξιωμαθοῦντος ἢ δυστυχουῦντος καὶ νὰ μετέχῃ τῶν συναισθημάτων, ἅτινα κατέχουσιν αὐτόν εἴτε ἐξ ἀγάπης πρὸς αὐτόν εἴτε καὶ ἐκ φόβου μήπως ἐμπέσῃ ποτὲ εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ δυστυχουῦντος.

α) Εἶδη συμπαθητικῶν συναισθημάτων. Τὸ πρῶτον καὶ σπουδαιότερον τῶν συμπαθητικῶν συναισθημάτων εἶναι ἢ πρὸς τὰ τέκνα στοργὴ τῶν γονέων καὶ δὴ τῆς μητρὸς, ἣτις ἐργάζεται νυχθημερόν καὶ μοχθεῖ διὰ τὴν υγίαν καὶ εὐημερίαν αὐτῶν. Εἶναι δὲ τὸ συναίσθημα τοῦτο ἰσχυρότατον καὶ εἰς τὰ ζῶα, τὰ ὅποια φθάνουσι μέχρις αὐτοθυσίας, προκειμένου νὰ προστατεύσουν τὰ τέκνα των.

Ἐπέκτασις τῆς πρὸς τὰ τέκνα στοργῆς εἶναι ἡ συμπάθεια

πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους φιλιὰ¹, ἢ ὅποια, ὅταν εἶναι ἀλήθης καὶ εἰλικρινῆς, στηρίζεται δηλ. ἐπὶ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν φίλων, εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἀπόκτημα τοῦ ἀνθρώπου.

Συγγενὲς πρὸς τὴν συμπάθειαν συναίσθημα, πλὴν διάφορον αὐτῆς, εἶναι ὁ οἶκτος. Διαφέρει δ' ἡ συμπάθεια τοῦ οἴκτου, διότι, ὡς καὶ ἡ λέξις ὑποδηλοῖ, ἡ συμπάθεια προϋποθέτει βαθμὸν τινα ἰσότητος καὶ βαθυτέρου συνδέσμου. Συμπαθοῦμεν τινὰ ἐπὶ χαρᾷ ἢ λύπῃ, ἐπὶ εὐαρεστήσει καὶ πόνῳ· τούναντίον οἰκτείρομεν μόνον τοὺς πάσχοντας ἢ τοὺς εὗρισκομένους εἰς ἀνάγκην.

β) Ἀντιπαθητικὰ συναισθήματα. Τινὲς τῶν ἀνθρώπων λυποῦνται διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, χαίρουσι δὲ διὰ τὴν δυστυχίαν των. Τοῦτο συμβαίνει, διότι ἡ εὐτυχία γεννᾷ πολλάκις τὸν φθόνον ἢ ἄλλα τοιαῦτα συναισθήματα πηγάζοντα ἐκ τῆς παντοσείδους φιλαυτίας τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ συναισθήματα ταῦτα καλοῦνται ἀντιπαθητικά, κυριώτεροι δὲ μορφαὶ τούτων εἶναι ἡ ζήλοτυπία, ἡ ἀδίαφορία, ἡ νέμεσις, ὁ φθόνος, τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐπιχειρεκακία, τὸ ἀγριώτερον τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν.

Γ. Αὐτοσυναίσθημα. Ὅταν ἀναλογιζώμεθα ὅτι προοδεύομεν εἰς τὰ μαθήματά μας ἢ ὅτι ἐπιτυγχάνομεν εἰς τὰς πράξεις ἢ ἐπιχειρήσεις μας, καταλαμβανόμεθα ὑπὸ εὐαρέστου συναισθήματος ἰκανοποιήσεως. Τούναντίον ὅταν ἐνθυμώμεθα ὅτι ὑστερήσαμεν εἰς τινὰ περίστασιν, εἴτε εἰς τοὺς τρόπους εἴτε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος ἡμῶν, δυσαρεστούμεθα.

Τὸ συναίσθημα τοῦτο τῆς εὐαρεστήσεως ἢ δυσαρεστήσεως, τὸ ὅποιον γεννᾶται ἐν ἡμῖν λόγῳ παραστάσεων περὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν ἀξίας ἢ ἀπαξίας ὀνομάζεται αὐτοσυναίσθημα.

Τὸ αὐτοσυναίσθημα, ὡς βλέπομεν εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα, ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν παραστάσεων ἢ τῆς συνειδήσεως, ἣν ἔχομεν περὶ ἡμῶν αὐτῶν ἢ ἄλλως τῆς αὐτοσυνειδησίας ἡμῶν εἴτε αὕτη

1. Κατὰ τὸν Ἴσοκράτην « πάντων κτημάτων κράτιστόν ἐστιν φίλος σαφῆς καὶ ἀγαθός ». Κατὰ δὲ τὸν Εὐριπίδην « Οὐκ ἐστιν οὐδὲν κρείττον ἢ φίλος σαφῆς »

είναι ἐσφαλμένη εἴτε μή. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἀναλογιζόμεθα ὅτι ἔχομεν προτερήματα, ἀποκτῶμεν συνήθως θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα, πολ-
λάκις ὅμως ἀγόμεθα καὶ εἰς ὑπερηφάνειαν, τῦφον καὶ ὑπερφροσύνην.
Ἐφ' ὅσον δὲ αἰσθανόμεθα ὅτι ἔχομεν ἀδυναμίας ἢ ἐλαττώματα, φύ-
σει ὀρμῶμεν πρὸς τὴν ζηλοτυπίαν, τὸν φθόνον, τὴν δειλίαν ἀλλὰ καὶ
τὴν ταπεινοφροσύνην. Ἄν ὅμως ἔχωμεν ὀρθὴν περὶ ἡμῶν ἐκτίμησιν
κρίνοντας ἀμερολήπτως τὰ ἐλαττώματα καὶ προτερήματά μας, προφυ-
λασσόμεθα ἀπὸ τῶν ὑπερβολῶν τούτων τῆς μεγαλαυχίας, τοῦ ἐγωϊσμοῦ
καὶ τῆς αὐταρεσκείας ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς δειλίας καὶ τῆς μικροψυχίας
ἀφ' ἑτέρου.

Τὸ αὐτοσυναίσθημα ὡς ἔκφρασις κρίσεως περὶ τῆς ἀξίας ἢ ἀπαξί-
ας ἡμῶν προϋποθέτει ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον τάσις πρὸς τελειο-
ποίησιν καὶ πρόοδον αὐτοῦ. Κατὰ ταῦτα μεγίστη εἶναι ἡ σημασία τῆς
ὀρθῆς ἐκτιμήσεως τῶν προτερημάτων καὶ ἐλαττωμάτων μας, τοῦ «γνώ-
θι σουτόν», πρὸς ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν
δυνάμεων ἡμῶν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν σκοπῶν, οὓς προθέτομεν καὶ ὡν
ζητοῦμεν τὴν ἐκπλήρωσιν, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ ὀρθὴ ἐκτίμησις τοῦ κό-
σμου τῶν ἀξιῶν ὑπερτιμωμένων τῶν πνευματικῶν ἐξ αὐτῶν.

Ἄν ἀναλογισθῶμεν τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν φύσιν τοῦ αὐτοσυναί-
σθήματος, κατανοοῦμεν εὐκόλως τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ διὰ τὴν ψυ-
χικὴν ἰσορροπίαν. Ἄν τὸ ἄτομον διὰ τῆς ἐργασίας του καὶ τῆς προσ-
αρμογῆς του εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματος του ἔχη, πλὴν τῆς
ἰδίως ἱκανοποιήσεως, καὶ τὴν ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας ἐκτίμησιν, ἂν
δύνχται νὰ συνεργάζεται μετὰ τῶν ὁμοίων του ἐκτιμώμενον παρ' αὐ-
τῶν καὶ νὰ εὐρίσκη οὕτω τὴν αὐτοπραγμάτωσιν καὶ αὐτοτελείωσιν
του, ἂν ἔχη ὀρθὴν προσαρμογὴν εἰς τὰς σχέσεις του πρὸς τὸ ἕτερον
φῶλον ἐκτιμώμενον ὑπ' αὐτοῦ, τότε εἶναι εὐτυχὲς καὶ ἔχει ψυχικὴν γα-
λήνην καὶ ἰσορροπίαν.

Ἐκ τῆς τοιαύτης τριπλῆς ἰσορροπίας τοῦ ἀτόμου ἐξαρτᾶται καὶ ἡ
κοινωνικὴ ἰσορροπία.

Ἄν τούναντίον εἰς τὴν προσαρμογὴν του ὁ ἄνθρωπος ἀποτυγχάνῃ
εἰς τὰς τρεῖς ταύτας ἀπαιτήσεις, πᾶν κακὸν εἰς τε τὸ ἄτομον καὶ τὴν
κοινωνίαν ἐπέρχεται καὶ ἀδικία καὶ ὑποτίμησις ἑαυτοῦ καὶ φθόνος καὶ
θυμὸς καὶ προσβολή.

Τὸ συναίσθημα τοῦτο ἀπαιτεῖ διὰ τὴν ὀρθὴν ἀνάπτυξιν του, ὅπως ὁ

ἄνθρωπος ἔχη τὴν ἰκανότητα πρὸς αὐτογνωσίαν ἢ αὐτοσυνειδησίαν, γινῶσιν δηλ. τῶν σκοπῶν, οὓς προθέτει καὶ ἀκολουθεῖ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ γινῶσιν τοῦ προορισμοῦ του καὶ κατανόησιν εἰς ἐκάστην περίστασιν τοῦ τί δύναται καὶ τί πρέπει νὰ πράττη, διὰ νὰ εἶναι καλῶς προσηρμοσμένος εἰς τὸ περιβάλλον του.

Δ. Τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς. Πρὸς τὸ αὐτοσυναίσθημα συνδέεται στενῶς τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς, τὸ ἐκ τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τῶν ἐπαίνων καὶ τῶν ψόγων τῶν ἄλλων περὶ ἡμῶν γεννώμενον. Γνωστὸν καὶ ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν πείρας εἶναι καὶ ἐκ τῆς κλασσικῆς ἰδίᾳ λογοτεχνίας πόσον εὐφραίνεται ὁ ἄνθρωπος καὶ ὑπεραίρεται τιμώμενος παρὰ τῶν ἄλλων ἀτόμων ἢ τῆς κοινωνίας, πόσον δὲ λυπεῖται καὶ «δάκρυ χέει» ἀδίκως κατηγορούμενος οὐχὶ σπανίως ἐκ φθόνου παρ' ἄλλων, οἵτινες διὰ κρυφίων ὑποβολῶν διασπείρουσι συκοφαντίας, δημιουργοῦντες οὕτω κατ' ἀθῶν ἀνθρώπων καὶ εὐεργετῶν πολλάκις δυσμενῆ κοινὴν γνώμην, δυναμένην νὰ ὠθήσῃ εἰς ἔγκλημα ἢ εἰς ἀδικίαν ἀνεπανορθώτους.

Διὰ τοῦτο ἐπιτακτικῶς ἐπιβάλλεται ἢ μετὰ βάσανον πίστις εἰς τὰς διαδόσεις καὶ κατηγορίας τὰς κατὰ προσώπων ἐκ τοῦ ἀφανοῦς διασπειρομένας, ἰδίᾳ παρὰ μὴ ἐπαίοντων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ χύδην ὄχλου καὶ τῶν ἀμορφῶτων ἀνθρώπων. Τοῦτο δὲ διότι «κρίνουσι μὲν ἄμεινον οἱ πολλοί, ὅταν σκεπτόμενοι ἀποφαίνωνται», ἀλλ' εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς ὡς ἄνω κοινῆς γνώμης συντελοῦσι μόνον οἱ φθονοῦντες κακεντρεχῶς, τοῦ ἄλλου κόσμου ἀκολουθοῦντος τυφλῶς ἄνευ βασάνου καὶ ἐξετάσεως. Διὰ τοῦτο, ὡς ὁ Πλάτων λέγει· «φροντιστέον οὐχὶ τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί, ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἐπαῖων περὶ δικαίων καὶ ἀδίκων, ὁ εἷς καὶ αὐτῇ ἢ ἀλήθεια». Δικαίως δὲ καὶ ὁ Ἡράκλειτος ἀπὸ αἰῶνων διεκήρουζεν· «εἷς ἐμοὶ μυρίοι, ἐὰν ἄριστος ᾖ».

Τὸ συναίσθημα τοῦτο ἐξ ἄλλου προφυλάσσει καὶ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν συμμόρφωσιν αὐτοῦ πρὸς τὸ κοινῶς παρὰ τῆς κοινωνίας παραδεγεμένον. Καὶ τοῦτο διότι τὸ «τί θὰ πῆ ὁ κόσμος, ἢ κοινωνία» εἶναι φραγμὸς καὶ ἔλεγχος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράξεων μελετωμένων ὑπό τινος.

Οἱ ἄνθρωποι διαφέρουσι μεταξύ των ὡς πρὸς τὴν εὐαισθησίαν εἰς τὸ συναίσθημα τοῦτο τῆς τιμῆς ἀναδεικνυόμενοι οἱ μὲν φιλοτιμότεροι

τῶν ἄλλων. Ἡ φιλοτιμία αἰτίαν ἔχει πρῶτον μὲν τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, ἔπειτα δὲ τὴν φιλοδοξίαν, τὴν ἀμιλλαν, τὸν φόβον, τὸν ψόγον, ἔτι δὲ τέλος τὴν καλὴν παρὰ τῶν ἄλλων μεταχείρισιν, ἐξ ἧς παρακινουῦνται καὶ φιλοτιμοῦνται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν συμμόρφωσίν των πρὸς τὰς θελήσεις τῶν ἄλλων ἢ πρὸς τὸν νόμον καὶ τὸ ἔθιμον.

Φιλοτιμοῦνται δὲ ἀμφοτέρωθεν τὰ φύλα ἐξ ἴσου, πλην τὸν ψόγον αἰσθάνονται τὰ θήλεα περισσύτερον τῶν ἀρρένων. Εἶναι δὲ ἡ φιλοτιμία περισσότερον ἀνεπτυγμένη εἰς τὸν Ἕλληνα ἢ εἰς ἄλλους λαούς, φιλόξενον ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀποδεικνυόμενον καὶ πᾶσαν φιλαλληλίαν πρᾶξιν ἐπιδεικνύοντα, ἐφ' ὅσον ἐκκλησις γίνεται εἰς τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ αἰσθήματα.

Τοῦ συναισθήματος τούτου ἔχομεν διαφοροὺς παραλλαγάς, τὴν φιλοτιμίαν, τὴν ἀμιλλαν, τὸν αὐτοσεβασμόν, τὴν συστολήν, τὴν αἰδῶ, τὴν φιλοδοξίαν, τὴν ματαιοδοξίαν ἢ τὴν ἀλαζονείαν, ἔναντι δὲ τῶν ἄλλων ἔχομεν διαφοροὺς τοῦ συναισθήματος τούτου ἐκδηλώσεις, ὡς ἡ ἐκτίμησις, ἡ ἀναγνώρισις ὑπεροχῆς, ὁ σεβασμὸς καὶ ὁ θαυμασμὸς.

Εἶναι δὲ ὁ θαυμασμὸς ἀνώτερον συναισθημα, ὕπερ αἰτίαν ἔχει πρῶτον μὲν τὸ κάλλος, δεύτερον δὲ τὴν ἀνωτέροτητα. Θαυμάζει δηλ. τις τὸ κάλλος εἴτε ἐν τῇ τέχνῃ εἴτε ἐν τῇ φύσει, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς ἔχοντας ἐξαιρετικὴν τινα ἱκανότητα εἰς ὑπέρτερον βαθμὸν ἢ τοὺς κατορθοῦντάς τι ἐξαιρετικὸν ἢ πρωτότυπον ἢ σπάνιον.

Ε. Διανοητικὰ συναισθήματα. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐμφανισέως του ἐπὶ τῆς γῆς ἠσθάνθη τὴν ὁρμὴν πρὸς γνῶσιν τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν κόσμου, ἐξ οὗ καὶ ἐδημιουργήθησαν ἡ φιλοσοφία, ἡ ἐπιστήμη, τὰ γράμματα, αἱ τέχναι καὶ ὁ ὄλος πολιτισμὸς. Ἡ τάσις αὕτη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς γνῶσιν καὶ ἡ εὐαρέστησις, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ἐκ τῆς εὐρέσεως τῆς ἀληθείας καὶ τῆς προσκλήσεως γνώσεων ὡς καὶ ἡ δυσαρέστησις αὐτοῦ, ὅταν δυσχεραίνεται ἡ προσπάθειά του πρὸς εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, ἀποτελοῦσι τὰ διανοητικὰ συναισθήματα.

Διάφορα εἶναι τὰ αἰτία καὶ τὰ εἶδη τῶν διανοητικῶν συναισθημάτων ἢ περιέργεια, ὁ θαυμασμὸς, ἡ ἀμφιβολία κ.ἄ. Ἐπέκτασις ἐντονωτέρα τοῦ συναισθήματος τῆς περιεργείας εἶναι ἡ ἀνυπομονησία, ὑπερβολὴ δὲ αὐτῆς ἡ ὑποψία.

Πρὸς τὰ διανοητικὰ συναισθήματα συνδέονται στενῶτατα τὰ διανοητικὰ διαφέροντα, τὰ ὅποια καὶ πηγάζουσιν ἐκ τῶν πρώτων. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ περὶ διανοητικῶν διαφερόντων γνώσεις ἡμῶν εἶναι σχετικαὶ πρὸς τὰς περὶ διανοητικῶν συναισθημάτων, τὰ ὅποια εἶναι τὰ ἐλατήρια καὶ κίνητρα τῆς διαρκείας καὶ ἐνεργείας τῶν διαφερόντων.

ΣΤ. Ἠθικὰ συναισθήματα. Ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ζωῆς ἐν γένει ἔχομεν ἄπειρα παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐθυσιάσθησαν εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἰδεωδῶν τῆς ἀνθρωπότητος ἢ τοῦ ἔθνους των, ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἀφιέρωσαν τὴν ζωὴν των διὰ ν' ἀπαλλάξουν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἀσθενειῶν, ὅπως ὁ Παστέρ, ὁ Φλέμινγκ κ.ἄ., ἄλλοι δὲ ἀγωνισθέντες μέχρις ἐσχάτων, ὡς οἱ Ἕλληνες κατ' ἐξοχὴν, διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς πατρίδος των. Ὑπάρχουν τοῦναντίον ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι χάριν χρημάτων παρέδωσαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὴν πατρίδα των ἀκόμη, πλεῖστα δὲ εἶναι τὰ παραδείγματα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει συκοφαντοῦν, διασύρουν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν συνανθρώπων των ἢ καὶ ἀδικοῦν αὐτοὺς πασιφανῶς χάριν ἀτομικῶν συμφερόντων.

Τοὺς πρώτους ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἐπαινοῦμεν, τιμῶμεν καὶ θεωροῦμεν ἥρωας καὶ εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος, τοὺς δευτέρους δὲ ψέγομεν καὶ καταδικάζομεν ὡς προδότας, συκοφάντας καὶ ἀδικούς.

Τὰ συναισθήματα, τὰ ὅποια γεννῶνται ἐν ἡμῖν ἐν τῇ προσπάθειᾳ μας ὅπως ἐκτιμήσωμεν καὶ κατατάξωμεν τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων ὡς καλὰς ἢ κακὰς, καλοῦμεν ἠθικὰ συναισθήματα.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς προσπάθειάς μας ταύτης πρὸς ἐκτίμησιν τῶν πράξεων ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἀγαθῶν ἢ κακῶν ἀποκτῶμεν συνείδησιν τοῦ τί ἐστὶ καλὸν ἢ κακόν, ἠθικὴν τ.ἔ. συνείδησιν. Εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως συντελοῦσι πλὴν ἄλλων καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ἀνατροφή, ἡ ἐπίδρασις τοῦ σχολείου καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἐν γένει περιβάλλοντος, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἐθίζεται νὰ μιμῆται ἢ νὰ ἐπιδοκιμάζῃ τὰς ὀρθὰς πράξεις, νὰ ἀποδοκιμάζῃ δὲ καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὰς κακὰς. Οὕτως ἡ ἠθικὴ συνείδησις, ἡ ὅποια λαμβάνει ὄλιγον κατ' ὄλιγον θέσιν ἐσωτερικοῦ νομοθέτου, ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐπιτέλεισιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὴν ἀποστροφήν ἀπὸ τοῦ κακοῦ οὐχὶ χάριν ἐπαινοῦ ἢ πρὸς ἀποφυγὴν ψόγου, ἀλλὰ διὰ τὴν πρᾶξιν καθ' ἑαυτήν. Οὕτω γεννῶνται τὰ ἠθικὰ συναισθήματα, ἧτοι ἦθι-

κὴ εὐαρέστησις, ὅταν αἱ βουλήσεις καὶ πράξεις ἡμῶν συμφωνῶσι πρὸς τὰς ἠθικὰς ἐν ἡμῖν ιδέας, αἰδῶς δὲ καὶ αἰσχύνῃ καὶ μετάνοια καὶ τύψις συνειδήσεως καὶ ἠθικῆ ἀγανάκτησις, ὅταν αὐταὶ δὲν συμφωνῶσι πρὸς τὸν ἐν ἡμῖν ἠθικὸν νόμον. Ἐκ τούτου καὶ ἡ εὐτυχία ἡ πραγματικὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐξασφαλίζεται, ὀριζομένη ὡς ἄρμονία μεταξὺ ἠθικῆς συνειδήσεως καὶ πράξεως ἡμῶν κατ' ἀπομίμησιν τῆς ἐν οὐρανῷ ἰσοαρμονίας μεταξὺ τοῦ θείου πνεύματος καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ διαρκοῦς δημιουργίας καὶ τελειοποιήσεως τοῦ κόσμου, συνεργούντος καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἠθικὴ συνείδησις καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς βασιζομένη ἠθικὴ κρίσις, ἥτις εἶναι καὶ προϋπόθεσις τῆς ἠθικῆς διαβιώσεως τοῦ ἀνθρώπου, βραδέως ἐξελίσσεται, ἡ δὲ πλήρης ἀνάπτυξις τῆς ἠθικῆς κρίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτελεῖται, ὡς ἐξ ἐρευνῶν ἀπεδείχθη, μετὰ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Διὸ καὶ εἰς ὅλας τὰς πεπολιτισμένας χώρας οἱ ὑποπίπτοντες εἰς παραπτώματα ἢ καὶ ἄλλα βαρύτερα σφάλματα νέοι τυγχάνουσιν εἰδικῆς μεταχειρίσεως καὶ προσπάθεια καταβάλλεται διὰ τῶν ἀναμορφωτικῶν ἰδρυμάτων πρὸς διαπαιδαγώγησιν καὶ βελτίωσιν αὐτῶν.

Z. Ἐρησκειτικὰ συναισθήματα. Ὁ ἄνθρωπος βλέπων τὸ μεγαλεῖον τῆς περὶ αὐτὸν φύσεως καὶ ἐν τῇ προσπάθειά του ὅπως ἐρμηνεύσῃ τὴν ἰσοαρμονίαν καὶ τάξιν τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν τῷ κόσμῳ ἀπέδωκε τὴν δημιουργίαν αὐτοῦ εἰς ἀνώτατον, πνευματικόν, πάνσοφον, ὄν, τὸ ὁποῖον διέπει καὶ ρυθμίζει τὰ πάντα ἐν αὐτῷ. Ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου ὁ πεπερασμένος ἀνθρώπινος νοῦς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ διάφορα φυσικὰ φαινόμενα, ἰδίᾳ δὲ τὰ προκαλοῦντα καταστροφὰς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὁ κεραυνός, αἱ πλήμμυραι, οἱ σεισμοί, αἱ χιονοθύελλαι κλπ., ἔμφοβος καὶ πλήρης δέους ἰκέτευσεν τὸ ἀνώτατον τοῦτο ὄν νὰ παύσῃ τὴν ὀργὴν του, πλείστους δ' ἐπενόησεν τρόπους, μαζικὰς πράξεις, προσευχὰς κλπ. πρὸς ἐξευμενισμόν αὐτοῦ ἐλπίζων εἰς τὴν θεῖαν αὐτοῦ ἀγαθότητα.

Τὰ συναισθήματα ταῦτα τοῦ φόβου, δέους, θαυμασμοῦ, ἐλπίδος, τὰ προσερχόμενα ἐκ τῶν περὶ τοῦ θείου παραστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὰ Ἐρησκειτικὰ συναισθήματα.

Καὶ εἰς μὲν τοὺς πρωτογόνους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐφαντάζοντο

τὸν Θεὸν ὡς τιμωρὸν καὶ ἐκδικητὴν, τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ἦτο κατ' ἐξοχὴν συναίσθημα φόβου. Ἄλλ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἐξεπολιτίζετο καὶ αἱ περὶ Θεοῦ παραστάσεις αὐτοῦ καθίσταντο τελειότεραι καὶ τὰ συναίσθημα αὐτοῦ ἦσαν περισσότερο ἐκλεπτυσμένα, ἐκδηλούμενα μᾶλλον ὡς εὐλάβεια καὶ σεβασμὸς πρὸ τοῦ θεοῦ μεγαλείου, ὡς ἐλπίς εἰς τὴν ἀγάπην καὶ μακροθυμίαν αὐτοῦ, ὡς εὐγνωμοσύνη διὰ τὰ παρεχόμενα εἰς αὐτὸν ἀγαθὰ, ὡς θαυμασμὸς καὶ λατρεία διὰ τὴν πανσοφίαν καὶ παντοδυναμίαν Αὐτοῦ.

Τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εἶναι καθολικὸν καὶ θεωρεῖται ὡς ἐν ἓκ τῶν θεμελιωδῶν στοιχείων τῆς ψυχοσυνθέσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πλωτάρχου ἀνεγνωρίσθη διακηρύξαντος· «εὐροὶς ἂν πόλεις ἀτειχίστους, ἀγραμμάτους, ἀβασιλεύτους, νομίματος μὴ δευμένας, ἀπείρους θεάτρων καὶ γυμνασίων. Ἄνιέρου δὲ πόλεως καὶ ἀθέου μὴ χρωμένης εὐχαῖς μηδὲ ὄρκοις καὶ μαντείαις οὐδεὶς ἐστὶν οὐδ' ἔσται γεγωνῶς θεατής».

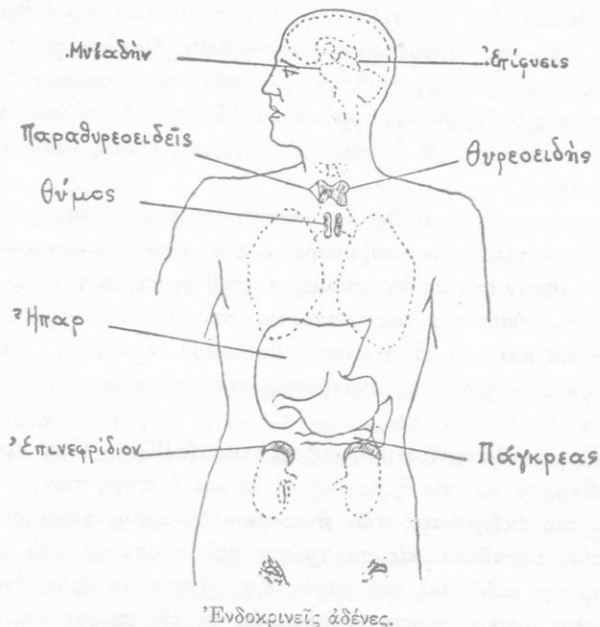
Τὰ θρησκευτικὰ συναίσθημα συνδέονται στενωτάτα πρὸς τὰ ἠθικὰ καὶ ἀνυψῶνουν τὸν ἄνθρωπον ὑπερᾶνω τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου, εἰς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν καὶ ἀξιῶν, αἵτινες κατευθύνουσιν αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἐνισχύουσιν αὐτὸν εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς. Διὰ τοῦτο ἤδη ἀπὸ τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Πλάτωνος ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή ἐθεωρήθη ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ἀνατροφῆς τῶν πολιτῶν.

4. Ἑρμηνεία τοῦ συναίσθηματικῆς βίου. Πῶς προέρχονται τὰ συναίσθημα καὶ τίς ἡ ἀρχικὴ αἰτία καὶ ἡ πηγὴ των;

Κατὰ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν διαφόρων συναίσθημάτων συμβαίνουν, ὡς γνωστὸν, μεταβολαὶ εἰς τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν θυμὸν, τὴν αἰδῶ καὶ τὴν χαρὰν λ.χ. γίνεται ἐρυθρόν, ἐνῶ εἰς τὸν φόβον γίνεται ὠχρόν· τοῦτο δὲ διότι, ὡς ἐκ τῆς πείρας καὶ ἐκ πειραμάτων ἐγνώσθη, κατὰ τὸν θυμὸν καὶ τὸν φόβον λειτουργοῦσιν ἀδένες τινές, οἵτινες ἐκκρίνουσιν ἔσω τοῦ σώματος τὰς ὁρμόνας των (ἰδίαις ἐκκρίσεις των), οἱ λεγόμενοι ἐνδοκρινεῖς ἀδένες. Ἐξ αὐτῶν τὰ ἐπινεφρίδια χύνοντα τὴν ἐπινεφριδίνην ὁρμόνην εἶναι αἰτία μεγαλυτέρας ἐκ τοῦ ἥπατος ἐκχύσεως ποσότητος σακχάρου εἰς τὸ αἷμα καὶ μεγαλυτέρας καύσεως κυκλοφορίας καὶ ὠθήσεως τοῦ αἵματος πρὸς τοὺς μῦς, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον τοῦ θυμουμένου ἐρυθριᾷ, ἐνῶ οἱ μύες συσπῶνται, ἐν μεγάλῃ δὲ ὀργῇ τὸ στόμα δύναται καὶ ν' ἀφρίζῃ

ἀκόμη καὶ οἱ ὀδόντες νὰ τρίζωσι.

Ἀντιθέτως, ἐξ ἀναλόγου λειτουργίας τῆς ἐπινεφριδίνης καὶ βραδύτης τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος τὸ πρόσωπον γίνεται ὠχρόν. Ἐξ ἄλλου ὁ ἄνθρωπος κλαίει εἰς τὴν λύπην του καὶ ὀπισθοχωρεῖ, ὅταν φοβῆται. Ποία ἡ παραγωγὸς αἰτία τῶν συναισθημάτων τούτων; Ὁ ἄνθρωπος δοκιμάζει τὸν θυμὸν, διότι ἐρυθριᾷ ἢ διότι τρίζουσιν οἱ ὀδόντες του καὶ συσπῶνται οἱ μύες του; λυπεῖται διότι κλαίει; ὀπισθοχωρεῖ καὶ διὰ τοῦτο φοβεῖται; Προηγεῖται δηλ. τὸ ψυχικὸν στοιχεῖον ἢ τὸ φυσιολογικὸν εἰς τὸ συναίσθημα;

Διάφοροι εἶναι αἱ θεωρίαι τῆς ἐρμηνείας τῶν συναισθημάτων τούτων διακρινόμεναι εἰς τέσσαρας:

α) κατὰ τὴν πρώτην ἡ οὐσία τῆς προελεύσεως τῶν συναισθημάτων εἶναι αἱ ἐκφραστικαὶ αὐτῶν ἐκδηλώσεις ἢ κινήσεις (φυσιολογική),

β) κατὰ τὴν δευτέραν τὰ συναίσθηματὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν ὠφελίμων ἢ ἐπιβλαβῶν ἐπιδράσεων τῶν ἐξωτερικῶν ἐρεθισμῶν (ὠφελιμιστικὴ θεωρία),

γ) κατά την τρίτην τὰ συναισθήματα προέρχονται ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν παραστάσεων (νοησιαρχική),

δ) κατά την τετάρτην τὸ συναίσθημα εἶναι ἴδιον στοιχεῖον τοῦ ψυχικοῦ βίου, αὐτοτελές, μὴ δυνάμενον ἐξ ἄλλου νὰ παραχθῇ (αὐτοτελής θεωρία).

Ἄλλ' ὅτι ψυχικὸν στοιχεῖον, τὰ αἰσθήματα δηλ. αἱ ἀντιλήψεις καὶ αἱ παραστάσεις, προηγῆται τῶν φυσιολογικῶν δὲν χρήζει πολλῆς συζητήσεως. Τὰ εἶδη τῶν συναισθημάτων δὲν εἶναι ἴσα τὸν ἀριθμὸν πρὸς τὰς φυσιολογικὰς αὐτῶν ἐκδηλώσεις, διότι δι' ὁμοίων φυσιολογικῶν συμπτωμάτων, ἐρυθρίασεως προσώπου λ.χ., ἐκδηλοῦνται διάφοροι συναισθηματικαὶ καταστάσεις (αἰδώς, χαρά, θυμός). Ἐν τούτοις εἶναι φανερὸν ὅτι αἱ ἐσωτερικαὶ ὀργανικαὶ διαταραχαὶ καὶ αἱ φυσιολογικαὶ ἐκδηλώσεις ἀξάνουσι τὴν ἔντασιν τῶν συναισθημάτων, διότι διαγείρουσι τὸ νευρικὸν σύστημα.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Ποῖον τὸ ἄριστον καὶ ποῖον τὸ χεῖριστον τῶν συναισθημάτων;
2. Ποῖα τὰ συμπαθητικὰ καὶ ποῖα τὰ ἀντιπαθητικὰ συναισθήματα;
3. Περιγράψατε διαφόρους τρόπους ἐκφράσεως τῆς λύπης λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν διάφορα ἔθιμα πένθους εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος.
4. Περιγράψατε τὰ συναισθήματα, τὰ ὁποῖα σᾶς γεννῶνται ἐκ τῆς ἀκροάσεως πατηγυρικοῦ λόγου ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ ἐορτῇ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.
5. Τί εἶναι ἡ χρυσῆ τομή; Πῶς πρακτικῶς αὕτη ἐφαρμόζεται;
6. Ποῖα ἡ ἀξία τοῦ αὐτοσυναίσθηματος διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτήρος;
7. Πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ ψυχικὴ ἰσορροπία;
8. Ποῖα τὰ συναισθήματα κατὰ τὰ ὁποῖα διακρίνεται ὁ Ἕλλην τῶν ἄλλων λαῶν; Κατὰ τί ὑπερέχει καὶ κατὰ τί ὑπολείπεται;
9. Πῶς ἐπιτελεῖται ὁ ἐξευγενισμὸς τοῦ ἀνθρώπου;
10. Τί εἶναι ἀριθμοίαι καὶ κατὰ τί διαφέρουν τῶν συναισθημάτων;

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΑΠΟ ΒΟΥΛΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

ΒΟΥΛΗΣΙΣ

1. Ἐννοια καὶ γενικὸς χαρακτήρ τῆς βουλήσεως. Μαθητῆς τις μελετῶν βλέπει ἄλλους συνομηλίκους του παίζοντας ποδόσφαιρον ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ θέλει καὶ αὐτὸς νὰ ἐξέλθῃ, διότι ἄλλοτε τὸ παιγνίδιον τοῦτο εἶχε προξενήσει εἰς αὐτὸν χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν. Διό, καίτοι εἶχε ἄλλην σπουδαιότεραν ἐργασίαν, νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ μαθήματά του, ἐγκαταλείπει τὸ ἔργον τοῦτο καὶ τρέχει νὰ παίξῃ μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἄλλος μαθητῆς ἀντιθέτως, ἀναλογιζόμενος ὅτι, ἂν δὲν ἔχῃ ἐτοιμάσει τὸ μάθημά του, πιθανὸν εἶναι νὰ τιμωρηθῇ ἢ νὰ ἀπορριφθῇ, ἀνθίσταται εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ δὲν ἐξέρχεται τοῦ οἴκου του.

Ἐπιθυμῶν τις νὰ παραγγείλῃ ἐνδυμασίαν μεταβαίνει εἰς ἓν ἐμποροραφεῖον. Ἐκεῖ ἐκ παρουσιαζομένων εἰς αὐτὸν πολλῶν δειγμάτων ἐκλέγει τὸ ἀρέσκιον εἰς αὐτόν, εἶτα δὲ παραγγέλλει τὴν ἐνδυμασίαν καὶ προσέρχεται μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρὸς δοκιμήν. Κατὰ τὴν παραλαβὴν ἐπιθεωρεῖ ταύτην, ἵνα ἴδῃ τελικῶς ἂν ὑπάρχῃ σφάλμα τι πρὸς δόρθωσιν.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω βουλευτικὰς πράξεις διακρίνομεν τὰ κάτωθι στοιχεῖα·

α) παράστασιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκτελεστέας πράξεως ἔλκοντος καὶ ὠθοῦντος εἰς δρᾶσιν,

β) ἐσωτερικὴν ἐνέργειαν, σκέψιν τ.ἔ. περὶ τοῦ ἐκτελεστοῦ ἢ μὴ αὐτῆς ἢ κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν παρωθουσῶν ὁρμῶν, ἐρωτήματα, ἀπορίας καὶ δυνατὰς προϋποθέσεις καὶ λύσεις, ὧν μία θεωρεῖται προτιμότερα, εἴτε κρινομένη τοιαύτη κατόπιν σκέψεως εἴτε τῇ ἐπιδράσει συναισθήματός τινος,

γ) ἀπόφασιν περὶ ἐκτελέσεως ἢ μὴ τῆς ὑπὸ κρίσιν πράξεως, ἥτις εἶναι καὶ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς βουλήσεως,

δ) ἐκτέλεσιν τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως συνισταμένην εἰς ἐνέργειαν ἢ ἀποφυγὴν ἐνεργείας ἢ ἀλλαγὴν γνώμης,

ε) θεώρησις τῆς ἐκτελεσθείσης πράξεως καὶ κρίσις περὶ αὐτῆς.

Ἐκ τῶν στοιχείων τούτων τὰ σπουδαιότερα καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν βούλησιν εἶναι ἡ πα ρ ά ς τ α σ ι ς τ ο ὕ σ κ ο π ο ὕ, ἡ ἀ π ό φ α σ ι ς καὶ ἡ ἐ κ τ έ λ ε σ ι ς (πρᾶξις), διότι ἄνευ αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ βούλησις.

Καθ' οἰανδήποτε δηλ. βουλευτικὴν ἐνέργειαν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς λογικῆς αὐτοῦ ικανότητος διέπει καὶ διακυβερνᾷ τὰς φύσει, ἐκ κληρονομικότητος, δοθείσας εἰς αὐτὸν ὁρμὰς καὶ ἔνστικτα καὶ κατατείνει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράξεων ἢ ἀποφυγὴν αὐτῶν πληρούμενος ἡδονῆς ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ ἢ λύπης ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ.

Ἐνῶ δὲ αἱ εὐχερῶς καὶ τακτικῶς ικανοποιούμεναι ὁρμαὶ καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν γεννώμεναι ἐπιθυμίαι δὲν χρειάζονται ἢ σπανίως τὴν ἐφέλκυσιν τῆς προσοχῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἔντασιν αὐτῆς, τοῦναντίον ἀπαιτεῖται ἐντατικὴ διανοητικὴ ἐνέργεια, ὅταν ἡ πλήρωσις τῶν ὁρμῶν προσκόπη εἰς δυσχερείας, ἢ ὑπερνίκησις τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὴ διὰ μεγάλης ἀνθρωπίνης προσπάθειας. Καὶ ὅταν μὲν ἀνυπέρβλητος εἶναι ἡ ὑπερνίκησις τῶν ἐμποδίων, εἶναι πιθανὸν νὰ ἐκλείπη ἢ ἄμεσος πρὸς τὴν πρᾶξιν ὀρεξις καὶ ἐπιθυμία καὶ νὰ παραμένῃ αὕτη ὡς πόθος καὶ εὐχὴ· ὅταν ὅμως τὰ ἐμπόδια δὲν εἶναι ἀνυπέρβλητα, τότε ἡ ἐπιθυμία θέτει εἰς κίνησιν τὸ τε πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα, ἵνα παρασκευάσῃ τὴν ἐκπλήρωσίν της, ὅποτε ἔχομεν β ο ὕ λ η σ ι ν.

Βούλησις, ἐν ἄλλοις λόγοις, ὑπάρχει, ὅταν ἐπιτυγχάνεται τι κατόπιν διανοητικῆς ἐργασίας, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει βούλεται ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νὰ λογικεύεται, νὰ σκέπτεται, νὰ μελετᾷ σχέδια ἐπιτελέσεως πράξεων καὶ ἐν γένει ν' ἀποφασίζῃ περὶ τοῦ ὠφελίμου ἢ μὴ, τοῦ θεμιτοῦ ἢ μὴ, τοῦ ἐπαινετοῦ ἢ ἐπιψόγου, τοῦ δικαίου ἢ ἀδίκου αὐτῶν καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὰ κατορθωτὰ ἐξ αὐτῶν. Στενὴ δηλ. ὑπάρχει σχέσις μεταξύ τοῦ λογικοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ βούλεσθαι, ἀξίαν δὲ ἔχει διὰ τὸν λογικὸν ἄνθρωπον καὶ ἀνυψώνει καὶ τιμᾷ αὐτὸν ἢ ικανότης πρὸς οἰκείαν καὶ ἐλευθέραν ἐκλογὴν καὶ προτίμησιν μεταξύ δύο ἢ πλειόνων προκειμένων πράξεων. Ἡ ικανότης δ' αὕτη δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ ζῶα, τοὺς ἀνηλίους, τοὺς ἀφυεῖς καὶ ἀναπήρους πνευματικῶς, οἵτινες ἔχουσι κατωτέρας μόνον ὁρμὰς καὶ ἐπιθυμίας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων συνάγεται ὅτι ἡ βούλησις περιλαμβάνει καὶ τὴν διανόησιν καὶ τὴν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ἢ μὴ τῆς προσπαθείας μας εὐαρέστησιν ἢ δυσαρέστησιν. Κατὰ ταῦτα ἡ βούλησις δὲν εἶναι ἴδια λειτουργία, ἀλλ' εἶναι ἔκφρασις ἐν δράσει τοῦ ὄλου πνεύματος καὶ τῆς ὄλης προσωπικότητος τοῦ εὐφροῦς καὶ ὁμαλοῦ ἀνθρώπου. Διαφέρει ὁμως ἡ βούλησις τοῦ συναισθήματος καὶ τῆς διανοήσεως. Ἡ βούλησις δηλ. ἀναφέρεται εἰς τὴν δρᾶσίν μας ὡς ἐνεργούντων προσώπων· εἶναι ἐνέργεια καὶ κίνησις γινόμενη ὑπὸ τοῦ θέλοντος ἐγὼ πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος, ἐνῶ τὸ συναίσθημα εἶναι τι, τὸ ὅποῖον δοκιμάζει τις χωρὶς νὰ τείνη πρὸς κίνησιν ἢ ἐνέργειαν, εἶναι ὡς καὶ ἡ διανόησις ἐλατῆριον, κίνητρον ὠθοῦν πρὸς ἐνέργειαν.

Ὅταν ἐλλείπη παντελῶς ἡ ἡδονὴ ἐξ ἐπιτελουμένης ἐργασίας, δὲν δύναται τις δὲ ν' ἀποφασίσῃ τι, καίτοι σαφῶς κατανοεῖ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιτελέσεως αὐτοῦ, τότε ἔχομεν τὴν κατάστασιν τῆς ἀβουλησίας. Βούλησις ἄρα εἶναι ἡ γενικὴ τοῦ ὄλου πνεύματος ἰκανότης τοῦ λαμβάνειν ἀποφάσεις καὶ ἐκτελεῖν αὐτάς.

2. Μορφαὶ καὶ εἶδη βουλήσεως. Α. Ἀντανακλαστικαὶ κινήσεις. Ὁ ἄνθρωπος ἐκ κληρονομικότητος χωρὶς παρ' οὐδενὸς νὰ διδαχθῆ ἐκδηλώνει ἐνεργείας καὶ κινήσεις, ὡς εἶναι ὁ πταρμός, ἡ λειτουργία τῆς πέψεως, τῆς καταπόσεως, ἡ κλεισίσις τῶν βλεφάρων κ.ἄ. Αἱ τοιαῦται κινήσεις ὀνομάζονται ἀ ν τ α ν α κ λ α σ τ ι κ α ῖ.

Ἐχομεν δὲ διαφόρων εἰδῶν ἀντανακλαστικὰς κινήσεις·

α) ἀ δ ε ν ι κ ἄ ς, ἔκκρισις σιέλου, ἔκχυσις γαστρικοῦ ὑγροῦ, δάκρυσμα,

β) ἐ σ ω τ ε ρ ι κ ἄ ς, πέψεως, κυκλοφορίας, θερμότητος, ἀνταλλαγῆς τῆς ὕλης,

γ) ἐ π ι σ χ ε τ ι κ ἄ ς, τῆς ἀναπνοῆς, ὅταν π.χ. βυθιζώμεθα εἰς τὴν θάλασσαν,

δ) ἐ π ι κ τ ῆ τ ο υ ς, ὡς τὰ παιγνίδια τῶν ζώων ἀσκουμένων ὑπὸ τοῦ δαμαστοῦ των.

Αἱ ἀντανακλαστικαὶ λειτουργίαι εἶναι σπουδαιόταται, διότι, ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐμφαίνεται, ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἐξ αὐτῶν ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Αὗται ἐνεργούμεναι διὰ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸν νωτιαῖον καὶ τὸν προμήκην μυελὸν κινήτικῶν κέντρων δὲν τελοῦνται τῇ ἐπενεργείᾳ τῆς βουλήσεως, διότι ἡ βούλησις εἶναι ἀνίκανος ν' ἀναστει-

λη άρξαμένην άντανακλαστικήν ένεργειαν, ή πλήρης δ' έμφάνις αυτών όφείλεται εις την ώριμότητα του νευρικού συστήματος.

Β. Ένστικτα. Τα ένστικτα, σπουδαιότερον των όποιων είναι το προς αυτόσυντηρησίαν, είναι φυσικαί ιδιότητες του όργανισμού, κατά τας όποιάς έξ ένός έρεθισμού, λ.χ. φαγητού παράγονται κινήσεις σκοπούσαι εις την διατήρησιν αυτού. Τελούνται δ' αί κινήσεις αύται μετά ρυθμού και καθ' ώρισμένον και όμοιόμορφον τρόπον, δέν παύουσι δέ ειμή μόνον δια τής τελείας ίκανοποιήσεως του όργανισμού.

Τά ένστικτα, άν και έχουν μεγάλην όμοιότητα προς τας άντανακλαστικάς κινήσεις, διακρίνονται άπ' αυτών, διότι είναι πολυπλοκώτερα και δέν εκδηλούνται παθητικώς ώς εκείναι. Εις τά ζώα τά ένστικτα έμφανίζονται ένωρίτερον ή εις τον άνθρωπον, ό τρόπος δέ τής ίκανοποιήσεως αυτών είναι διάφορος, διότι ό άνθρωπος έχει την δύναμιν ένεκα του λογικού, τής σκέψεως και τής βουλήσεώς του καθώς και τής μορφώσεως του χαρακτήρος του να περιστέλλη την ίκανοποίησιν αυτών προβάλλων άποκωλυτικάς σκέψεις, αί όποίαι άντιτίθενται εις την άσυνείδητον λειτουργίαν του ένστίκτου.

Γ. Όρμαί. Άν εις κύνα πεινώντα παρουσιάσωμεν τεμάχιον κρέατος, ούτος θα όρμήσῃ προς λήψιν αυτού. Την τριαύτην ένεργειαν καλοϋμεν παρορμητικήν, την δ' έσωτερικήν διάθεσιν, ήτις ώθει προς αυτήν χάριν ίκανοποιήσεως ανάγκης τινός, καλοϋμεν όρμήν. Όρμή άρα είναι έσωτερική διάθεσις κατευθυνομένη άσυνείδητως εις την ίκανοποίησιν ανάγκης τινός. Δύνανται δέ αί ανάγκαι αύται να είναι υλικαί, ώς ή ανάγκη προς τροφήν, ή πνευματικάί, ώς αί ανάγκαι προς άσχολίαν, έπικοινωνίαν κλπ.

Ούτως αναλόγως του άντικειμένου προς το όποιον κατευθύνονται αί όρμαί διακρίνομεν διάφορα είδη αυτών και δή

α) όρμας προς αυτόσυντηρησίαν, τροφής, άμύνης κ.ά.,

β) όρμας προς διατήρησιν του είδους,

γ) όρμας κοινωνικάς, έπικρατήσεως, ύποταγής, άσχολίας κ.ά.

Αί όρμαί κατά τον έπιφανή Γερμανόν ψυχολόγον Stern και άλλους διαφέρουσι των ένστίκτων, διότι ή παρορμητική ένεργεια δέν άποτελεί-

ται ἐκ κινήσεων ὁμοιομόρφως ἐπαναλαμβανομένων, ὡς εἰς τὰ ἔνστικτα, ἀλλ' ἐκδηλοῦται κατὰ ποικίλους τρόπους, γίνεται δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον σκόπιμος, συντελοῦσης καὶ τῆς πείρας καὶ τῆς ὠριμότητος.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὁρμῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι κοιναὶ καὶ εἰς τὰ ζῶα, ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι, εἰς τὸν ἄνθρωπον μόνον προσιδιάζουσαι καὶ κατευθυνόμεναι εἰς σκοποὺς διανοητικούς καὶ μορφωτικούς, ὡς εἶναι ἡ ὁρμὴ πρὸς τὸ εἰδέναι καὶ ἡ πρὸς δημιουργίαν.

Αἱ ὁρμαὶ αὗται εἶναι ἐπιγέννημα τῶν πρώτων, προϋποθέτουσι δὲ ὠριμότητα, ἐμπειρίαν καὶ ἐνεργὸν συμμετοχὴν τῆς βουλήσεως.

Αἱ ὁρμαὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀποτελοῦσιν ἐνιαῖόν τι σύνολον, συνεπικουρεῖται δ' ἐκάστη ἐξ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐνέργειάν της ὑπ' ἄλλων, ὥστε διὰ τῆς βοήθειας τούτων καὶ τῆς κτηθείσης πείρας τοῦ ὁ ἄνθρωπος νὰ προβάλλῃ εἰς πᾶσαν ἐνέργειάν του τὴν ὅλην αὐτοῦ προσωπικότητα.

Δ. Ἐπιθυμία. Ἄλλη ἐκδήλωσις τῆς βουλήσεως εἶναι ἡ ἐπιθυμία. Κατ' αὐτὴν ἐπιζητοῦμεν τὴν πλήρωσιν ὁρμῆς τινος ἡμῶν καὶ δρῶμεν ἐν πληρῇ συνειδήσει ὅτι ἡ ἐνέργειά μας ἀποτελεῖ μέσον πρὸς ἐπιδίωξιν σκοποῦ τινος. Ἐφ' ὅσον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας μας δοκιμάζομεν εὐχάριστον συναίσθημα, γεννᾶται εἰς ἡμᾶς τάσις συνεχῶς αὐξανόμενη πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ δοκιμασθέντος συναισθήματος.

Διακρίνομεν δὲ τὰς ἐπιθυμίας εἰς τέσσαρα εἶδη, τὴν πρὸς ἀσφάλειαν ἐπιθυμίαν, τὴν πρὸς ἀπόκτησιν γνώσεων, τὴν πρὸς ἔκφρασιν καὶ τὴν ἐκ μέρους τῶν ἄλλων ἀναγνώρισιν γεννομένων ἀξιολόγων ὑφ' ἡμῶν πράξεων.

Εὐτυχῆς ἄτομον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑπό τινα μορφήν πραγματώνει καὶ τὰς τέσσαρας ταύτας ἐπιθυμίας, ἀσφαλῆς δὲ καὶ συνεργαζομένη εἶναι ἡ κοινωνία ἐκείνη, ἥτις ἐπιτρέπει εἰς πάντα τὰ συγκροτούμενα αὐτὴν ἔτομα καὶ ομάδας νὰ πραγματοποιοῦσι τὰς βασικὰς τῶν ταύτας ἐπιθυμίας.

Ὅταν ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐπιθυμιῶν αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ἢ καλύπτεται ἢ ἔκφρασις τῶν, αὗται πιεζόμεναι παραμένουσιν εἰς τὸ ἀσυνείδητον καὶ γίνονται ἐμπόδια εἰς τὴν βουλευτικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ οὕτω πιεσθεῖσαι ἐπιθυμίαι παρὰ πολλῶν ψυχολόγων ἀποδίδονται εἰς ἄδικον, πολλακίς δεσποτικὴν, συμπεριφορὰν τῶν μεγαλύτερων ἐπὶ τῶν μικροτέρων, ὧν τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν ἐμποδίζομεν. Οὐ-

τως αἱ ἐπιθυμίαι τούτων πιεζόμεναι παραμένουσιν ὡς κεκρυμμένοι δυνάμεις, ἐπηρεάζουσαι εἰς τινὰ βαθμὸν τὴν διαγωγὴν των.

Τὴν σημασίαν τῆς πίεσεως τῶν ἐπιθυμιῶν διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου ἐμελέτησε πρῶτος ὁ Freud καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ.

Ε. Ἐξεις. Ἐκ τῆς ἐπανειλημμένης ἐκπληρώσεως μιᾶς ἐπιθυμίας ἢ ἐκ τῆς μετὰ προθέσεως ἀλλὰ κατ' ἐπανάληψιν τελέσεως μιᾶς κινήσεως ἢ ἐνεργείας συνειδητῆς γεννᾶται ἡ ἔξις ὡς πρὸς τὸ πίνειν, τρῶγειν, γράφειν, ἐργάζεσθαι. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν πρὸς σχηματισμὸν ἔξεως τινος εἶναι ἀνάγκη καταβολῆς ἐνεργείας καὶ προσπαθείας μεγάλης ἢ μικρᾶς, βραδύτερον ὅμως καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐπιτέλεσις αὐτῆς αὐτομάτως, ἄνευ προσπαθείας.

Ὡστε ἔξις εἶναι τάσις πρὸς αὐτόματον ἐπανάληψιν ἐνεργείας τινός. Ἡ ἔξις ὅμως δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς λειτουργία παθητικὴ καὶ μηχανικὴ. Εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς ἔξεως πλὴν τῆς ἐπαναλήψεως καὶ τοῦ περιβάλλοντος τὰ μέγιστα συντελεῖ τὸ διαφέρον, ἡ προσοχὴ καὶ αἱ προδιαθέσεις τοῦ ἀτόμου.

Αἱ ἔξεις κυρίως σχηματίζονται κατὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν, ἣτις εἶναι λίαν εὐπλαστος. Ἀποκτῶνται δὲ αἱ ἔξεις ἰδιαίτερος ἐκ μιμῆσεως ἐκείνων μεθ' ὧν διάγομεν ἐν οἴκειότητι, ὡς ὁ Σενέκας παρετήρησεν. Ἡ ἔξις ἐπαναλαμβάνομένη πολλάκις ἀποβαίνει δευτέρα φύσις, δυσκόλως δὲ μεταβάλλεται. Διὸ αἱ ἔξεις ἔχουσι μεγίστην σπουδαιότητα διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ τοιαύτη μόρφωσις τοῦ χαρακτῆρος ἐξαρτᾶται καὶ ἐξ ἄλλων παραγόντων, μάλιστα δὲ καὶ ἐκ τῆς ἀποβολῆς τῶν κακῶν ἔξεων καὶ τοῦ σχηματισμοῦ καλῶν. Πῶς τοῦτο ἐπιτυγχάνεται ;

Πρὸς ἀποβολὴν τῶν κακῶν ἔξεων, λ.χ. τοῦ ψεύδεσθαι, τοῦ καπνίζειν κλπ., εἶναι ἀνάγκη·

α) νὰ ἀποβάλωμεν πάντα σύνδεσμον πρὸς τὸ παρελθὸν συναναστρεφόμενοι ἐκείνους, οἵτινες ἀποδοκιμάζουσι τὴν ἀποβολὴν τῆς κακῆς ταύτης ἔξεως,

β) νὰ μὴ ἐπιτρέπωμεν ποτὲ ἐξαίρεσιν μέχρι τελείας ἀποβολῆς τῆς κακῆς ἔξεως καὶ στερεώσεως ἄλλης καλῆς,

γ) πρὸ πειρασμῶν νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν οὐδὲ νὰ διστάζωμεν πρὸ

σκέψεως ἀντιθέτου, ἀλλὰ ν' ἀποφεύγωμεν ἄνευ συγκαταβάσεως ἢ σοφισμάτων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κακῆς ἕξεως.

Πρὸς σχηματισμὸν ἐξ ἄλλου ἐπιθυμητῶν ἕξεων πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ ἕξεις εἶναι μαθήσεις ἀποκτώμεναι συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τῆς μαθήσεως καὶ δὴ τοὺς νόμους τῆς ἀσκήσεως, τοῦ ἀποτελέσματος καὶ τῆς ἀναλογίας.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη

α) νὰ διαθέτωμεν τὸ ἄτομον οὕτως, ὥστε νὰ ἐπιθυμῆσῃ τὸν σχηματισμὸν τῆς ἐπιδιωκτέας ἕξεως,

β) νὰ δημιουργῶμεν πνεῦμα ἐπιδοκιμασίας τῆς ἐπιθυμητῆς ἕξεως παρὰ πᾶσι,

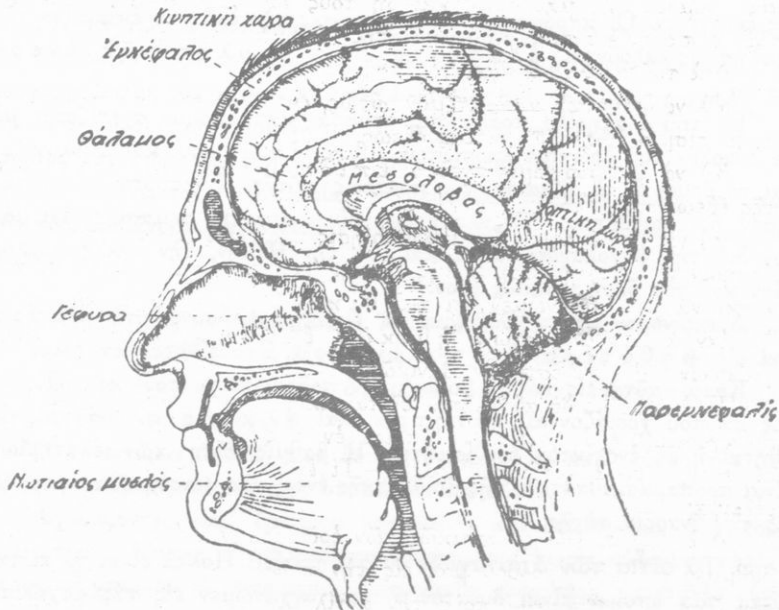
γ) νὰ προσέχωμεν, ἵνα ἱκανοποίησις καὶ εὐαρέστησις ἀκολουθῇ τὴν ἄσκησιν πρὸς σχηματισμὸν τῆς ἕξεως. Ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀνάγκη νὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις ἀπαιτεῖ βαθμιαίαν ἀσκησίων ἠθικῶν ἕξεων καὶ περαιτέρω κτῆσιν γνώσεων καὶ εὐγενεστέρων ἰδανικῶν.

Ἡ ἀνάπτυξις δὲ αὕτη ἀπαιτεῖ τακτικὴν αὐτοκρισίαν ἡμῶν διὰ τῶν πυθαγορείων ἐρωτήσεων, αἱ ὁποῖαι ἐν παραφράσει εἶναι : Τί ἔκαμα σήμερον;— Τί ἁμαρτίαν διέπραξα;— Τί ἔπρεπε νὰ πράξω καὶ τὸ παρέλειψα;

Διὰ τῆς ὑποβολῆς τακτικῶς τῶν ἐρωτήσεων τούτων καὶ δι' αὐτοβραθυμολογίας τῆς προόδου μας εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀρετῶν εἰς τὴν ζωὴν μας ἀγόμεθα πρὸς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἑαυτοῦ μας, δὲν γινόμεθα ἐγωῖσται, σχηματίζομεν ὀρθὴν αὐτοσυνειδησίαν, κατανοοῦμεν τὴν θέσιν μας εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις μας ἔναντι ἡμῶν τῶν ἰδίων, ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἔναντι τοῦ Θεοῦ.

3. Βουλευτικὴ προᾶξις. Ἐξετάζοντες τὰς βουλευτικὰς πράξεις ὡς πρὸς τὴν φυσιολογικὴν των προέλευσιν βλέπομεν ὅτι ἡ ἐκδηλώσις των προϋποθέτει τὴν ὑπαρξίν ἐγκεφάλου ἱκανοῦ πρὸς λειτουργίαν καὶ δὴ ἄρτίως λειτουργούντων αἰσθητικῶν καὶ κινητικῶν κέντρων καὶ κέντρων διανοήσεως, διότι ἡ βούλησις ἔχει τὴν ἔδραν τῆς εἰς τὴν φαῖαν οὐσίαν τοῦ ἐγκεφάλου τὴν εὐρισκομένην εἰς τὸν φλοιὸν τῶν ἡμισφαιρίων. Ἐφ' ὅσον τὰ κέντρα ταῦτα κρατοῦνται ὑγιῆ, τὸ δι' αὐτῶν λειτουργούμενον ψυχικὸν περιεχόμενον αὐτῶν παραμένει καὶ δρᾷ. Ἄν ὅμως πα-

ραλύση λόγω ἀσθενειῶν ἢ ἰσχύς τῶν κέντρων τούτων, τότε καὶ τὸ δι' αὐτῶν λειτουργούμενον ψυχικὸν περιεχόμενον ἐξαφανίζεται καὶ παύει ἢ ἀνασταλτικὴ ἢ ἀποκαλυπτικὴ λειτουργία ἢ δι' αὐτῶν λειτουργούμενη.

Τοπογραφία τοῦ ἐγκεφάλου.

Πολλάκις ὁμως αἱ βουλευτικαὶ πράξεις εἶναι ἐπιταγαὶ ἢ ὑποβολαὶ τῆς κοινωνίας. Εἶναι δὲ αἱ ἐκ τῶν κοινωνικῶν ἐπιταγῶν καὶ ἀπαιτήσεων βουλευτικαὶ πράξεις πολλαὶ, ἀνάλογοι πρὸς ἐκάστην κοινωνίαν καὶ ἐκαστὸν ἄτομον, ὅπερ παθητικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὑπακούει εἰς τὰς ἐπιταγὰς ταύτας. Προέρχονται δ' αὐταὶ εἴτε ἐκ τῶν νόμων τῆς πολιτείας τῶν ἐπιβαλλόντων τὸ πράττειν ἢ μὴ πράττειν τι εἴτε καὶ ἐξ ἐθίμων ἢ ἐκ μιμήσεως.

Κατὰ ταῦτα οἱ συντελεσταὶ τῶν βουλευτικῶν ἐνεργειῶν εἶναι τὸ μὲν ἢ ἀνωτέρα σφαῖρα τοῦ ἐγκεφάλου ὡς ὄργανον, τὸ δὲ τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον, τὸ ἐγὼ, ὠθούμενον ἐνίοτε καὶ ἐξ ἐπιταγῶν ἢ ὑποβολῶν τῆς κοινωνίας ἢ ἐκ σχηματισθεῖσων

ὕπ' αὐτοῦ ἀρχῶν καὶ μονίμων τρόπων ἐνεργείας.

A. Τὰ ἐλατήρια τῆς βουλήσεως. Ὡς ἤδη ἐλέχθη, ἡ βουλευτικὴ πράξις δὲν ἐπιτελεῖται αἰφνιδίως, ἀλλ' ὑπάρχει περίοδος σταθμῆσεως, ὑπολογισμοῦ ὑπὸ τοῦ βουλομένου προσώπου, πρὶν ἢ ἐκδηλωθῇ αὕτη εἰς ἐνέργειαν. Οἱ παράγοντες οἱ ἐπιφέροντες τὴν ἐκδηλον ἐνέργειαν τῆς βουλήσεως καλοῦνται ἐλατήρια τῆς βουλευτικῆς ἐνεργείας.

Ἐκ τοῦ ἐλατηρίου πράξις τις κρίνεται κατὰ πόσον σχετίζεται μὲ τὸ σύνολον τοῦ δρώντος προσώπου, μὲ τὸ ἐγώ του, καὶ ὑπολογίζεται τὸ ὀρθὸν ἢ τὸ δίκαιον τῆς πράξεως αὐτῆς. Ἐκ τούτου εἶναι φανερόν ὅτι πρόβλημα τῶν ἐλατηρίων εἶναι μεγάλης σημασίας ὄχι μόνον διὰ τὴν ψυχολογίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν, τὴν ἐγκληματολογίαν καὶ τὸν ὅλον γενικῶς βίον.

Διακρίνομεν δὲ τὰ ἐλατήρια εἰς ἔκδηλα, συνειδητὰ ἐλατήρια καὶ εἰς βαθύτερα ἢ ὑποκίνητρα, ἀσυνείδητα ἐλατήρια.

Κατὰ ταῦτα εἰς πᾶσαν βουλευτικὴν πράξιν πλὴν τοῦ κατευθύνοντος σκοποῦ χρειάζονται κίνητρα καὶ ἐλατήρια, ἀνάγκαι αἰσθηταὶ ἢ ἐξ ἐνοστικτοῦ ἐρεθίσματα. Ἡ βαθμὶς αὕτη τῶν ἐλατηρίων εἶναι προπαρασκευαστικὴ τῆς βουλευτικῆς ἐνεργείας, παρέχουσα ἀφορμὴν εἰς τὴν ἑναρξίν αὐτῆς.

B. Τὰ αἰτία τῶν ἀποτυχιῶν ἐν τῇ πράξει. Πολλὰ εἶναι τὰ αἰτία, ἕνεκα τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτυγχάνωμεν εἰς τὰς ἀσχολίας ἢ πράξεις μας καὶ δὴ:

α) τὸ ἀναποφάσιστον, ἡ ἀβουλησία, ὀλέθριον πάθημα τῆς ψυχῆς δυνάμενον νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τελείαν ἀδράνειαν. Ἄν ἐλλείπη ἡ ὁρμὴ πρὸς ἐνέργειαν, ὡς συμβαίνει εἰς τινὰ νευρικὰ ἢ διελὰ ἢ ὑστεροῦντα πνευματικῶς ἢ κοινωνικῶς πρόσωπα, τότε ἔχομεν παντελῆ ἀδυναμίαν βουλήσεως ἢ δισταγμὸν εἰς μέγιστον βαθμὸν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος ἀποτυγχάνει εἰς τὴν ζωὴν του.

β) ἡ δυσθυμία, ἐξ ἧς δύναται τις ν' ἀπαλλαγῇ ἀσχολούμενος καὶ εἰς ἐρασιτεχνικὰς ἀσχολίας καὶ εἰς ἔργα κοινῆς ὠφελείας ἢ ἄλλα, ἐκ τῶν ὁποίων νὰ δύναται νὰ ἀντλή πνευματικὴν ἢ ἠθικὴν ἱκανοποίησιν.

γ) ὁ περισπασμὸς τῆς διανοίας, σημεῖον ἀνεπαρκοῦς ἠθικῆς δυνάμεως πρὸς συγκέντρωσιν τῆς ἐνεργείας τινὸς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔργον καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν.

δ) τὸ ἀκαθόριστον τοῦ σκοποῦ. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει σκοποὺς ἢ ἀλλάζει σκοποὺς καθημερινῶς, διασπᾶται, σπαταλᾷ τὰς δυνάμεις του, εὐκόλως ἀπογοητεύεται, διότι ἡ ζωὴ του εἶναι οὐσιαστικῶς χωρὶς περιεχόμενον, ἀποτυγχάνει εἰς τὴν ζωὴν του, γίνεται δυστυχής.

Ἀντιθέτως, ὁ προσανατολισμὸς πρὸς ὄρισμένους σκοποὺς καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον δημιουργικὸν καὶ παραγωγικόν, διότι τὸν ἀναγκάζει νὰ προγραμματίζῃ τὸν χρόνον καὶ τὰς ἐνεργείας του καὶ νὰ προχωρῇ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του μὲ ταχύ καὶ σταθερὸν βῆμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἀπογοητεύεται πρὸ τῶν ἐμποδίων, δὲν σταματᾷ τοῦναντίον ἐντείνει τὰς προσπάθειάς του, ἐπιμένει καὶ ὅταν φθάσῃ τὸν σκοπὸν του αἰσθάνεται μεγαλύτεραν ἰκανοποίησιν, εἶναι περισσότερον εὐτυχής.

4. Βούλησις καὶ ὑποβολή. Ὅταν ἀπὸ τοῦ βήματος ὁμιλῇ ῥήτωρ τις πρὸς τὸ πλῆθος περὶ ἐξευρέσεως λ.χ. τῶν μέσων πρὸς πλήρωσιν μιᾶς κοινῆς ἀνάγκης, λέγομεν ὅτι οὗτος ὑποβάλλει ιδέας, τὰς ὁποίας ἐκεῖνος συνήθως ἀποδέχεται.

Ὁ ὑπνωτίζων ἀσθενῆ τινὰ ἰατρὸς ἐπιτυγχάνει παρ' αὐτοῦ τὴν ἐκτέλεσιν πράξεων, τὰς ὁποίας ὑποβάλλει εἰς αὐτόν.

Ἀγοράζοντες παρ' ἐμπόρου ὑφασμά τι καὶ πειθόμενοι εἰς τοὺς ἐπαινετικὸς λόγους αὐτοῦ περὶ τοῦ ὑφάσματος χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ἐκφέρωμεν ὑποψίαν ἢ ἀντίρρησιν ὑφιστάμεθα ὡσαύτως ὑποβολὴν ὑπὸ τοῦ ἐμπόρου.

Μιμούμενοί τινὰ εἰς τὸν τρόπον τῆς ἀμφιέσεως ὑφιστάμεθα ἐπίσης ὑποβολὴν.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω τέσσαρας περιπτώσεις ἔχομεν τὸ φαινόμενον τῆς ὑποβολῆς. Συγκρίνοντες ὅμως τὰς δύο τελευταίας, τὰς καὶ κυρίας περιπτώσεις ὑποβολῆς, παρατηροῦμεν ὅτι κατὰ ταύτας ἔχομεν μετὰδosis ἰδέας τινὸς ἐξ ἑνὸς προσώπου εἰς ἄλλο ἢ ἄλλα, τὴν ὁποίαν ταῦτα ἀποδέχονται ἀνεπιφυλάκτως ἄνευ λογικῆς τινος ἀντιρρήσεως.

Κατὰ ταῦτα ὑποβολὴ εἶναι ἡ ἀνεξέλεγκτος, ἄνευ καταναγκασμοῦ τινος υἰοθέτησις ἰδεῶν ἢ ἀντιλήψεων καὶ ἡ μεταβολὴ διαθέσεως τῇ ἐπιδράσει ἄλλου προσώπου. Ἡ ἀμφίεσις, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν γενικώτερον, τὰ διάφορα ἤθη, τὸ παράδειγμα κλπ. στηρίζονται ἐπὶ τῆς ὑποβολῆς.

Είδος υποβολής είναι και η αὐτοβολή, Κατ' αὐτὴν τὸ ἄτομον, αὐθορμήτως καὶ χωρὶς τὴν ἐπίδρασιν ἄλλου προσώπου, ἐκ τυχαίων δὲ συνήθως περιστατικῶν ὀρμώμενον, σχηματίζει πεποιθήσεις ἢ δέχεται ἀνεπιφυλάκτως ιδέας ἢ ἀντιλήψεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν πραγματικὴν βᾶσιν. Οὕτως ὁ παρατηρῶν εἰς καθρέπτην καὶ βλέπων ἑαυτὸν ὡχρόν, ἂν συλλάβῃ ἐκ τούτου τὴν ιδέαν ὅτι εἶναι ἀσθενής, ὑποβάλλει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ιδέαν ταύτην εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ δύναται ὄντως νὰ ἀσθενήσῃ.

5. Τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως. Εἶναι ἐλεύθερος ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς πράξεις του ἢ ὄχι ;

Τὸ πρόβλημα τοῦτο εἶναι ἐν ἐκ τῶν δυσλύτων τῆς φιλοσοφίας προβλημάτων, ἐκ παλαιοτάτου δὲ χρόνου ἠρευνήθη. Εἶναι δὲ σπουδαιότατον τὸ πρόβλημα τοῦτο καὶ θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς. Διότι, ἂν δὲν ἐνεργῇ ἐλευθέρᾳ βουλήσῃ ὁ ἄνθρωπος, τότε δὲν εἶναι καὶ ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του, ὅπως δὲν εἶναι ὑπεύθυνα τὰ μικρὰ παιδιὰ, οἱ ψυχοπαθεῖς ἢ οἱ ἐν μέθῃ διατελοῦντες.

Δύο ὡς πρὸς τὸ πρόβλημα τοῦτο ἐξηγέθησαν θεωρίαι, ἡ μὲν τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως (indeterminism), ἡ παραδεχομένη ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὰς πράξεις του, ἡ δὲ τοῦ καταναγκασμοῦ (determinism), παραδεχομένη ὅτι ὁ ἄνθρωπος πράττει εἴτε μοιραίως καὶ τυχαίως ἐξ ἐξωτερικῶν αἰτιῶν εἴτε ἐξ ἐσωτερικῶν, ἅτινα ἐπιφέρουσι τὴν ἀπόφασιν.

Καὶ ἡ μὲν θεωρία τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως ἔχει πλὴν ἄλλων ὑπὲρ αὐτῆς α) τὸν λόγον τῆς συνειδήσεως τῆς ἐλευθερίας· ἕκαστος δηλ. ἄνθρωπος πράττων ἔχει συναίσθησιν ὅτι εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ μετὰ συζήτησιν ἀποφασίζει περὶ τῶν πράξεών του, β) ὁ ἄνθρωπος μεταμελεῖται διὰ τινὰς τῶν πράξεών του, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἦτο ἐλεύθερος καὶ ἄλλως νὰ πράξῃ, γ) ἡ πάλῃ, ἣν πρὸ τῆς ἀποφάσεως ὁ ἄνθρωπος διεξάγῃ πρὶν ἢ ἐκτελέσῃ μίαν πράξιν, ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ σκέψις εἶναι ἔνδειξις τοῦ ἐλευθέρως βούλεσθαι καὶ πράττειν, δ) τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται καθαίρων τὰ πάθη του νὰ ὑψωθῇ εἰς ἀνώτερα ἰδανικὰ εἶναι ἐπίσης ἔνδειξις τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεώς του.

Ἀντιθέτως, ἡ θεωρία τοῦ καταναγκασμοῦ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ πεποι-

θησις περι τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν φρονοῦμεν ὅτι ἔχομεν ἐν τῷ πράττειν, εἶναι αὐταπάτη. Ὁ ἄνθρωπος, λέγουσιν οἱ ὀπαδοὶ τῆς θεωρίας αὐτῆς, μόνον κατὰ ἓνα τρόπον δύναται νὰ πράττῃ, ἂν δὲ νομίζῃ ὅτι δύναται καὶ ἄλλως, τοῦτο συμβαίνει, διότι παριστᾷ ἐν ἑαυτῷ πάντας τοὺς δυνατοὺς τρόπους τοῦ πράττειν καὶ νομίζει ὅτι καὶ ἄλλως ἡδύνατο νὰ πράξῃ.

Ἡ μεταμέλεια ἐξ ἄλλου, λέγουσιν, ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ φόβου τῆς νιμωρίας, διότι δὲν ἐνήργησεν ὁ πράττων ὀρθῶς.

Ἡ ἀμφιβολία δ' ἄλλως τε καὶ ἡ σκέψις, ἦν καταβάλλει τις πρὸς τῆς ἀποφάσεως, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τοῦ καταναγκασμοῦ.

Ἐπίσης ὑπὲρ τῆς θεωρίας ταύτης προδιαθέτει καὶ ὁ νόμος τῆς αἰτιότητος. Εἰς τὸν κόσμον, λέγουσιν, πολλὰ τῶν γινομένων καὶ φαινομένων ἡγοῦνται, ἄλλα δ' ἔπονται ὡς ἀποτέλεσμα αὐτῶν. Εἰς τὸν ἴδιον νόμον ὑπάγονται, λέγουσι, καὶ τὰ βουλευτικά καὶ τὰ ἠθικά φαινόμενα.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν πράττει ὁμοίως πάντοτε εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ἀλλὰ διαφόρως βελτιῶν συνήθως ἑαυτόν, τοῦτο δὲ διότι λόγῳ τῆς ἱκανότητος πρὸς τὸ λογικεύεσθαι ὑφίσταται εἰς τὰς σκέψεις καὶ βουλήσεις αὐτοῦ τὰς ἐπιδράσεις καὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, πλὴν ἔχων αὐτοσυνειδησίαν καὶ δύναμιν αὐτοελέγχου ἔχει ἐλευθερίαν ἐν ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ. Ὑπεύθυνος δ' ὡς ἐκ τούτου, εἶναι καὶ διὰ τὰς ἀπὸ ἀλόγου ὀρμῆς καὶ ὀρέξεως πράξεις του, αἰτινες γίνονται μὲν παρὰ λόγον, οὐχὶ ὁμως δι' ἄλλοιψιν λόγου ὅπως δὲ αἱ ἐνάρετοι πράξεις ἐξαρτῶνται ἀφ' ἡμῶν, οὕτω καὶ αἱ κακαί. Διὸ καὶ ἕκαστος λογιζέται ὑπεύθυνος καὶ παρ' ἑαυτοῦ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων διὰ τὰς ἰδίας του πράξεις. Ἄλλ' ὁ νόμος τῆς αἰτιότητος σήμερον δὲν ἰσχύει οὔτε καὶ εἰς τὴν φύσιν. Τὰ ἠλεκτρόνια εἰς ἕκαστον ἄτομον, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Heisenberg, εἶναι ἐλεύθερα πηδῶντα ἐκ μιᾶς τροχιάς εἰς τὴν ἄλλην καὶ μὴ ἐπιτρέποντα τὸν καθορισμὸν τῆς θέσεώς των εἰς τὴν πορείαν των. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἐλεύθερα παντὸς καταναγκασμοῦ.

Ὅτι ὁμως ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀπολύτως καὶ ἀπεριορίστως ἐλεύθερος, τοῦτο δὲν ἔχει ἀνάγκην αἰτιολογίας. Ἡ συνειδήσις τῆς ἐλευθερίας παρουσιάζει διαφόρους βαθμούς. Ἄλλοτε αἰσθανόμεθα τὸν ἑαυτόν μας περισσότερον καὶ ἄλλοτε ὀλιγώ-

τερον ἐλεύθερον εἰς τὰς ἀποφάσεις μας. Ἐχομεν δὲ συνείδησιν πλήρους ἐλευθερίας, ὅταν αἰσθανώμεθα τὸν ἑαυτὸν μας ἱκανὸν νὰ λαμβάνῃ καὶ νὰ ἐκτελῇ τὰς ἀποφάσεις του ὄχι ἐπὶ τῇ βάσει στιγμιαίων ὁρμῶν ἢ μακρῶν συνηθειῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει πραγματικῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ σκοποῦ του, ὅταν δηλ. μόνον ἢ φρόνησις διευθύνῃ τὴν βούλησιν μας.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονῆται ὅτι εἰς πᾶσαν ψυχικὴν ἐνέργειαν ὑπάρχει ἐν ὑποκειμενικῶν στοιχείῳ, τὸ ἐ γ ῶ, συνεργοῦν εἰς τὴν πρᾶξιν. Τὸ ὑποκειμενικὸν δὲ τοῦτο στοιχεῖον ἐνισχύεται διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς ἀσκήσεως, τῆς πείρας καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἀπελευθεροῦται τῶν παθῶν καὶ τῶν δεσμῶν του γινόμενος περισσότερο ἐλεύθερος καὶ χρηστοθήης.

Γενικῶς λοιπὸν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐλευθερίαν ἐν τῷ βουλευέσθαι, ἀποφασίζειν καὶ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν, δὲν ἐνεργεῖ δὲ μηχανικῶς καὶ κατ' ἀνάγκην, ὡς οἱ ὕλισται καὶ οἱ πανθεῖσται διακηρύττουσιν ἢ ὡς οἱ Σταϊκοί, οἱ τῆς εἰμαρμένης ὀπαδοί, οἵτινες ἀλλαχοῦ μὲν παραδέχονται τὸν ἄνθρωπον αἰχμάλωτον αὐτῆς, ἀλλαχοῦ δὲ ἀπεύθυνον διὰ τὰς ἰδίας πράξεις.

Συνοψίζοντες τὰ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ λεχθέντα παρατηροῦμεν ὅτι ἡ βούλησις δὲν εἶναι ἰδία λειτουργία, ὡς ὑπελάμβανε ταύτην ἡ παλαιὰ ψυχολογία, ἢ εἰς τρία μέρη τὴν ψυχὴν κατατέμνουσα, γνῶσιν, συναίσθημα καὶ βούλησιν, ἀλλ' εἶναι ἔκφρασις ἐν δράσει τῆς ὅλης προσωπικότητος, ὀρίζεται δὲ ὡς γενικὴ τοῦ ὅλου πνεύματος ἱκανότης πρὸς λήψιν ἀποφάσεων καὶ ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Βούλησις δὲν εἶναι τι κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἐ γ ῶ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ π ρ ο σ ω π ι κ ὴ καὶ δὴ τὸ ἐ γ ῶ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ λειτουργίᾳ του, τὸ ἐπιδοκιμάζον ἢ ἀποδοκιμάζον ἢ ἐλέγχον πᾶσαν ἰδέαν ἢ βούλημα, προερχόμενον ἐκ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀσυνειδήτου ψυχικῆς ἐνεργείας.

Διακρίνομεν δὲ διαφόρους βαθμίδας καὶ μορφάς τῆς βουλήσεως, τὰ ἐνστικτα, τὰς ὁρμάς, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς ἔξεις καὶ τὴν κυρίως βούλησιν, διαφέρουσιν τῶν προηγουμένων μορφῶν αὐτῆς καὶ ἀκολουθοῦσαν ἰδίαν πορείαν ἐν τῇ ἐκδηλώσει αὐτῆς.

Τῆς βουλευτικῆς ἐνεργείας ἔχομεν διάφορα εἶδη: α) τὴν καθ' ἑξὶν ἢ ἐξ ὁρμῆς τινος ἐνέργειαν (ἀκουσίαν), β) τὴν ἀπλήν βουλευτικὴν ἐνέργειαν, γ) τὴν ἐνέργειαν κατόπιν προαιρέσεως καὶ ἐκλογῆς, δ) τὴν συμφώνως πρὸς ἀρχὰς καὶ ἀνωτέρας κρίσεις ἐνέργειαν, ε) τὴν συμφῶως πρὸς διαγεγραμμένον σχέδιον ἐνέργειαν.

Εἰς πᾶσαν βουλευτικὴν ἐνέργειαν διακρίνομεν· α) σκοπὸν ἐνέχοντα ἐπιθυμητικὸν στοιχεῖον, οὔτινος ἢ παράστασις ἐν τῇ συνειδήσει ὡθεῖ εἰς διάνοησιν περὶ τοῦ τρίτου τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ποθομένου, β) ἀπόφασιν περὶ ἐπιδιώξεως τοῦ σκοποῦ τούτου δι' ἐκτελέσεως ἢ μὴ τῆς ὑπὸ σκέψιν πράξεως, γ) ἐκτέλεσιν αὐτῆς καὶ δ) ἀναθεώρησιν καὶ ἐξετάσιν αὐτῆς μετὰ τὸ πέρασ αὐτῆς καὶ κρίσιν ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐλευθερίαν βουλήσεως περιοριζομένην μὲν ἕνεκα ἐξαιρετικῶν αἰτίων καὶ ἀδυναμιῶν, ἀύξανομένην ὅμως διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀγωγῆς.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Καθορίσατε τίνα σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὴν βούλησιν τὰ ἔνστικτα, αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἔξεις.
2. Τίς ἡ σχέσις τῆς βουλήσεως καὶ τῆς προσοχῆς;
3. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του; Διατί;
4. Πῶς θὰ ἀσκήσητε τὴν βούλησίν σας;
5. Τίς ἡ σημασία τῶν ἐλατηρίων εἰς τὴν προᾶξιν;
6. Τίς ἡ ἐπίδρασις τῆς κοινωνίας εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου;
7. Ποῖος ὁ κύριος συντελεστής τῆς βουλήσεως;
8. Τί εἶναι ὑποβολή καὶ τί αὐθυποβολή;
9. Τίς ἡ σχέσις τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς βουλήσεως;
10. Τίς ἡ σχέσις τῆς βουλήσεως πρὸς τὸ συναίσθημα καὶ τὴν διάνοησιν;

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Η ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ

Εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια ἐξετάσαμεν ἀναλελυμένως τὸν ψυχικὸν βίον καὶ δὴ ὅσον τὸ δυνατόν ἐν ἀναφορᾷ πάντοτε πρὸς τὸν ὅλον ἄνθρωπον. Ἐξετάσαμεν δηλ. ἐκάστην πνευματικὴν λειτουργίαν ἀποχωρίσαντες αὐτὴν τῶν λοιπῶν, μετὰ τῶν ὁποίων εἶναι πάντοτε συνυφασμένη καὶ τοῦτο, ὡς εἴπομεν, πρὸς βαθυτέραν κατανόησιν τοῦ ἀτόμου καὶ μελέτην μιᾶς ἐκάστης ἐξ αὐτῶν χάριν πρακτικῶν λόγων.

Διὸ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο θὰ ἐξετάσωμεν οὐχὶ ἀναλελυμένως τὸν ψυχικὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὡς οὗτος ἐν συνόλῳ δρᾷ καὶ ἐκδηλοῦται.

1. Ἔννοια τοῦ χαρακτήρος. Συχνάκις ἀκούομεν τοιαύτας φράσεις. «αὐτὸς ἔχει καλὸν χαρακτήρα», «ὁ χαρακτήρ αὐτῆς τῆς ἱστορικῆς περιόδου εἶναι θεοκρατικὸς ἢ ὑλιστικὸς», «ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἀγγλοῦ εἶναι διάφορος τοῦ Ἑλληνοῦς», «αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἰδιότροπον χαρακτήρα κλπ.».

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐξετάζομεν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως καὶ ἀποφαινόμεθα ὅτι οὗτος ἔχει καλὸν, ἠθικὸν χαρακτήρα, διότι, ἐνῶ εἶναι ἐλεύθερος νὰ πράξῃ κατὰ βούλησιν, πράττει πάντοτε τὸ καλόν, τὸ δίκαιον, τὸ ὀρθόν. Περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι εἰς οἰανδήποτε περίστασιν καὶ ἂν εὑρεθῇ, πρὸ οἰουδήποτε πειρασμοῦ ἢ ἐμποδίου θὰ πράξῃ οὗτος τὸ καθήκον του ὁμοίως ὡς πάντοτε. Διὸ ἠθικὸν χαρακτήρα καλοῦμεν τὸν πάντοτε ὡσαύτως πράττοντα συμφώνως πρὸς ὀρισμένους ἠθικὰς ἀρχάς. Ἐξαρτᾶται δὲ ἡ τοιαύ-

τη μόρφωσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἠθικὸν χαρακτῆρα, ὡς καὶ προηγουμένως ἐλέχθη, α) ἐκ τῆς γ ν ὡ σ ε ω ς ἐκάστοτε τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἐσφαλμένου, τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τοῦ κακοῦ, β) ἐκ τῶν ἰ δ α ν ι κ ῶ ν π ρ ο τ ῦ - π ω ν παραδειγμάτων, τὰ ὅποια ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ ἄνθρωπος ὡς φάρους, οἵτινες τὸν φωτίζουν εἰς τοῦ καλοῦ τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ, γ) ἐκ τῆς ἄ σ κ ῆ σ ε ω ς, τὴν ὅποιαν ὁ ἄνθρωπος κάμνει συνηθίζων τακτικῶς νὰ πράττῃ ἐναρέτως καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὴν συνείδησίν του, τὸν ἐν ἑαυτῷ λ ὁ γ ο ν.

Μεγίστη ἐπομένως εἶναι ἡ σπουδαιότης τῆς ἐνδοσκοπήσεως καὶ αὐτοκρισίας εἰς μόρφωσιν τῆς ὀρθῆς αὐτοσυνειδησίας, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἄγεται εἰς τὴν αὐτογνωσίαν, τὸ γνῶθι σαυτόν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν κατανόησιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὰς ἄλλας περιπτώσεις χαρακτήρ εἶναι ὁ τ ῦ π ο ς, ὁ ἰ δ ι α ἰ - τ ε ρ ο ς τ ρ ὀ π ο ς, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ ἄνθρωπος ἐκφράζει τὰ συναισθημάτα του ἢ τὴν θέλησίν του ἢ ἐκτελεῖ τὰς πράξεις του· τὸ ἰδιαίτερον δηλ. γνώρισμα, τὸ ὅποῖον διακρίνει τὸν ἄνθρωπον Α ἀπὸ τοῦ Β, μίαν περίοδον ἀπὸ τῆς ἄλλης. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ψυχολογικὴ ἔννοια τοῦ χαρακτῆρος. Ἀναλόγως λοιπὸν πρὸς τὸν ἰδιαίτερον τρόπον τῆς ἐκδηλώσεως ἐκάστου ἀνθρώπου διακρίνομεν καὶ διαφόρους τ ῦ π ο υ ς ἢ χ α ρ α κ τ ῆ ρ α ς.

Ἡ τοιαύτη διάκρισις εἰς τύπους ἀνθρώπων ἢ χαρακτῆρας εἶναι ἀρ-
χαιοτάτη. Οὕτως ὁ Ἱπποκράτης ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς μείξεως καὶ
κράσεως τοῦ αἵματος, τῆς κιτρίνης ἢ μελαίνης χολῆς καὶ λοιπῶν χυ-
μῶν διέκρινε τέσσαρας τύπους· τὸν χ ο λ ε ρ ι κ ὸ ν, τὸν μ ε λ α γ χ ο -
λ ι κ ὸ ν, τὸν α ἰ μ α τ ὡ δ ῆ καὶ τὸν φ λ ε γ μ α τ ι κ ὸ ν. Ὁ Θεόφρα-
στος διέκρινε τριάκοντα τύπους ἢ χαρακτῆρας· (εἴρωνα, κόλακα, αὐ-
θάδη, ἀλαζόνα κλπ.). "Ἄλλοι δ' ἐπιστήμονες ἀπὸ διαφόρου ἕκαστος
ἀπόψεως ἐξετάζοντες τοὺς ἀνθρώπους διαφόρους διακρίνουσι τύπους.
Οὕτως ἔχομεν τὸν ε ὑ δ ι ἔ γ ε ρ τ ο ν καὶ τὸν δ υ σ κ ι γ ῆ τ ο ν ὡς πρὸς
τὴν ἐνεργητικότητα, τὸν ε ὑ α ἰ σ θ ῆ τ ο ν καὶ τὸν ἀ π α θ ῆ ὡς πρὸς
τὸ εὐσυγκίνητον. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον καθ' ὃν παρατηρεῖ τις καὶ σκέ-
πτεται ὁ Binet διακρίνει τὸν π ε ρ ι γ ρ α φ ι κ ὸ ν, σ υ ν α ἰ σ θ ῆ μ α -
τ ι κ ὸ ν, π α ρ α τ η ρ ῆ τ ι κ ὸ ν, ἐ π ι σ τ ῆ μ ο ν ι κ ὸ ν τύπον. Ὁ
Jung διακρίνει ἐν δ ο σ τ ρ ε φ ῆ, τύπον σιωπηλὸν καὶ μονήρη, ἐλάχι-
στα ἐνδιαφερόμενον διὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, καὶ ἐ ξ ω τ ρ ε φ ῆ,
τύπον εὐκοινωνήτον, ρυθμίζοντα τὴν συμπεριφορὰν του βάσει τῶν σχέ-

σεών του πρὸς τὸν ἔξω κόσμον. Ὁ Spranger ἀναλόγως τῶν ἀξιῶν τῶν προβαλλομένων ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων διακρίνει τύπον οἰκονομικόν, θεωρητικόν, πολιτικόν, θρησκευτικόν, κοινωνικόν, αἰσθητικόν. Ἄλλοι τέλος διακρίνουσι τύπον αὐτοτελή (ἀποβλέποντα εἰς ἰδίους, ἀτομικούς σκοπούς) καὶ ἑτεροτελή (ἐπεκτείνοντα τὸν κύκλον τῆς δράσεώς του εἰς τὸ εὐρύτερον κοινωνικὸν περιβάλλον).

Ἡ διάκρισις εἰς τοιοῦτους ἀμιγεῖς τύπους δὲν ἀληθεύει πάντοτε. Σπανίως δηλ. θὰ εὔρη τις τοιοῦτους ἀντιπροσωπευτικούς τύπους, διότι μεικτοῦ τύπου εἶναι τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα οἱ ὅμοιοι κατὰ τὰς ψυχικὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὴν συμπεριφορὰν των.

2. Ἐννοια τῆς προσωπικότητος. Πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ χαρακτῆρος συνδέεται στενωῶς καὶ ἡ ἔννοια τῆς προσωπικότητος.

Συχνάκις ἀκούομεν ἀνθρώπους νὰ λέγωσι· αὐτὸς ὁ κύριος εἶναι προσωπικότης, εἶναι δηλ. ἄτομον ἐξαιρετικὸν καὶ διάφορον ἀπὸ τοῦς πολλοὺς ἀνθρώπους, ἔχει κύρος καὶ ἐπιβολὴν εἰς τοὺς ἄλλους, ἐπηρεάζει τ.ἔ. τοὺς ἄλλους καὶ διὰ τῆς παρουσίας του ἀκόμη. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην προσωπικότης εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς ἐπιδράσεως, τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ τις ἐπὶ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ προσωπικότητα λέγοντες δὲν ἐννοοῦμεν τὴν ἐξωτερικὴν μόνον ἐμφάνισιν καὶ ἐπιβολὴν ἐνὸς ἀτόμου, ἀλλὰ τι πλεόν τούτου· τὰς διαθέσεις, ἀνάγκας, ἐπιθυμίας, ἐλατήρια, φιλοδοξίας, συναισθήματα, σκέψεις κλπ. αὐτοῦ, στοιχεῖα, ἅτινα διαφόρως εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον εἶναι ὀργανωμένα οὕτως, ὥστε κατὰ διάφορον τρόπον νὰ ἐκδηλοῦται οὗτος καὶ νὰ δρᾷ, νὰ εἶναι τ.ἔ. διάφορος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Εἰς τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐκδηλώσεως καὶ δράσεως τοῦ ἀτόμου συμβάλλει καὶ ἡ ὁμαλὴ ἢ μὴ λειτουργία τῶν διαφόρων συστημάτων αὐτοῦ (νευρικοῦ, κυκλοφοριακοῦ, ἀδενικοῦ, πεπτικοῦ) ὡς καὶ τῶν διαφόρων χωρῶν τοῦ ἐγκεφάλου, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκονται τὰ κέντρα τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν, ὡς τοῦτο γίνεται φανερόν ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι βλάβη μιᾶς τῶν χωρῶν τούτων δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ψυχικὴν ἀνωμαλίαν εἰς τὸν πάσχοντα.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ προσωπικότης δύναται νὰ ὀρισθῇ· α) ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐπιδράσεως, τοῦ κύρους καὶ τῆς ἐπιβολῆς, τὴν ὁποίαν ἐν ἄτομον ἀσκεῖ ἐπὶ τοὺς ἄλλους, καὶ β) ἐκ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἔχει ὀργανωμένας καὶ συνυφασμένας τὰς διαφορούς τάσεις, διαθέσεις,

συναισθήματα και άλλας πνευματικές λειτουργίας, συνολικῶς λαμβανομένας, γ) ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου τρόπου, καθ' ὃν ἕκαστος ἐκδηλοῦται καὶ δρᾷ εἰς τὸ περιβάλλον του. Θὰ ἡδυνάμεθα λοιπὸν νὰ ὀρίσωμεν τὴν προσωπικότητα ὡς τὴν συνθετικὴν μορφήν ὅλων τῶν ὀργανωμένων ψυχικῶν λειτουργιῶν καὶ φυσιολογικῶν χαρακτηριστικῶν ἀτόμου τινὸς ἀντιδρώντος εἰς τὸ περιβάλλον αὐτοῦ.

3. Στοιχεῖα τῆς προσωπικότητος. Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ὀρισμοῦ συνάγεται ὅτι τὰ κύρια στοιχεῖα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν προσωπικότητα εἶναι :

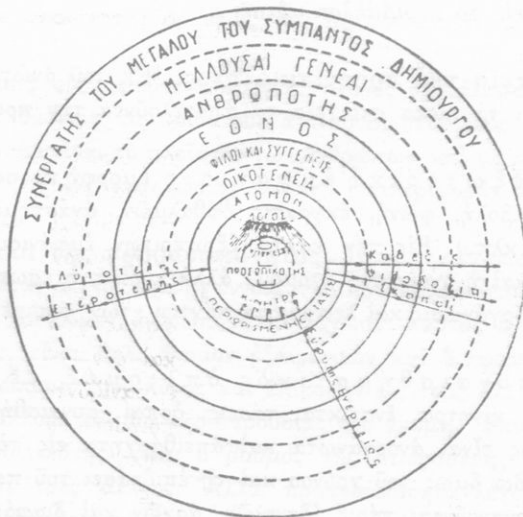
α) Ἐξωτερικὴ ἐμφάνις (μορφή προσώπου, στάσις σώματος, ἐπιβολή, φωνή, ἔκφρασις ὀφθαλμῶν, ἀνάστημα, χάρις εἰς τὰς κινήσεις κλπ.). Εἰς τὴν καλὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν συμβάλλει σημαντικῶς καὶ ἡ ὑγεία τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ κυρίως ἡ ἐσωτερικὴ ὁμαλὴ διάθρωσις, ὀργάνωσις καὶ λειτουργία πάντων τῶν στοιχείων τῆς προσωπικότητος,

β) Ὁ συναισθηματικὸς ὀπλισμός, τ.ἔ. αἱ διαθέσεις, τὰ ἐλατήρια, κίνητρα, ἐνστικτα, τάσεις, ῥοπαί, συναισθήματα, τὰ ὅποια ἀρχικῶς εἶναι ἀνοργάνωτα καὶ ἀπειθάρχητα εἰς τὸν ἄνθρωπον, σὺν τῇ παρόδῳ ὅμως τοῦ χρόνου καὶ τῇ ἐπιδράσει τοῦ παντοῦ περιβάλλοντος ὀργανοῦνται πέραξ ἰδανικῶν, ἀρχῶν καὶ διαφόρων ὑπὸ τοῦ ἀτόμου τιθεμένων πρὸς ἐπιδίωξιν σκοπῶν,

γ) Τὸ ἐγώ. Εἰς τὴν ὀργάνωσιν ταύτην τῶν ἀνωτέρω δυνάμεων περὶ ἓνα σκοπὸν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ἀρχῶν καὶ ἰδανικῶν συμβάλλει κυρίως τὸ βουλευτικὸν στοιχεῖον τῆς προσωπικότητος, τὸ ἐγώ, διὰ τοῦ ὁποίου μορφοῦται κυρίως ἡ προσωπικότης, ὁ δ' ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὅτι ἀποτελεῖ ἄτομον ἐνιαῖον, τὸ αὐτὸ πάντοτε καὶ διάφορον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Εἶναι δηλ. τὸ ἐγώ ὁ πυρὴν τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου, πέραξ τοῦ ὁποίου συνυφαίνονται οἱ σκοποί, αἱ ἀρχαί, τὰ ἰδανικὰ αὐτοῦ, συγχρόνως δὲ καὶ ὁ ῥυθμιστὴς τῆς ὅλης πορείας τῆς προσωπικότητος,

δ) Ὁ λόγος. Εἰς τὸ ὡς ἄνω ἔργον του τὸ ἐγώ φωτίζεται καὶ ὀδηγεῖται ὑπὸ τοῦ λόγου (λογικοῦ), ὁ ὁποῖος ἔταν κυριαρχῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὗτος εἶναι ἀπληλαγμένος ἀπὸ τῶν παντοίων κατωτέρων ὀρμῶν, τοῦ θυμοῦ, τοῦ φόβου καὶ τῶν ἄλλων τῆς ψυχῆς παθῶν, ὁπότε μὲ καθαρὰν διάνοιαν στοχάζεται τὸ ὀρθὸν καὶ πράττει συμφῶνως πρὸς τὰς μορφωθείσας ἀρχάς,

ε) Τὸ ὑπερεγώ, τὸ στοιχεῖον τ.ἔ. ἐκεῖνο τῆς προσωπικότητος, τὸ ὁποῖον μορφούμενον καὶ τελειούμενον διὰ τῆς πείρας ἀσκεῖ τὸν ἔλεγχον περὶ τοῦ ἐκάστοτε ἐπιτρεπομένου ἢ μὴ καὶ ὀνομάζεται ἄλλως ἢ θικὴ συνείδησις.

*Ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀκτὴς δράσεως αὐτῆς.

4. Παράγοντες διαμορφώσεως τῆς προσωπικότητος. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς προσωπικότητος συμβάλλουν τρεῖς κύριοι παράγοντες, ἡ κληρονομικότης, τὸ περιβάλλον, καὶ ὁ ἀτομικὸς παράγων.

α) Ἐκ κληρονομικότητος λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος χαρακτηριστικά 1) ἐκ τοῦ γένους, ἄρρεν ἢ θῆλυ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, 2) ἐκ τῆς φυλῆς αὐτοῦ, 3) ἐκ τοῦ γενεαλογικοῦ του δένδρου.

β) Ἐξ ἄλλου τῆ ἐπιδράσει τοῦ περιβάλλοντος (φυσικοῦ, κοινωνικοῦ, ἐκπολιτιστικοῦ) τὰ ἐκ κληρονομικότητος κτηθέντα χαρακτηριστικά πλουτίζονται καὶ διαμορφοῦνται περαιτέρω ἐπιφέροντα τὴν προαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἀτόμου.

γ) 'Αλλ' ὁ κύριος παράγων τῆς διαμορφώσεως τῆς προσωπικότητος εἶναι, ὡς ἤδη ἐλέχθη, τὸ ἐ γ ὦ, ὁ ἀτομικὸς παράγων πέραξ τοῦ ὁποῦ ὀργανοῦνται οἱ σκοποί, αἱ φιλοδοξίαι, σκέψεις, τὰ ἰδανικά τοῦ ἀτόμου. Ὁ παράγων οὗτος διαμορφώνει, συνθέτει καὶ ὀργανώνει τὰ στοιχεῖα τῆς κληρονομικότητος καὶ τοῦ περιβάλλοντος εἰς τρόπον, ὥστε νὰ διαμορφώνεται κάθε ἄνθρωπος εἰς διαφορετικὴν προσωπικότητα. Νὰ ἔχη δηλ. τὴν ἀτομικότητά του.

5. Διαφορὰ χαρακτῆρος καὶ προσωπικότητος. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω χαρακτῆρ καὶ προσωπικότητος δὲν εἶναι ὅροι ταυτόσημοι. Χ α ρ α κ τ ῆ ρ (ἐκ τοῦ χαράσσω), ὡς καὶ ἡ λέξις δηλοῖ, εἶναι ὁ ἰδιαιτερός τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἕκαστον ἄτομον ἐκφράζει τὰ συναισθήματά του, τὰς σκέψεις, ἐπιθυμίας καὶ ἐνεργείας του. Εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς ὀργανωμένης προσωπικότητος, τῆς διαμορφωθείσης ἐκ τῆς κληρονομικότητος τῇ ἐπιδράσει καὶ τοῦ ὡς ἄνω ἀναφερθέντος τριπλοῦ περιβάλλοντος, φυσικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ ἐκπολιτιστικοῦ. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον διάφορος εἶναι ὁ χαρακτῆρ τοῦ Ἑλλῆνος ἀπὸ τοῦ Ἀγγλου, τοῦ Γάλλου ἢ τοῦ Γερμανοῦ.

Χαρακτῆρ ἄρα εἶναι ὁ ἰδιαιτερός τρόπος ἐκφράσεως τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου, ὡς αὕτη μορφοῦται τῇ συμβολῇ τῆς κληρονομικότητος καὶ τῇ ἐπιδράσει τοῦ παντοῦ περιβάλλοντος, ἐνῶ προσωπικότης εἶναι ἔννοια εὐρυτέρα τοῦ χαρακτῆρος, εἶναι, ὡς ἤδη ἐλέχθη, ἡ συνθετικὴ μορφή τοῦ συνόλου τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν καὶ φυσιολογικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀτόμου ἐν ἀντιδράσει πρὸς τὸ περιβάλλον αὐτοῦ.

6. Ὅμαλῃ καὶ ἀνώμαλος προσωπικότης. Συμφώνως πρὸς τὸν ἀνωτέρω ὀρισμὸν τῆς προσωπικότητος, κατὰ τὸν ὁποῖον αὕτη εἶναι ὀργανωμένον τι σύνολον, ὁμαλὸς ἄνθρωπος δύναται κατὰ κύριον λόγον νὰ θεωρῆται ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάρχει ἄρμονικὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ στοιχείων.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἀνωτέρω βασικοῦ παράγοντος, ἄλλα στοιχεῖα συντελοῦντα εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς προσωπικότητος ἐνὸς ἀτόμου ὡς ὁμαλοῦ εἶναι τὰ κάτωθι:

α) σ υ ν α ἰ σ θ ῆ μ α ἀ σ φ α λ ε ἰ α ς, προερχόμενον ἐκ τῶν κα-

λῶν σχέσεων τοῦ ατόμου πρὸς τὰ ἄλλα μέλη τῆς ομάδος καὶ τῆς παρ' αὐτῶν ἐκτιμήσεως,

β) αὐτογνωσία (γνώθι σαυτόν), ἥτις ἀποκτᾶται διὰ τῆς συνεχοῦς ἐνδοσκοπήσεως καὶ αὐτοκριτικῆς, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀξιολόγησις τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μας καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ συναισθημάτων μειονεξίας ἢ κομπασμοῦ,

γ) ἐπιδιώξεις ἐφικτῶν πραγμάτων, τ.ἔ. σκοπῶν καὶ φιλοδοξιῶν ἐφικτῶν, ἀναλόγων πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις ἐκάστου σκοπῶν καὶ φιλοδοξιῶν οὐχὶ ἐγωϊστικῶν, ἀλλ' ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ συνόλου,

δ) φυσικὴ καὶ αὐθόρμητος ἔκφρασις τῶν συναισθημάτων καὶ σκέψεων τοῦ ατόμου, ἀπαλλαγὴ δ' ἐπομένως ἀπὸ πάσης ὑποκριτικῆς συμπεριφορᾶς,

ε) ἐπαφὴ πρὸς τὴν πραγματικότητα, τ.ἔ. τὸ φυσικὸν καὶ κοινωνικοπολιτιστικὸν περιβάλλον καὶ ὀρθὴ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων ἡμῶν διὰ τῆς προσπαθείας πρὸς ἀντίληψιν τῶν πραγματικῶν αἰτίων ἐκάστου προβλήματος καὶ λογικῆς λύσεως αὐτῶν, οὐχὶ δὲ δι' ἀφαιρέσεως ἀπὸ τῆς πραγματικότητος καὶ ὄνειροπολήσεων,

στ) ἰκανότης πρὸς πλήρωσιν τῶν κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων τῆς ομάδος, τ.ἔ. ἔξομοίωσις πρὸς τὰ μέλη τῆς ομάδος εἰς τὰς σπουδαίας αὐτῆς ἐπιδιώξεις, οὐχὶ ὅμως μέχρι τελείας ἀπορροφήσεως τοῦ ατόμου ὑπὸ τῆς ομάδος. Διὰ τοῦτο ἄλλο τεκμήριον τῆς ὁμαλῆς προσωπικότητος εἶναι,

ζ) ἐπαρκὴς χειραφέτησις ἀπὸ τῆς ομάδος, ἐπιτρέπουσα διαφοροποίησιν τοῦ ατόμου ἀπ' αὐτῆς, ἰκανότητα τ.ἔ. πρὸς σχηματισμὸν ἰδίας γνώμης διὰ τὰ προκύπτοντα εἰς τὴν ὁμάδα ζητήματα καὶ ἀμερόληπτον ἐκτίμησιν τῶν ἐπιτευγμάτων ὁμάδων διαφόρων ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει τις (π.χ. πολιτισμὸς ἢ θρησκεία ἄλλων χωρῶν),

η) ἐπάρκεια σωματικῆ πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν καὶ ἐπιθυμιῶν τοῦ ατόμου.

Ἀρνητικῶς τιθέμενοι οἱ ἀνωτέρω παράγοντες δίδουν τὴν προσωπικότητα τῶν μὴ ὁμαλῶν ατόμων, ἅτινα παρεκκλίνουνε περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον τοῦ κανονικοῦ ἀναλόγως τοῦ πλήθους τῶν δυσπροσαρμοστιῶν των κυμαινόμενα ἀπὸ τῶν ἐλαφρῶς ἀνωμάτων μέχρι τῶν ψυ-

χοπαθῶν, εἰς τοὺς ὁποίους παρατηρεῖται πλήρης διάσπασις τῶν στοιχείων τῆς προσωπικότητος.

Μελανόν ἀποτύπωμα τύπου Rorschach.

Μία τῶν εἰκόνων τοῦ T. A. T.

7. Μέθοδοι διαγνώσεως τῆς προσωπικότητος. Πολλοὶ εἶναι αἱ μέθοδοι διαγνώσεως τῆς προσωπικότητος. Ἐξ αὐτῶν σήμερον αἱ μᾶλλον ἐν χρήσει καὶ διεθνῶς γνωσταὶ εἶναι ἡ μέθοδος τῶν μελανῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ Rorschach καὶ ἡ μέθοδος τῆς ἀντιλήψεως εἰκόνων Thematic apperception test.

Ἄλλ' ἐνταῦθα γενᾶται τὸ ἐρώτημα· δίδει πράγματι ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω μεθόδων διάγνωσις εἰκόνα μόνιμον καὶ σταθεράν τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου ἢ εἶναι αὕτη στιγμιότυπον παρέχουσα πληροφορίας περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου κατὰ τὴν στιγμὴν μόνον τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ;

Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ προσωπικότης μεταβάλλεται καὶ μορφοῦται τῇ διαρκεῖ ἐπιδράσει τοῦ περιβάλλοντος, ἐν τούτοις ὑπάρχει εἰς αὐτὴν βαθμὸς τις ἐνότητος καὶ σταθερότητος, ὅστις συντελεῖ, ὥστε τὸ ἄτομον νὰ συμπεριφέρεται πάντοτε μᾶλλον ἢ ἤττον ὁμοιομόρφως.

Ἡ σταθερότης τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς προσωπικότητος καὶ πειραματικῶς ἔχει ἀποδειχθῆ παρα πολλῶν ἐπιστημόνων, πιστεύεται δὲ διὰ τοῦτο ὅτι καὶ πρόγνωσις δύναται νὰ γίνῃ τῆς μελλοντικῆς μορφῆς τῆς προσωπικότητος οἰουδήποτε ἀτόμου, ἂν ἐξαιρέσωμεν εἰδικὰς περιπτώσεις ἀτόμων, εἰς τὰ ὅποια σοβαρὰ ὀργανικὴ ἢ ψυχολογικὴ αἰτία, λ.χ. ἐμφάνις ὄγκου εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἢ ἄλλαι σοβαραὶ ἀσθένειαι, σοβαρὰ οἰκογενειακά, οἰκονομικὰ καὶ ἄλλα ἀτυχήματα, διετάραξε σημαντικῶς τὴν προσωπικότητά των καὶ ἐπέφερον οὐσιαστικὴν μεταβολὴν εἰς αὐτήν.

Τὸ τεστ Rorschach εἶναι ἐπινοήσις τοῦ Ἑλβετοῦ ψυχιάτρου Herman Rorschach (Χέρμαν Ρόρσαχ, 1884 - 1922), ἀποτελεῖται δὲ ἐκ 10 πινάκων, πέντε ἐγχρώμων καὶ πέντε φαιῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων περιλαμβάνει ἐν ἀποτύπωμα. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποτυπωμάτων τούτων καὶ διὰ καταλλήλων ἐρωτήσεων ἐκ μέρους τοῦ ἐξεταστοῦ τὸ ἄτομον προσπαθεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ ἀποτύπωμα, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του δὲ ταύτῃ προβάλλει ἑαυτὸ πρὸς τὰ ἔξω καὶ δίδει οὕτως εἰς τὸν ἐξεταστὴν τὰ μέσα νὰ διαγνώσῃ τὴν προσωπικότητά του.

Τὸ Thematic apperception test (Θεματικὴ ἀπερσέψιον τεστ), ἐπὶ τῷ συντομότερον T.A.T. ἀποτελεῖται ἐκ σειρᾶς εἰκόνων, αἵτινες παριστάνουσι σκηνὰς εἰλημμένας ἐκ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον βάσει τῶν διδομένων ὁδηγιῶν, πλάθει μίαν δραματικὴν ἱστορίαν δι' ἐκάστην εἰκόνα, προβάλλει καὶ κατὰ τὴν μέθοδον αὐτὴν πρὸς τὰ ἔξω τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον ταυτίζον, ὡς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἢ παρακολούθησιν θεατρικοῦ ἢ κινηματογραφικοῦ ἔργου συμβαίνει, τὸν ἑαυτὸν του πρὸς ἓνα τῶν προσώπων τῆς εἰκόνας.

Α Σ Κ Η Σ Ε Ι Σ

1. Τίς ἡ ἔννοια τοῦ χαρακτηῆρος ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως;
2. Τίς ἡ ἔννοια τοῦ χαρακτηῆρος ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως;
3. Ὑπάρχουν ἀμιγῆς ψυχολογικοὶ τύποι; Δικαιολογήσατε.
4. Τί εἶναι προσωπικότης; Τί ἀτομικότης;
5. Τί διαφέρει ὁ χαρακτηῆρ τῆς προσωπικότητος;
6. Ποῖα τὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητος;
7. Ποῖοι οἱ παράγοντες διαμορφώσεως τῆς προσωπικότητος;
8. Ποῖα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὁμαλῆς προσωπικότητος;
9. Πότε τις εἶναι ψυχικῶς ἀνώμαλος;
10. Πῶς διαγιγνώσκεται ἡ προσωπικότης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

᾽Ωμιλήσαμεν εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια περὶ τῶν διαφόρων ψυχικῶν φαινομένων καὶ περὶ τῆς ψυχῆς ὡς φορέως καὶ πηγῆς αὐτῶν. Ἄλλ' εὐλόγως θὰ ἐρωτήσῃ τις. Τὶ εἶναι ψυχὴ; Ὑπάρχει πράγματι ψυχὴ; Πόθεν αὕτη προῆλθεν; Τίς ἡ σχέσις σώματος καὶ ψυχῆς; Τί γίνεται ἢ ψυχὴ μετὰ θάνατον;

Τὰ προβλήματα αὐτά, μὲ τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἠσχολεῖτο ἡ ψυχολογία, φιλοσοφικὰ ἢ μεταφυσικὰ ἄλλως καλούμενα, εἶναι λίαν ἐνδιαφέροντα καὶ ἀπησχόλησαν καὶ ἀπασχολοῦν τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗτου ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς γῆς. Ἔνεκα τοῦ διαφέροντος τούτου ὄρθον εἶναι νὰ ἐξετάσωμεν δι' ὀλίγων αὐτὰ καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ἐπιστημονικὴν ψυχολογίαν, τὴν ἐπὶ τῆς ἐμπειρίας στηριζομένην.

1. Ὑπάρχει ψυχὴ; Ἐφ' ὅσον ἔχομεν συνηθίσει νὰ παραδεχώμεθα ὡς ὑπαρκτὰ ἐκεῖνα μόνον ἐκ τῶν ἀντικειμένων καὶ γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀντιλαμβανόμεθα διὰ τῶν αἰσθήσεων, εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ παραδεχθῶμεν πᾶν, ὅπερ δὲν ἀντιλαμβανόμεθα δι' αὐτῶν καὶ δὴ τὴν ὑπαρξιν τῆς ψυχῆς.

*Ἄν ὁμοίως ἐξετάσωμεν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν φύσιν, τὴν ἀστραπὴν λ.χ., τὴν βροντὴν καὶ τὰ ἄλλα φυσικὰ φαινόμενα, θ' ἀντιληφθῶμεν καὶ θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει αἰτία τις δημιουργὸς πάντων τούτων. Ἐπομένως κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ αἰτία τις διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου κόσμον, τ.ἔ. διὰ τὴν χαρὰν, τὴν ὀργήν, τὸν θαυμασμόν, τὴν μάθησιν, τὴν λήθην κλπ., τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος ψυχὴν ἐκάλεσεν. Τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ψυχὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει· διότι καὶ τὰ ἐρτσιακὰ κύματα καὶ τὰς ἀκτῖνας Γ καὶ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ραδίου καὶ τὰ ἄτομα τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας καὶ τὰ εἰς τὸ ἀσυνείδητον ψυχικὰ φαινόμενα

και πλεῖστα ἄλλα πράγματα ἀδυνατοῦμεν ν' ἀντιληφθῶμεν διὰ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων πλὴν ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ ἀρνηθῶμεν ὡς ὑπάρχοντα. Ὑπάρχει ἄρα αἰτία, φορεὺς τῶν ψυχικῶν φαινομένων, ὅπως καὶ τῶν φυσικῶν.

2. Τί εἶναι ψυχὴ; Εἶναι οὐσία ὡς τὸ ἤλεκτρον; ὁ μαγνήτης; ἢ μήπως εἶναι ἐνέργεια ἀπλῶς, ὡς οἱ ὑλισταὶ παραδέχονται; Ἄν ἡ ψυχὴ ἦτο ἐνέργεια μόνον, καὶ πάλιν θὰ ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει ἐνεργῶν ὅπισθεν αὐτῆς παράγων, δηλ. πηγὴ τις, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ἐνέργεια πηγάζει, καὶ ἡ πηγὴ αὕτη εἶναι ἡ ψυχὴ. Ἐξ ἄλλου ἂν παραδεχθῆ τις ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἐνέργεια μόνον, τότε ἡ ψυχολογία θὰ περιωρίζετο εἰς τὴν μελέτην τοῦ κύκλου τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν συνειδητῶν φαινομένων τῶν ἐκουσίως ἐμφανιζομένων, θὰ ἔμεναν ὅμως ἐξω τῆς μελέτης τῆς ψυχολογίας τὰ φαινόμενα τοῦ ἀσυνειδήτου.

Ἄλλὰ τότε τί εἶναι ψυχὴ; Ἐν πρώτοις ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ εἶναι κάτι διάφορον τῆς ὕλης, αὐτὸν τι ὄν, οὐσία τὴν ὁποίαν νοοῦμεν. Νοητικῶς, δηλ. σκεπτόμενοι πρέπει νὰ νοήσωμεν αὐτὴν, ὡς νοοῦμεν τὰς συλλήψεις τῆς φαντασίας καὶ τὰς ἀφηρημένας ἐνοίας. Κατὰ ταῦτα ἡ ψυχὴ εἶναι νοητὴ οὐσία, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιδρωῦμεν ἐπὶ τοὺς ἄλλους καὶ οὗτοι ὁμοίως ἐφ' ἡμᾶς. Διὰ τῆς ψυχῆς ἐπίσης ἀντιλαμβάνομεθα τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ ἀκόμη δυνάμεθα νὰ ἐξετάζωμεν καὶ γνωρίζωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀποκτιῶντες ὅ,τι καλοῦμεν αὐτογνωσίαν. Ἄλλὰ καὶ ἐν ἄλλο γνώρισμα ἔχει ἀκόμη ἡ ψυχὴ ἐνῶ δηλ. ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος, ἡ φύσις εἰς τὰς τέσσαρας ἐποχὰς τοῦ ἔτους, ἀλλάζουσι μορφήν, ἡ ψυχὴ παραμένει μία ἐνιαία, ἡνωμένη οὐσία.

Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι φορεὺς, οὐσία τις νοητὴ, μὴ ἀντιληπτὴ διὰ τῶν αἰσθήσεων, διὰ τῆς ὁποίας ἡμεῖς ἐπιδρωῦμεν ἐπὶ τοὺς ἄλλους καὶ οἱ ἄλλοι ἐφ' ἡμᾶς. Εἶναι ὄργανον δι' ὃ γνωρίζομεν τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸν ἑαυτὸν μας. Εἶναι ἀμετάβλητος ἡνωμένη οὐσία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος μεταβάλλεται καὶ ἀλλάσσει μορφήν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πείθεται πᾶς λογικῶς σκεπτόμενος ἄνθρωπος ὅτι ἡ ψυχὴ ὑπάρχει, ὅτι εἶναι οὐσία νοητὴ καὶ ὄχι αἰσθητὴ, ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὰ ψυχικὰ φαινόμενα. Ἄλλ' ἄραγε δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ σῶμα τὸ ὑλικόν, πρὸς τὴν ὕλην γενικώτερον;

Ἄντι τῆς ψυχῆ συνδέεται στενῶς πρὸς τὸ σῶμα εἶναι καταφανὲς καὶ

εἰς τοὺς ὑγιεῖς ψυχικῶς, περισσότερο δ' ἀκόμη εἰς τοὺς ψυχικῶς ἀσθενεῖς. Γνωστὸν δὲ εἶναι ὅτι μὲ τὴν αὐξησιν τοῦ σώματος καὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπέρχεται αὐξήσις καὶ τῶν ψυχικῶν του ἱκανοτήτων. Ἀσθένεια δὲ τοῦ σώματος ἐπιφέρει συνήθως ἀσθένειαν τῆς ψυχῆς κατὰ τὸ γνωστὸν ἀπόφθεγμα «νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιεῖ». Κατὰ τοὺς Σταϊκοὺς ἐπίσης «συμπάσχει ἡ ψυχὴ τῷ σώματι νοσοῦντι καὶ τεμνομένῳ καὶ τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ· «αἰσχυνομένης γοῦν ἐρυθρὸν γίγνεται καὶ φοβουμένης ὠχρόν».

Ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν δὲ τῆς σχέσεως ταύτης μεταξὺ ὕλης καὶ ψυχῆς ἢ πνεύματος διάφοροι ὑπάρχουσι γινώμαι ἀναγόμεναι εἰς δύο βασικὰ θεωρίας.

Κατὰ τὴν πρώτην θεωρίαν ἐν εἶναι τὸ ὑπάρχον· ὕλη δηλ., καὶ ψυχὴ ἢ πνεῦμα ταυτίζονται ἢ παράγουν τὸ ἐν τὸ ἄλλο (θετικὸς ἐνισμός).

Κατὰ τὴν δευτέραν θεωρίαν ὕλη καὶ πνεῦμα εἶναι διάφορα ἀλλήλων, εὐρίσκονται δὲ εἰς αἰτιώδη πρὸς ἄλληλα σχέσιν (δυσμός).

Ἄλλ' οἱ ὁπαδοὶ τῆς θεωρίας τοῦ ἐνισμοῦ ἀκολουθοῦν τρεῖς διαφόρους κατευθύνσεις. Κατ' ἄλλους μὲν ἡ ὕλη εἶναι τὸ πᾶν καὶ ἐξ αὐτῆς τὸ πνεῦμα παράγεται (ὕλοκρατία ἢ ὕλισμός). Κατ' ἄλλους πνεῦμα εἶναι τὸ πᾶν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἡ ὕλη παράγεται (πνευματοκρατία). Κατὰ δὲ τὴν τρίτην θεωρίαν ὕλη καὶ πνεῦμα εἶναι δύο διάφοροι ὄψεις τοῦ αὐτοῦ πράγματος (ψυχοφυσικός παραλληλισμός ἢ θεωρία τῆς ταυτότητος).

Α. Θεωρία τοῦ ἐνισμοῦ α) Ὑλισμός. Ὁ ὕλισμὸς πιστεύει ὅτι μόνον ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος, τὸν ὅποιον διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμεθα, ὑπάρχει, ἐνῶ ἀληθές εἶναι ὅτι μόνιμα εἶναι τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, τὰ φαινόμενα τοῦ πνεύματος, τῆς συνειδήσεώς μας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ συνάγομεν τὴν ὑπαρξίν τῶν φαινομένων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Ἄν δὲ δὲν ὑπῆρχε πνεῦμα, οὐδαμῶς ἡ ὕλη θὰ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ συνείδησιν, φαινόμενον καθαρῶς διάφορον κατὰ ποῖον ἀπὸ τὴν ὕλην. Διὸ καὶ ἡ θεωρία αὕτη ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ πάντων τῶν σοβαρῶν ἐπιστημόνων.

Ἐξ ἄλλου καὶ τὰ τελευταῖα πορίσματα τῆς ἀναλύσεως καὶ μελέτης τῶν συστατικῶν τοῦ διασπασθέντος ἀτόμου κατέδειξαν ὅτι αὐτό, τὸ ὅποιον καλοῦμεν ὕλην, δὲν εἶναι ἡ ἐνέργεια συνισταμένη ἀπὸ τὰ καλού-

μενα quanta, άπειροελαχίστας βολίδας, αίτινες συμπεριφέρονται ώς κύματα. Έπομένως ύλη δέν ύπάρχει.

β) Πνευματοκρατία. Άλλ' άράγε άληθεύει τὸ αντίθετον, ὅτι δηλ. τὸ πράγματι ύπάρχον εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ὄχι ἡ ύλη; Εἶναι δηλ. ὀρθόν ὅτι ὁ κόσμος εἶναι άπατηλὸν φαινόμενον, προῖον τῆς συνειδήσεως μόνον τοῦ ανθρώπου, καὶ ὅτι μόνον πνεῦμα ύπάρχει. Ἡ πρεσβεύουσα τοῦτο θεωρία, ἡ πνευματοκρατία ἢ ψυχισμὸς άλλως καλούμενη, δέν δύναται έπαρκῶς νά άποδείξη τοῦτο, διὸ καὶ οἱ άκολουθοῦντες τὴν θεωρίαν αὐτήν εἶναι ελάχιστοι.

γ) Ψυχοφυσικὸς παραλληλισμὸς ἢ θεωρία τῆς ταυτότητος. Κατ' αὐτὸν ύλη καὶ πνεῦμα, ψυχικὰ καὶ φυσικὰ φαινόμενα εἶναι, ὡς ἤδη ἐλέχθη, δύο ὄψεις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος. Π.χ. ὅτι διὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἢ τὸ οὖς εἶναι κινήσεις τῶν μορίων ἢ ατόμων τοῦ έγκεφάλου, τοῦτο διὰ τὴν συνείδησιν εἶναι γεγονός ψυχικόν. Οὕτω κινήσεις τῆς χειρὸς έξωτερικῶς εἶναι αἰσθητή, έσωτερικῶς ὅμως εἶναι νοητή. Ὑπάρχει δηλ. αντίστοιχία τῶν ψυχικῶν καὶ φυσικῶν φαινομένων, εἰς πᾶν δὲ φαινόμενον τῆς συνειδήσεως αντίστοιχεῖ καὶ γεγονός κινήσεως εἰς τὴν ύλην καὶ τὸν κόσμον. Ἡ ὑπόθεσις ὅμως αὕτη, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται πιστευτή καὶ προτιμωτέρα τοῦ ὕλισμοῦ, δέν άληθεύει καὶ δι' άλλους μὲν λόγους, μάλιστα δὲ διότι δέν ύπάρχει πάντοτε αντίστοιχία τῶν ψυχικῶν καὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων. Ὁ ψυχικὸς κόσμος εἶναι τι διάφορον τοῦ ὕλικοῦ καὶ πολυπλοκώτερον «βαθὺν νόον ἔχον».

Β. Θεωρία τοῦ δυϊσμοῦ. Κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ δυϊσμοῦ δύο εἰδῶν φαινόμενα ύπάρχουν, ὕλικὰ καὶ πνευματικὰ, ἐπιδρῶντα ἐπ' άλληλα. Οὕτω π.χ. εἰς νύξιν τῆς χειρὸς ὑπὸ ακάνθης ὁ ἐξ αὐτῆς έρεθισμὸς μετατρέπεται εἰς αἰσθημα πόνου καὶ άκαριαίως διὰ τῆς ὀρμῆς τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ ἐγῶ μας ἐπιφέρεται κινήσεις τῆς χειρὸς πρὸς άπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς δυσάρεστου αίτίας, τῆς ακάνθης. Οὕτως ὁ έξωθεν έρεθισμὸς ἐπιδρᾷ ἐπὶ τὰ αἰσθητήρια ὄργανα καὶ τὰ έγκεφαλικά κέντρα καὶ μετατρέπεται εἰς αἰσθημα, ἡ δὲ έσωθεν ὀρμή τῆς ψυχῆς μετατρέπεται εἰς κινήσιν, πάσχοντος δὲ τοῦ σώματος πάσχει ἡ ψυχῆ.

Ἡ θεωρία αὕτη εἶναι προτιμωτέρα τῶν άλλων, διότι καίτοι εἶναι άγνωστος ἡ οὐσία τῆς ψυχῆς, ἐν τούτοις στηρίζεται ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ψυχικῶν καὶ τῶν σωματικῶν φαινομένων καὶ τῆς άλληλεξαρτήσεως

αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἡ καθημερινὴ πεῖρα μαρτυρεῖ, ἀποφεύγει δὲ τὴν αὐστηρότητα τῆς πνευματοκρατίας, ἣτις παραδέχεται ὅτι μόνον τὰ πνευματικὰ φαινόμενα ὑπάρχουν αὐτοτελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως, ὡς καὶ τὰς τοῦ ὕλισμοῦ, ὁ ὁποῖος μόνον τὴν ὕλην παραδέχεται.

Συγγενὴς πρὸς τὸν δυῖσμον εἶναι ἡ θεωρία τῆς ἀνελιξέως ἢ ἀναδύσεως, ἣτις τυγχάνει ἀξία μεγίστης προσοχῆς. Κατ' αὐτὴν ἡ ψυχὴ ἀνέδου δι' ἀνελιξέως διὰ μέσου τῶν μυριάδων αἰῶνων ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα ἐκ τοῦ σώματος, εἰς ὃ ἐνυλίσθη ὡς μέρος τῆς θείας δυνάμεως, ὡς μόριον τῆς δημιουργοῦ ψυχῆς τοῦ κόσμου, τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπιφέρει διὰ μέσου τῶν αἰῶνων τὴν ἀνέλιξιν καὶ δημιουργίαν νέων μορφῶν μὲ νέας χαρακτηριστικὰς ιδιότητας ἢ ποιότητας.

Ἡ θεωρία αὕτη συμφώνως πρὸς τὴν ἐντελεχειακὴν, ἐνελεγκτικὴν θεωρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τὴν νεωτέραν ζωτικὴν ἀρχὴν (neovitalismus) εἶναι συμφωνοῦσα καὶ πρὸς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς συνεχοῦς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργίας κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν ῥητόν: «ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται», διὰ χρησιμοποίησεως τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὄργανου του, ὡς συνδημιουργοῦ εἰς τὴν κατάρκτησιν καὶ τελείωσιν τῆς φύσεως καὶ ἐπέλευσιν τῆς Θείας βασιλείας ἐπὶ τῆς γῆς.

3. Ἡ ἀρχὴ τῆς ψυχῆς. Πῶς προῆλθεν ἡ ψυχὴ; τίς ἡ ἀρχὴ τῆς; Καὶ εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο ἔχομεν τρεῖς θεωρίας:

α) Ἡ θεωρία τῆς προϋπάρξεως. Κατ' αὐτὴν ἡ ψυχὴ ὑπάρχει εὐθύς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἔρχεται εἰς τὸ σῶμα κατὰ τὴν γέννησιν. Τῆς θεωρίας ταύτης ὑπέρμαχοι εἶναι πλὴν ἄλλων οἱ Πυθαγόρειοι κήρυκες τῆς μετεμψυχώσεως, διδάξαντες ὅτι αἱ ψυχαὶ προϋπάρχουσαι ἐν τῷ οὐρανῷ καταπίπτουν εἰς τὰ σώματα ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν των. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον, ἂν μὲν διήγαγον βίον ἐπαινετόν, ἐπανέρχονται εἰς τὸν οὐρανόν, ἂν δὲ μὴ, ρίπτονται εἰς τὸν Τάρταρον. Παρόμοια καὶ ὁ Πλάτων ἐδίδαξε λέγων ὅτι ἡ μάθησις εἶναι ἀνάμνησις. Ὁμοίως φρονεῖ καὶ ὁ Ὁριγένης διδάξας ὅτι ἡ ψυχὴ δημιουργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καταπίπτει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν τῆς.

β) Ἡ θεωρία τῆς δημιουργίας. Καθ' ἣν ἡ ψυχὴ δημιουργεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἅμα τῇ γεννήσει τοῦ ἀνθρώπου, (Αὐγουστίνος κ.ἄ.)

γ) Ἡ θεωρία τῆς μεταδόσεως. Κατ' αὐτὴν ἡ ψυχὴ τοῦ τέκνου εἶναι ἀπόσπασμα τῆς ψυχῆς τῶν γονέων, μεταδομένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως.

Τίς τῶν θεωριῶν τούτων εἶναι ἐγγύτερον πρὸς τὴν ἀλήθειαν;

Ἡ περὶ προϋπάρξεως τῆς ψυχῆς καὶ πτώσεως αὐτῆς εἰς τὴν γῆν πρὸς κάθαρσιν εἶναι τῆς φαντασίας προῖον καὶ στηρίζεται εἰς ἠθικούς καὶ θρησκευτικούς βεβιαῖως λόγους, πλὴν δὲν δύναται νὰ ἀποδείξῃ τὴν προϋπαρξιν τῆς ψυχῆς.

Ἡ θεωρία περὶ δημιουργίας κατὰ τὴν γέννησιν ἐξ ἄλλου θὰ ἐσήμεινε διαρκῆ θαυματουργίαν.

Πρὸς τὴν ἀλήθειαν πλησιεστέρα φαίνεται ἡ τρίτη θεωρία, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ μεταδίδεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τῆς κληρονομικότητος. Γνωστὸν εἶναι ὅτι τὰ τέκνα κληρονομοῦσι παρὰ τῶν γονέων καὶ τοῦ ὄλου γενεαλογικοῦ των δένδρου ὄχι μόνον τὰ σωματικά, ἀλλὰ καὶ τὰ ψυχικὰ χαρακτηριστικά των προτερήματα καὶ ἐλαττώματα. Πᾶσαι δ' αἱ ψυχικαὶ λειτουργίαι σχέσιν ἔχουσιν, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, πρὸς τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ δὴ τὴν φαιάν οὐσίαν τοῦ ἐγκεφάλου.

4. Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Ἐρχόμεθα εἰς τὸ τὰ μέγιστα ἐνδιαφέρον ζήτημα. Τί γίνεται ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον; χάνεται διαλυομένου τοῦ σώματος ἢ παραμένει ἀθάνατος; ὑπάρχει δηλ. ἀθανασία τῆς ψυχῆς;

Ἀποδείξεις ἐμπειρικὰς περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δὲν ἔχομεν, διότι οὐδεὶς θανὼν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ζωὴν ἢ τοῦλάχιστον τῶν τυχόν ἐπιστρεψάντων δὲν ἔχομεν μαρτυρίας. Τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν πνευματιστῶν, ὅτι δηλ. ἐπικοινωνοῦν μετὰ τῶν πνευμάτων τῶν ἀποθανόντων εἶναι μὲν γεγονότα, δὲν δυνάμεθα ὅμως σήμερον τοῦλάχιστον νὰ γνωρίζωμεν ἐπιστημονικῶς ἂν ἐκ τοῦ ὑποσυνειδήτου ταῦτα προέρχωνται ἢ εἶναι φαντασιοπληξίαι καὶ ἀπάται (διότι καὶ ἐνίοτε καὶ ὡς τοιαῦτα ἀπεδείχθησαν πολλαὶ τῶν μεσαζόντων κρίσεις). Χωρὶς νὰ ἀρνούμεθα εἰδικὰς ἰκανότητας μεσαζόντων τινῶν (medium) πρὸς τοιαῦτα παραψυχολογικὰ φαινόμενα, δὲν θεωροῦμεν ὀρθὸν νὰ στηριχθῶμεν πρὸς ἀποδείξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῶν πνευματιστῶν τὰς ἀποκαλύψεις, ὅσον καὶ ἂν αὐταὶ θὰ μᾶς ᾔσαν ἰκανοποιητικαὶ καὶ ἐπιθυμηταί.

Ἄλλ' ἂν πραγματικὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς

δὲν ἔχωμεν, ἔχομεν ὅμως θεωρητικῶς λογικὰς ἐνδείξεις καὶ αὐταὶ εἶναι:

α) ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, διότι πάσης θρησκείας οἱ ὀπαδοὶ πάντοτε ἐπίστευον ὅτι αἰωνία καὶ ἀθάνατος εἶναι ἡ ψυχὴ. Εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην ἐπίστευον καὶ πιστεύουν ἑκατομύρια ἀνθρώπων, ὄχι μόνον οἱ Χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ προηγμένα θρησκείαι. Ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων κοινὴ τῶν ἀνθρώπων πίστις καταδεικνύει τὴν ἀλήθεια ταύτην (ἰ σ τ ο ρ ι κ ἡ ἀ π ὅ δ ε ι ξ ι ε ς),

β) ἡ τάσις παντὸς ἀνθρώπου πρὸς τέλος ἀνώτερον τῆς ὡμῆς πραγματικότητος, πρὸς τι πρότυπον ἰδανικόν, ὑπερκόσμιον τέλος καὶ σκοπόν, τὸ ὅποιον δὲν κατορθώνει νὰ ἐκπληρώσῃ εἰς τὸν ἐπίγειον τοῦτον κόσμον, ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξίν ἄλλου τελειότερου καὶ διαρκεστέρου κόσμου, εἰς τὸν ὅποιον ὁ σκοπὸς οὗτος θὰ ἐκπληρωθῇ (τ ε λ ο λ ο γ ι κ ἡ ἀ π ὅ δ ε ι ξ ι ε ς),

γ) ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ προηγουμένως λεχθέντα ἡ ψυχὴ εἶναι διάφορος τῆς ὕλης, ἄυλος, μορφουμένη ἐν τῇ ζωῇ εἰς μίαν προσωπικότητα καὶ διαρκῶς τελειοποιουμένη, δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ πιστεῖται τις ὅτι ἡ πρὸς τὴν τελειοποίησιν ταύτην διαμορφουμένη προσωπικότης χάνεται καὶ διαλύεται (ὀ ν τ ο λ ο γ ι κ ἡ ἀ π ὅ δ ε ι ξ ι ε ς),

δ) εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν οὔτε ὁ ἐνάρετος πάντοτε ἀμείβεται διὰ τὰς ἀγαθὰς πράξεις του οὔτε ὁ κακὸς διὰ τὰς κακὰς πάντοτε τιμωρεῖται, τοῦναντίον πολλάκις εὐημερεῖ καὶ προάγεται. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν συμβιβάζεται οὔτε πρὸς τὸ αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης οὔτε πρὸς τὸ συναίσθημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἠθικῆς τάξεως, τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖ ἀμοιβὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τιμωρίαν τοῦ κακοῦ. Ἐφ' ὅσον ὅμως διὰ τοῦ θανάτου δὲν γίνεται ἡ ἀνταπόδοσις αὕτη, πρέπει, κατὰ πάντα λόγον καὶ δικαιοσύνην, νὰ γίνῃ ἐν τῇ ζωῇ πέραν τοῦ τάφου, πράγμα τὸ ὅποιον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ ἂν ἐπέζη ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον.

Κατὰ ταῦτα λογικῶς σκεπτόμενοι καὶ μάλιστα ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως κρίνοντες δεόν νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀ θ α ν α σ ί α ν τ ῆ ς ψ υ χ ῆ ς.

Παρὰ ταῦτα οὐχὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι παραδέχονται τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Οἱ ὕλισται Haëckel κ.ἄ. δὲν παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει ἰδίᾳ ψυχὴ, χωριστὸς φορεὺς τῆς συνειδήσεως ἀνεξάρτητος τοῦ σώματος, ἀλλ' ὅτι τὸ σῶμα, ἡ ὕλη, καὶ μάλιστα ὁ ἐγκέφαλος εἶναι ὁ φορεὺς, ἡ πηγὴ τῶν ψυχικῶν φαινομένων, τὰ ὅποια εἶναι κινήσεις τῶν ἐγκεφαλικῶν ἀτόμων ἢ ἀποτελέσματα τῆς κινήσεως αὐτῶν.

Ἄλλὰ καὶ μεταξύ τῶν ἐναντίων πρὸς τοὺς ὕλιστὰς φρονούντων, τῶν

ιδεολόγων, πλήρης συμφωνία περί τοῦ προβλήματος τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δὲν ὑπάρχει, διότι ἄλλοι μὲν τούτων (Herbart, James, Renouvier κ. ἄ.) παραδέχονται προσωπικὴν τὴν ἀθανασίαν, ἄλλοι δὲ ὡς ὁ Kant ὅτι, καὶ ἂν δὲν ἠλήθευεν ἡ παραδοχὴ αὕτη τῆς ἀθανασίας, θὰ ἔπρεπε διὰ πρακτικούς λόγους νὰ τὴν παραδεχθῶμεν.

Ἀφ' ἐτέρου ἄλλοι τῶν φιλοσόφων πιστεύουν ὅτι μετὰ θάνατον ζῶμεν ὅχι ἡμεῖς, ἀλλ' ὅτι συνεχίζεται ἡ ζωὴ ἡμῶν διὰ τῶν ἄλλων, εἴτε δηλ. διὰ τῶν κληρονομημένων πρὸς τὰ τέκνα ἡμῶν ψυχικῶν προδιαθέσεων καὶ ιδιοτήτων εἴτε διὰ τῶν ἔργων ἡμῶν, ἅτινα καταλείπομεν ὀπισθεν ἡμῶν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, εἴτε διὰ τῆς προσπαθείας, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχωμεν καταβάλλει, ὅπως καταστήσωμεν τὴν ζωὴν τῶν μελλουσῶν γενεῶν ὠραιότεραν καὶ εὐτυχεστέραν. Διὰ τῆς συνεργίας ἡμῶν ταύτης πρὸς βελτίωσιν καὶ πρόβδον τῶν ἐπερχομένων γενεῶν θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ ζῶμεν ὡς τμῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων, δι' ἣν ζωὴν ἀφιερῶσαμεν ἡμεῖς τὴν ἰδικὴν μας ζωὴν.

Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ ῥεαλιστικὴ καλουμένη πίστις καὶ θεωρία περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἰδεαλιστικὴ ὅμως περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἄποψις, ὡς ἡ τοῦ Πλάτωνος καὶ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, εἶναι ὅλως διάφορος. Κατὰ τὸν Πλάτωνα, ὅταν ἡ ψυχὴ κατὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς ἀπὸ τοῦ σώματος εἶναι ἀπηλλαγμένη ἁμαρτημάτων, «εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ, τὸ ἀειδὲς ἀπέρχεται, τὸ θεῖον τε καὶ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον, οἱ ἀφικουμένη ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι» (Πλάτωνος Φαίδων 81α).

Τὰ αὐτὰ περίπου παραδέχεται καὶ ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου λέγοντος ὁ τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος ἀκούων . . . «μεταβέβηκεν ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν», καὶ «ἐὰν τις τὸν λόγον μου τηρήσῃ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα». Ἐπίσης δὲ καὶ διὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου κηρύττοντος· «εἰ δὲ ἀπεθάνομεν ἐν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ».

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Ποῖα εἶναι τὰ μεταφυσικὰ προβλήματα τῆς ψυχολογίας;
2. Πῶς ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ;
3. Πόθεν προήλθεν ἡ ψυχὴ;
4. Τίνες αἱ θεωρίαι περὶ τῆς σχέσεως σώματος καὶ ψυχῆς;

5. Τίνας τῶν θεωριῶν τούτων προκρίνετε καὶ διατί;
6. Διατί τὸ ζήτημα τῆς σχέσεως σώματος καὶ ψυχῆς εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων ψυχολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ζητημάτων;
7. Ποῖαι αἱ ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἀποδείξεις;
8. Τίνα σχέσιν ἔχει ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν ἔπαρξιν τοῦ Θεοῦ;
9. Δώσατε σύντομον ἀνακεφαλαίωσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ψυχολογίας ταύτης.

ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ : ΕΛΕΝΗΣ ΖΗΚΑ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὸ ὑποκείμενον τῆς ψυχολογίας	Σελίς	9-11
Χαρακτήρ τῶν ψυχολογικῶν φαινομένων 9.		
Ἡ ψυχολογία ὡς ἐπιστήμη	Σελίς	11-16
Σύντομος ἱστορία τῆς ψυχολογίας 11. — Κλάδοι τῆς ψυχολογίας		
13. — Ἄξια τῆς ψυχολογίας 15.		
Αἱ μέθοδοι τῆς ψυχολογίας	Σελίς	16-20
Ἄσκήσεις 19—20.		

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἄψυχικός βίος ὡς ὀργανική ἐνότης καὶ αἱ ψυχικαὶ λειτουργίαι. Σελίς	21-24
Ἄσκήσεις 24.	

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Συνείδησις καὶ ἀσυνείδητον	Σελίς	25-27
Ἐννοια τῆς συνειδήσεως 25. — Περιεχόμενον τοῦ ἀσυνείδητου 26.—		
Ἄσκήσεις 27.		

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΑΠΟ ΝΟΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΥΣΕΩΣ

Προσοχή	Σελίς	28-33
Ἐννοια τῆς προσοχῆς 28.— Εἶδη προσοχῆς 29.— Ἰδιότητες τῆς προσοχῆς 29.— Ἀτομικαὶ διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν προσοχὴν 30.		
Διαφέρον	Σελίς	31-33
Ἐννοια 31.— Εἶδη διαφερόντων 32.— Ἄσκήσεις 33.		

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Αἰσθήσεις καὶ αἰσθήματα	Σελίς	34-47
-----------------------------------	-------	-------

Ἔννοια τοῦ αἰσθήματος 34.— Ἰδιότητες τῶν αἰσθημάτων 36.—
Εἶδη αἰσθημάτων 36.

Ἀντίληψις. Σελίς 47-55

Αἰσθημα καὶ ἀντίληψις 47.— Εἶδη ἀντιλήψεων 48.— Ἀντίληψις
καὶ συνθετικὴ ἐνέργεια τοῦ πνεύματος 48.— Αἰ ἀπὸ τῶν αἰσθητηρίων
πλάναι 49.— Ἀντίληψις χώρου καὶ χρόνου 50.— Παρατηρητικότης 53.—
Ἀσκήσεις 54—55.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Παράστασις. Σελίς 56-60

Ἔννοια — ὄρισμός 56.— Εἶδη καὶ ἰδιότητες τῶν παραστάσεων 56.—
Εἰδητικὴ ἰκανότης 57.— Συνειρμός καὶ ἀνάπλασις τῶν παραστάσεων
57.— Νόμοι τοῦ συνειρμοῦ 58.— Ἀσκήσεις 60.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Κυρίως νόησις. Σελίς 61-72

Ἔννοια τῆς νοήσεως 61.— Εἶδη νοήσεως 61.— Ὅροι νοήσεως 63.—
Νόησις καὶ προσωπικότης 63.— Νόησις καὶ εὐφυΐα 63.— Νόησις καὶ
γλῶσσα 64.— Ἀτομικαὶ διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν νόησιν 65.— Διαφορὰ
μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὡς πρὸς τὴν εὐφυΐαν 65.— Ἐλεγχος τῆς εὐφυΐας
66.— Κλίμαξ γενικῆς εὐφυΐας 69.— Ὀμαδικὰ καὶ πρακτικὰ τεστ εὐ-
φυΐας 72.— Κριτήρια ἐπιδόσεως καὶ εἰδικῶν ἰκανοτήτων 72.— Ἀσκή-
σεις 72.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Μνήμη. Σελίς 73-81

Ἔννοια τῆς μνήμης 73.— Ἀνάμνησις 73.— Μνημονικαὶ λειτουργίαι
74.— Ἰδιότητες μνήμης 74.— Μέθοδοι ἀπομνημονεύσεως 76.— Μνήμη
καὶ λήθη 77.— Ἀνωμαλῖαι τῆς μνήμης 78.— Μαρτυρία καὶ πλάνη 79.—
Ἀτομικαὶ διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν μνήμην. Μνημονικοὶ τύποι 80.—
Σημασία τῆς μνήμης 81.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Μάθησις. Σελίς 82-88

Ἔννοια τῆς μαθήσεως 82.— Νόμοι τῆς μαθήσεως 82.— Ἀρχαὶ καὶ
μέθοδοι σπουδῆς 84.— Μάθησις καὶ κόπωσις 86.— Κριτήριον αὐτοεξε-
τάσεως μαθητοῦ 87.— Ἀσκήσεις 88.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Φαντασία. Σελίς 89-95

Ἔννοια αὐτῆς 89.— Εἶδη φαντασίας 90.— Φύσις τῆς φαντασίας 90.— Φαντασία καὶ προσωπικότης 90.— Περιεχόμενον τῆς φαντασίας 90.— Φαντασία καὶ ἔμπνευσις 91.— Σπουδαιότης τῆς φαντασίας 91.— Καλλιέργεια τῆς φαντασίας 92.— Ἰδανικὰ — Ὀνειροπολήσεις — Ὀνειρα 92.— Ἀσκήσεις 95.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΑΠΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

Συναίσθημα. Σελίς 96-113
 Φύσις καὶ μορφαὶ τοῦ συναισθήματος 96.— Εἶδη συναισθημάτων 98.— Πνευματικὰ ἢ ἀνώτερα συναισθήματα 99.— Ἑρμηνεῖα τοῦ συναισθηματικοῦ βίου 111.— Ἀσκήσεις 113.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΑΠΟ ΒΟΥΛΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

Βούλησις. Σελίς 114-127
 Ἔννοια καὶ γενικὸς χαρακτήρ τῆς βουλήσεως 114.— Μορφαὶ καὶ εἶδη βουλήσεως 116.— Βουλευτικὴ πράξις 120.— Βούλησις καὶ ὑποβολή 123.— Τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως 124.— Ἀσκήσεις 127.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἡ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Χαρακτήρ καὶ προσωπικότης. Σελίς 124-133
 Ἔννοια τοῦ χαρακτήρος 124.— Ἔννοια τῆς προσωπικότητος 126.— Στοιχεῖα τῆς προσωπικότητος 127.— Παράγοντες διαφορώσεως τῆς προσωπικότητος 128.— Διαφορὰ χαρακτήρος καὶ προσωπικότητος 129.— Ὀμαλὴ καὶ ἀνώμαλος προσωπικότης 129.— Μέθοδοι διαγνώσεως τῆς προσωπικότητος 132.— Ἀσκήσεις 133.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Μεταφυσικὰ προβλήματα τῆς ψυχολογίας. Σελίς 134-142
 Ὑπάρχει ψυχὴ; 134.— Τί εἶναι ψυχὴ; 135.— Ἡ ἀρχὴ τῆς ψυχῆς 138.— Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς 139.— Ἀσκήσεις 141.

Έκδοσις ΙΒ΄, 1974 (VII) - Αντίτυπα: 76.000 - Σύμβασις: 2476/25-6-74

Έκτύπωσις - Βιβλιοδεσία : Ι. ΔΙΚΑΙΟΣ

024000019700

